

Korece ‘Nuriya Nuriya’ adlı Hikâye Kitabındaki Biçimbirimlerin Türkçeye Karşılaştırılması

Eunhye Lee

Lisansüstü Eğitim, Öğretim ve Araştırma Enstitüsüne Türk Dili ve
Edebiyatı Yüksek Lisans Tezi olarak sunulmuştur.

Doğu Akdeniz Üniversitesi
Şubat 2024
Gazimağusa, Kuzey Kıbrıs

Lisansüstü Eğitim, Öğretim ve Araştırma Enstitüsü onayı

Prof. Dr. Ali Hakan Ulusoy
L.E.Ö.A. Enstitüsü Müdürü

Bu tezin Türk Dili ve Edebiyatı Yüksek Lisans derecesinin gerekleri doğrultusunda hazırlandığını onaylarım.

Prof. Dr. Adnan Akgün
Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı

Bu tezi okuyup değerlendirdiğimizi, tezin nitelik bakımından Türk Dili ve Edebiyatı Yüksek Lisans derecesinin gerekleri doğrultusunda hazırlandığını onaylarız.

Yrd. Doç. Dr. Gülseren Tor
Tez Danışmanı

Değerlendirme Komitesi

1. Prof. Dr. Adnan Akgün

2. Doç. Dr. Osman Erciyas

3. Yrd. Doç. Dr. Gülseren Tor

ÖZ

Bu çalışmanın amacı Yang Gui Ca'nın 'Nuriya Nuriya' adlı hikâyesini Türkçeye çevirmek ve bu çeviriden yola çıkarak Korece ile Türkçeyi yapı açısından karşılaştırarak aynı dil grubundan sayılan iki dil arasındaki dilbilgisel benzerlik ve farklılıkları ortaya koymaktadır.

Bu çalışmada, Korece 'Nuriya Nuriya' adlı hikâyeyi Türkçeye çevirme sürecinde karşılaşılan sorunlar, bu sorunların nedenleri bulunmaya çalışılmış; Türkçe ile benzeşen sözcük yapısı ve cümle yapısı üzerinde durulmuştur.

Bu karşılaştırmalı çalışmayla, kültürlerarası iletişimde ve edebî eserlerin çevirisinde karşılaşılan dilbilimsel güçlüklerin tanımlanması ve bunların çözümüne yardımcı olabilecek veriler sunulmuştur. Türkçeyle Korece arasındaki dilbilgisi farklılıklarını anlamak isteyen okuyucular ve bu alanda çalışanlar için faydalı bir kaynak olacağı düşünülmektedir.

Bu çalışma yedi bölümden oluşmaktadır. Birinci Bölümde 'Nuriya Nuriya' adlı hikâyenin yazarı (Yang Gui Ca) hakkında bilgi verildi. Çalışmanın gereği ve önemi üzerinde duruldu. İkinci bölümden beşinci bölüme kadar 'Nuriya Nuriya' adlı hikâye kitabından örnekler verilerek Koreceyle Türkçe ses, yapı ve söz dizimi açısından karşılaştırıldı. Kavramlaştırma açısından benzerliğini göstermek için birleşik sözcükler, deyimler, ikilemeler, ilgeçler ve bağlaçların kullanımıyla ilgili örnekler gösterildi.

Altıncı bölümde 'Nuriya Nuriya' adlı hikâyenin Koreceden Türkçeye çeviri metni yer almaktadır.

Sonuç bölümünde Koreceyle Türkçe arasındaki dil bilgisel benzerlik ve farklılıklar özetlendi.

Anahtar Kelimeler: Yapısı açısından diller, eklemeli diller, Altay dilleri, Korece, Türkçe

ABSTRACT

The objective of this study is to translate Yang Gui Ca's story 'Nuriya Nuriya' into Turkish. Based on this translation, a comparison will be made between Korean and Turkish in terms of structure, revealing the grammatical similarities and differences between the two languages, which are from the same language group.

Specifically, it focuses on the problems encountered in the process of translating the Korean story book 'Nuriya Nuriya' into Turkish and the reasons for these problems. The study emphasizes the importance of word and sentence structures that are like Turkish.

This study aims to identify the linguistic difficulties encountered in intercultural communication and translation of literary works. Suggestions are presented to help solve these difficulties through a comparative analysis. This study is intended to be a helpful resource for readers seeking to understand the grammatical distinctions between Turkish and Korean, particularly those working in this field.

The study is divided into seven chapters. The first chapter provided information about the author (Yang Gui Ca) of the story 'Nuriya Nuriya'. The necessity and importance of the study were emphasized. In the second to fifth chapter, examples from the 'Nuriya Nuriya' storybook were given and Korean and Turkish were compared in terms of sound, structure, and syntax. To show the similarity in terms of conceptualization, examples of the use of compound words, idioms, onomatopoeia, prepositions, and conjunctions were shown.

The section six contains the translation of the story book 'Nuriya Nuriya' from Korean into Turkish.

En last section, the conclusion summarizes the grammatical similarities and differences between Korean and Turkish.

Keywords: Languages in terms of structure, agglutinative language, Altaic languages, Korean, Turkish

TEŞEKKÜR

Bu tezin tamamlanmasında emeği geen herkese teŖekkürü borç bilirim. Yardımlarınız ve uzmanlığınız yüksek lisans programımı tamamlamamda çok yardımcı oldu.

Öncelikle danışmanım Yrd. Doç. Dr. Gülseren Tor’a en derin Ŗükranlarımı sunmak isterim. Sürekli rehberliğiniz ve tavsiyeleriniz bu tezi daha iyi hale getirdi ve bilge sözleriniz bu araştırmanın kalitesini artırmada büyük rol oynadı. Ayrıca bu tezi tamamlamam için dönemimi uzatan Üniversiteme ve yetkililerine de teŖekkür etmek isterim. Bu destek olmasaydı bu dersi almam mümkün olmazdı. Tezin formata uygun hale getirilmesinde teknik yardımlarından dolayı bölüm arkadaşım Simge Barın'a teŖekkür ederim.

Ayrıca Bölüm Başkanım Prof. Dr. Adnan Akgün’e, tezimin savunma jürisinde bulunmayı kabul etme nezaketini gösteren Doç. Dr. Osman Erciyas’a en derin Ŗükranlarımı sunarım.

Son olarak, sevgili annem Youngja Kim’e minnettarlığımı ifade etmek isterim. Annemin desteği, birçok zorluğa rağmen, benim için her zaman bir güç ve alışma Ŗevki kaynağı olmuştur.

Bu tez Tanrı'nın yardımı ile tamamlanmıştır. Minnettarlığımla... teŖekkür etmek isterim.

İÇİNDEKİLER

ÖZ.....	iii
ABSTRACT.....	v
TEŞEKKÜR.....	vii
KISALTMALAR.....	x
TABLO LİSTESİ.....	xi
1 GİRİŞ.....	1
1.1 Çalışmanın Önemi.....	1
1.2 ‘Nuriya Nuriya’ nın Yazarı Hakkında Bilgi.....	2
2 SES BİLGİSİ.....	5
2.1 Ünsüzler.....	5
2.2 Ünlüler.....	9
2.3 Hece Yapısı.....	12
3 BİÇİM BİLGİSİ.....	14
3.1 Yapım Ekleri	14
3.1.1 İsimden İsim Türeten Ek.....	14
3.1.2 İsimden Eylem Türeten Ek.....	14
3.1.3 Eylemden İsim Türeten Ek	15
3.1.4 Eylemden Eylem Türeten Ek.....	15
3.2 Eylemsi Ekleri.....	17
3.2.1 Ortaç Ekleri.....	17
3.2.2 Ulaç Ekleri.....	18
3.2.3 Mastar Ekleri.....	20
3.3 Çekim Ekleri.....	20

3.3.1 İsim Çekim Ekleri.....	20
3.3.2 Eylem Çekim Ekleri.....	26
3.4 Birleşik Sözcükler.....	30
3.4.1 Birleşik İsim	30
3.4.2 Birleşik Eylem.....	31
4 CÜMLE YAPISI.....	33
4.1 Cümle Yapısı.....	33
4.1.1 Korece ve Türkçe Cümlelerde Sözcük Sırası.....	35
4.1.2 Yüklemının Cinsine Göre Cümleler.....	35
4.1.3 Olumsuz Cümleler.....	36
4.2 Soru Cümlesi.....	37
5 SÖZ VARLIĞI.....	39
5.1 Yansıma Sözcükler.....	39
5.2 İkilemeler.....	41
5.3 Ünlemler.....	43
5.4 İlgeçler.....	44
5.5 Deyimler.....	46
5.6 İletişim Sözcükleri.....	46
6 KORECE ‘NURİYA NURİYA’ ADLI HİKAYENİN TÜRKÇEYE ÇEVİRİSİ.....	48
7 SONUÇ	163
KAYNAKLAR.....	165

KISALTMALAR

A.	Ad/İsim
bkz.	Bakınız
C	Ünlü
E. T	Eski Türkçe
Kr.	Korece
Ör.	Örnek
Tr.	Türkçe
V	Ünsüz
vb.	ve benzeri

TABLÖLAR LİSTESİ

Tablo 2.1: Korecenin Temel Ünsüzleri.....	5
Tablo 2.2: Ses Çıkış Yerine göre Korece ve Türkçenin Ünsüzleri.....	7
Tablo 2.3: Korece Hece Yapısında Tonlu ve Tonsuz Ünsüzler.....	9
Tablo 2.4: Korece ve Türkçenin Temel Ünlüleri.....	9
Tablo 2.5: Korecede Çıkış Yerine göre Korece ve Türkçenin Ünlüleri.....	10
Tablo 3.1: Ortaç Ekleri.....	17
Tablo 3.2: Ulaç Ekleri.....	18
Tablo 3.3: İyelik Ekleri.....	20
Tablo 3.4: Tamlayan Durum Eki.....	21
Tablo 3.5: Korece ve Türkçenin Zaman Ekleri.....	26

Bölüm 1

GİRİŞ

1.1 Çalışmanın Önemi

Dil, kültür ve düşüncenin en önemli unsurlarından biridir. Edebî eserler ve romanlar dilin güzelliğini ve karmaşıklığını gösteren mükemmel örneklerdir. Sırasıyla Doğu ve Batı'da gelişen diller olan Korece ve Türkçe, dilbilgisi ve özellikleri bakımından benzerlik ve çeşitli farklılıklara sahiptir. Bu diller arasındaki gramer farklılıklarını anlamak, dil çevirisi ve edebî çeviri alanındaki en büyük zorluklardan biridir. Bu çalışma, bir Korece hikâyesinin Türkçeye çevrilmesi sürecinde Korece ve Türkçenin dilbilgisinin karşılaştırılmasına odaklanmaktadır. Çalışmanın, çevirinin zorlukları ve çevirmenlerin dilbilgisel farklılıkların üstesinden gelebilmeleri konusunda fikir vermesi beklenmektedir.

Bu karşılaştırmalı analiz sadece iki dil arasındaki gramer farklılıklarını değil, aynı zamanda çeviri sürecinin kendisini de etkilemektedir. Çeviri, diller arasında anlam aktarma sanatıdır ve dilbilgisi çevirinin temel unsurlarından biridir. Bu nedenle, Korece ve Türkçenin dilbilgisini anlayarak ve karşılaştırarak, çevirmenlerin daha iyi çeviriler üretebilmeleri beklenmektedir.

Bu çalışmanın amacı, öncelikle Korece ile Türkçe dilbilgisi arasındaki temel farklılıkları analiz etmek ve daha sonra bu farklılıkların çeviriyi nasıl etkilediğini araştırmaktır. Çeviri sürecinde karşılaşılan zorlukları dile getirerek, çeviri kalitesini artırmaya yönelik öneriler sunulmuştur.

Çalışma aşağıdaki şekilde düzenlenmiştir. Çalışmaya iki dilin dilbilgisel özelliklerini özetleyen ve farklılıklarını analiz eden bir bölümle başlıyoruz. Daha sonra, gerçek hayattan alınmış bir Kore hikâyesinin Türkçeye çevirisi sırasında karşılaşılan dilbilgisel zorluklar bir örneklerle gösterilmiştir. Son olarak, bu zorlukların üstesinden gelmek için çeviri stratejileri konulmaya çalışmıştır.

Türkçe de Korece de yüzyıllar içinde değişip gelişmiş olsa da, bu çalışmada Korece ile Türkçenin yapı açısından benzerlikleri üzerinde durulmuştur. Bu çalışmayla Altay dilleri üzerinde çalışanlara bu iki dilin sözcük türetme ve cümlede sözcükleri işletme mantığındaki benzerlikleri destekleyecek veri sunulmuş olacaktır.

Bu çalışmanın, karşılaştırmalı dil çalışmaları ve çeviri çalışmalarının çapraz analizi yoluyla diller arası anlayış ve çevirinin gelişimine katkıda bulunması beklenmektedir.

1.2 ‘Nuriya Nuriya’nın Yazarı Hakkında Bilgi

Yazar Yang Gui Ca (1955 ~), Jeonju, Jeollabuk-do'da doğdu, Jeonju Kız Lisesi'nden mezun oldu ve Wonkwang Üniversitesi Kore Edebiyatı Bölümü'ne girdi. Çocukluğundan itibaren edebiyata ilgi duydu, hatta üniversiteye edebiyat akademisyeni olarak girdi. Wonkwang Üniversitesi'nden 1978 yılında mezun oldu ve ilk çıkışını o yıl “Edebiyat Tarihi” Yeni Gelen Ödülü'nü kazanarak yaptı.

Kolay anlaşılır ve ara sıra yeni ve moda konularla karşımıza çıkan eserleri halk tarafından çok beğenildi ve onu 1990'ların en çok satan yazarlarından biri haline getirdi, bunların arasında popüler bir filme dönüştürülen “Bana Yasak Olanı Diliyorum” da vardı.

Ağustos 1999'dan bu yana Hongji Seorim'in(kitapçılığını) başkanlığını yürütmektedir.

Başlıca eserleri arasında Hareket Halindeki İnsanlar, Umut, Dünyayı Renklendiren

Ressam ve Hüzün Güçtür yer almaktadır.

Yazarın Aldığı Ödüller ve Onur Belgeler

1978 yılında Edebiyat ve Düşünce Dergisi tarafından düzenlenen Edebiyat Ödülleri'nde En İyi Çıkış Yapan Yazar Ödülü'nün sahibidir.

1989 yılında Yoo Ju-hyun Edebiyat Ödülü'nü 〈원미동 사람들〉 [wonmidong saramdıl] “Uzak ve Güzel Mahalle” adlı eseriyle kazandı.

Lee Sang Edebiyat Ödülü (1992): 〈숨은 꽃〉 [sumun ggot] ‘Saklı Çiçek’, Modern

Edebiyat Ödülü (1996): 〈곰 이야기〉 [gom iyagi] ‘Ayı Hikayesi’ ve 21. Yüzyıl

Edebiyat Ödülü(1999): 〈늪〉 [nib] “Bataklık” vb.

Yazarın Kitapları

《귀머거리새》 [guymeogeori se] (1985) “Sağır Kuş”

《원미동 사람들》 [wonmidong saramdıl] (1987) “Uzak ve Güzel Mahalle”

《지구를 색칠하는 페인트공》 [cigurıl saekçilhanın saramdıl](1989) “Dünyayı Renklendiren Ressam”

《희망》 [hıymang] (1990) “Umut”

《나는 소망한다 내게 금지된 것을》 [nanın somanghand naege gımcıdeongotdııl] (1992) “Bana Yasak Olanı Diliyorum”

《슬픔도 힘이 된다》 [sılıpımdo himi deonda] (1993) “Üzüntü de Güç Olur”

《길 모퉁이에서 만난 사람》 [gil motungieseo mannan saram] (1993) “Sokağın Köşesinde Karşılayan Adam

《천년의 사랑》 [çeonyeonıy sarang] (1995) “Bin Yıllık Aşk”,

《엄마 노릇 마흔일곱 가지》 [eomma norıt mahın ılıgob kkacı](1995) “Annelik Hakkında Kırk Yedi Şey”,

《비 오는 날이면 가리봉동에 가야 한다》 [bi onın narimyeon garibon_gdon_ge
gaya handa](1995), “Yağmurlu Bir Günde Garibongdong¹'a Gitmelisiniz”,

《모순》 [mosun] (1998) “Çelişkiler”

Türkiye’de Yayınlanan Kitabı

《원미동 사람들》 [wonmidong saramıl] Uzak ve Güzel Mahalle, Çevirmen: S.
Göksel Türközü (2009)

Bin Yıllık Aşk ve İkilem adlı kitapları Korede çok satanlar arasında yer alan Yang Gui
Ca'nın en önemli eseri sayılan Uzak ve Güzel Mahalle, Seul’un varoşlarında yaşayan
fakir halkın günlük yaşamını orta sınıftan birinin bakış açısıyla betimlediği birbirine
bağlı öykülerden oluşmaktadır.

¹ 가리봉동[Caribong-dong]: Kore’nin başkenti Seul’un kuzey ortasında bir mahalle

Bölüm 2

SES BİLGİSİ

2.1 Ünsüzler

Korecenin temel ünsüzleri 14 tanedir. Türkçede ise 21 ünsüz vardır.

Tablo 2.1: Korecenin Temel Ünsüzleri

KORECE			TÜRKÇE		
Ünsüz		Tr. alfabesiyle	Ünsüz		Kr. alfabesiyle
ㄱ	기역 [giyeog]	g/k	B b	be	ㅂ
ㄴ	니은 [nin]	n	C c	ce	ㅈ
ㄷ	디귄 [digid]	d	Ç ç	Çe	ㅊ
ㄹ	리을 [ril]	r/l	D d	De	ㄷ
ㅁ	미음 [miim]	m	F f	Fe	ㅍ/ㅎ
ㅂ	비읍 [biib]	b/p	G g	Ge	ㄱ
ㅅ	시옷 [siot]	s	Ğ ğ	Yumuşak ge	ㅇ
ㅇ	이응 [ing]	ng/ñ	H h	he	ㅎ
ㅈ	지읒 [ciit]	c/j/z	J j	je	ㅈ
ㅊ	치읒 [çit]	ç	K k	ke	ㅋ
ㅋ	키읒 [kiyeok]	k	L l	le	ㄷ
ㅌ	티읒 [tigt]	t	M m	me	ㅁ
ㅍ	피읍 [piip]	p	N n	ne	ㄴ
ㅎ	히읒 [hit]	h	P p	pe	ㅍ
			R r	re	ㄷ
			S s	se	ㅅ

			Ş ş	şe	入
			T t	te	ㅌ
			V v	ve	ㅍ
			Y y	ye	ㅇ
			Z z	ze	ㅈ

Kore alfabesinde günümüz Türkiye Türkçesinde yer almayan çift ünsüzler vardır:

ㄲ[gg], ㄸ[dd], ㅃ[bb], ㅆ[ss], ㅊ[cc]

*/○/sesi bir ünlünün önündeyken telaffuz edilmez, sadece ünlü sesi okutur. Eğer bir ünlünün başında bir ünsüz yoksa /○/okutacı[yardımcı sesi] kullanılır.

Tablo 2.2: Ses Çıkış Yerine göre Korece ve Türkçenin Ünsüzleri

		Dudak, dış-dudak				Diş ve diş eti				Ön damak				Art damak				Gırtlak			
		Kr.		Tr.		Kr.		Tr.		Kr.		Tr.		Kr.		Tr.		Kr.		Tr.	
		Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz	Tonlu	Tonsuz
Patlayıcı	Düz sesi	b	ㅂ	b/ㅂ/	p/ㅍ	d	ㄷ	d/ㄷ	t/ㅌ			g/ㄱ	k/ㅋ	g	ㄲ						
	된소리 ² Deon sesi		ㅃ				ㄸ								ㄳ						
	Sert sesi		ㅍ				ㅌ								ㅋ						
Kapanma- daralma	Düz sesi							c/ㅈ	/ç/ㅊ	dʒ	ㅈ										
	Deon sesi										ㅉ										
	Sert sesi										ㅊ										
Sızıcı	Düz sesi	β		v/ㅍ	f/ㅍ	z	ㅆ	z, j/ㅆ	s/ㅅ, ㅆ ş/ㅅ					ɾ			ğ	h	H/ㅎ		h
	Sert sesi						ㅅ														
Nazal		ㅁ		m/ㅁ		ㄴ		n/ㄴ						ㅇ [ŋ]							
Dilin hareketine göre	Yuvarlak şekil					ㄹ/r															
	Yan[avurt]					ㄹ/l		l/ㄹ													
	Ön dil					ㄹ/r		r/ㄹ													

² 된소리 (Deon sesi): ağız boşluğu içindeki yüksek hava basıncı ve ses organlarındaki yüksek gerilim nedeniyle kuvvetli bir şekilde patlayan bir sestir. Normal seslerle karşılaştırıldığında aşağıdaki özelliklere sahiptir.

- Telaffuz ederken tellerinin titreşimi güçlenir.
- Telaffuz ederken ses çıkartan organlar daha gergin hale gelir.
- Telaffuz ederken daha güçlü bir şekilde patlar.

Ünsüz Değerlerindeki Farklılık

1) Korecede 된소리 “çift ünsüz” sesi var, ancak Türkçede yoktur.

/ㄱㄱ/[ssanggiyeog], /ㄲㄲ/[ssangdigid], /ㅃㅃ/[ssangbiib], /ㅆㅆ/[ssangsiot], /ㅈㅈ/[ssangciit]

Ör. 아빠 [abbba] “baba”, 곡예사의 꿈 [ggum] – “hayal”,

그래, 나도 떠날 거야. [giraē, nado ddeonalggeoya] “Evet, ben de ayrılacağım.”

2) Korecede /ㄱ[k]/, /ㄷ[t]/, /ㅍ[p]/ sesleri Türkçedeki söylenişinden daha güçlüdür.

3) Korecedeki /ㅈ/[ciid] sert damak sesi Türkçedeki /c/sesine benzer; ancak boğumlanma noktası Türkçedekinden daha geridedir.

4) Korecede /ㄷᄇ/[riil] sesi, bir heceyi karşılar: /ㄷᄇ/Korece bir hecedeki 초성[çoseong] “ön ses” ve 종성[congseong] “son ses” konumuna bağlı olarak farklı telaffuz edilebilir.

İlk /ㄷᄇ//“r”/, son /ㄷᄇ//“l”/ye göre daha vurgulu ve net telaffuz edilir; ancak Türkçede ‘r’ veya ‘l’ sesi kullanıldığı yere göre değişiklik göstermez.

5) Tonlu ve Tonsuz karşıtlığı:

Türkçede / b, c, d, g / ünsüzlerinin karşıtı / p, ç, t, k / tir. / p, ç, t, k/ ile biten sözcüklere ünlüler ile başlayan ekler getirildiğinde bu ünsüzler tonlulaşır

Ör. ağaç+ ı > ağacı

Türkçede tonlu ve tonsuz anlam ayırıcıdır. /t/ ve /d/ ayrı ayrı anlam ayırıcı birimdir.

Ör. ot * bitki // od * ateş

6) Korecede de /p/ ünsüzü kullanıldığı yere göre tonlulaşır; ama anlam ayırıcı olamaz.

Sadece /b/,/p/ söyleyişi ilgilendirir.

Ör. Tr. Kabak, Kapak

7) Korecede tonluluk, tonsuzluk anlam ayırıcı değildir

Korece ünsüzler hece yapısında tonlu ve tonsuz olarak ikiye ayrılır. Tonlu sesler vokal titreşimi olan seslerdir, tonsuz sesler ise vokal titreşimi olmayan seslerdir. Korece ünsüzler aşağıdaki gibi tonlu ve tonsuz olarak ayrılabilir.

Tablo 2.3: Korecede Hece Yapısında Tonlu ve Tonsuz Ünsüzler

Hece yapısına	Tonlu	Tonsuz
Baş	ㄱ, ㄴ, ㄷ, ㄹ, ㅁ, ㅂ, ㅅ, ㅇ	ㅋ, ㆁ, ㆏, ㆑
Son	ㄱ, ㄴ, ㄷ, ㄹ, ㅁ, ㅂ, ㅅ, ㅇ	ㅋ, ㆁ, ㆏, ㆑

Örneğin, yazımda ‘닭[darg]’-”tavuk” tonlu /g/ ile biten bir sözcüktür; ama bu [닥[dak]] biçiminde seslenir. Öte yandan Korecede sözcük ‘닥[dak]’ bir kâğıt yapılan bir ağacın adıdır. Bu iki sözcük benzer şekilde telaffuz edilir; ancak farklı anlamlara sahiptir. 닭[darg]”-”tavuk” kanatlılardan bir hayvan, 닉[dak] ise ağaç adıdır.

2.2 Ünlüler

Korecede on temel ünlü vardır; Türkçe ise sekiz ünlü bulunmaktadır.

Tablo 2.4: Korece ve Türkçenin Temel Ünlüleri

	Ünlüler
Kr.	/ ㅏ / [a], / ㅑ / [ya], / ㅓ / [eo] veya [io], / ㅕ / [yeo] veya [yio], / ㅗ / [o], / ㅛ / [yo], / ㅜ / [u], / ㅠ / [yu], / ㅡ / [i], / ㅣ / [i] veya [y]
Tr.	a, e, ı, i, o, ö, u, ü ve yarı ünlü olarak y,ğ

Korecede günümüz Türkiye Türkçesinde yer almayan çift ünlüler şunlardır:

ㅘ [e], ㅙ [ie], ㅚ [ê], ㅜㅝ [ye], ㅟ [wa], ㅠ [oe], ㅡ [oe], ㅢ [uio], ㅣ [ue], ㅤ [uy], ㅥ [iy]

³ Jinho Kim, [Yabancı Dil Olarak Kore Diline Giriş], Lee Jung Park, 2008

Kim Hyo-jung . Lemi AKIN, 2007, s18

Tablo 2.5: Korecede Çıkış Yerine göre Korece ve Türkçenin Ünlüleri

	Ön Dil Ünlüsü				Orta Dil Ünlüsü	Arka Dil Ünlüsü			
	İnce					Kalın			
	Düz		Yuvarlak			Düz		Yuvarlak	
	Kr.	Tr.	Kr.	Tr.		Kr.	Tr.	Kr.	Tr.
Yüksek Sesli	ㅣ /i	e	ㅜ /ü	ö	ㅡ /ı			ㅗ /ㅜ u	o
Yarı Sesli	ㅓ /e		ㅕ /ö	/y/				ㅛ /ㅜ o	
Yarı/Düşük Sesli	ㅚ /e				ㅟ /eo		a		

Eski Türkçede bir kapalı /è/, bir de açık /e/ bulunmaktadır. Kapalı /è/ anlam ayrıcısı birimdir. Korecede, iki çeşit /e / bulunmaktadır. Türkçedeki gibi anlam ayrıcısı değil; fakat ünlülerde uzunluk kısalık anlam ayrıcısıdır.

Eski Türkçede de aynı şekilde uzunluk kısalık anlam ayrıcısı birim olarak kullanılmıştır.

Ör.

E.T’de “at” - binek hayvanı // “at > ād” - isim , adı

Kr.’de 눈[nun] “göz”//눈[nūn] “kar”, 밤[bam] “gece”, // 밤[bām] “kestane”

돌[dol] “birinci doğum günün adı”//돌[dōl] “taş”, 말[mal] “at”말[māl] “söz”

Ünlü Değerindeki Fark

1)Korecede iki ünlü birleşerek kullanılır. Fakat Türkçede iki ünlü yan yana gelmez.

2)/ㅜ/[ü] ve /ㅓ/[ö] : Korece yazı dilinde iki birleşik ünlüler konuşurken tek tek değil, birleşik telaffuz edilir; ancak Türkçede tek ünlü ve aynı zamanda tek ünlü olarak da telaffuz edilir. Bunun nedeni, Türkçe sözcüklerde, ünsüzlerin katılımı olmadan ünlülerin ardışık olarak telaffuz edilmemesidir.

3)Türkçe konuşanlar, Korecedeki üç değişik /e/ sesini tek bir ses gibi algılar öyle de kullanır. Türkçe /e/: Korece /ㅓ/[e] ünlüsüne yakın; ancak Türkçedekinden daha açıktır.

Bu ses Türkçede Korece dekinden daha önde boğumlanır⁴.

4)Türkçede Korece / ㅏ / [eo] yeya[10]/ünlüsünü karşılayan bir ses yoktur.

5)Korecede dilin ortasını kullanılan ses /ㅡ/[ı]/, / ㅏ / [eo], / ㅑ / [a] vardır; fakat aynı ünlü olmasına rağmen, ses farklı yerlerden çıkartılır (bkz. Tablo 1.5).

Ünlü Uyumu

Türkçede kalınlık, incelik ve düzlük ve yuvarlaklık uyumu vardır. Korecede ünlü uyumu, açık ünlülerin yalnızca açık ünlülere ve koyu ünlülerin yalnızca koyu ünlülere bağlandığı bir olgudur. Türkçede kalınlık – incelik uyumu bulunmaktadır. Bu kalınlık – incelik uyumu Korecede de bulunur; ancak Türkiye Türkçedeki kadar düzenli değildir.

Ör.

Tr. kalınlık – incelik uyumu: kapı, oda, okul; yüzük, öğrenci

Kr. açık -koyu uyumu: 고와 “güzel”, 아까 “az önce” ; 이층집[içingjib] “iki katlı evi”

Korecede ünlü uyumu ilk hecede geniş ünlü/ ㅏ, ㅑ / bulunursa sonraki hecelerde de geniş ünlü, dar ünlü/ ㅓ, ㅕ, ㅗ, ㅛ / bulunursa, sonraki hecelerde de dar ünlü kullanılır.

Ör.

/ ㅓ ㅓ [eo eo]/, / ㅑ ㅑ [a a]/ 먹어[meok eo], 깎아[ggag a]

darlık - genişlik uyumu, fiillerin çekimine de yansır.

Or. / ㅓ – ㅓ /

먹 – 었 다[meokeotdda]

나는 맛있는 음식을 먹었다. [nanın matsitnın ımsigıl meogeotdda.]

“Tadı güzel yemeği yedim.”

Korecenin ünlü uyumu yansıma ve ikileme sözcüklerde daha güçlüdür.

⁴ Kim Sung-joo, [Türkçe konuşanlar Korece öğrenirken oluşan hataların analizi], s30

Örneğin; ‘/ㅁ ㅁ/’ 오목오목⁵ [omok omok], ‘/ㅓ ㅓ/’ 우묵우묵⁶ [umuk umuk],
/ㅌ ㅌ ㅌ ㅌ/ 팔락팔락[pallak pallak], /ㅊ ㅊ ㅊ ㅊ/ 찰럭찰럭[peolleokpeollok],
/ㅁㅁㅓㅓ/ 줄줄줄줄[colcolculcul], /ㅌ ㅌ ㅌ ㅌ/ 반짝반짝[banccakbanccak] “parıl
rarıl”,
/ㅊ ㅊ ㅊ ㅊ/ 번쩍번쩍[beoncceok beoncceok] “şimşegin ışığı anlatan yansıma sözü”
vb.

Günümüz Korecesinde bu darlık genişlik uyumuna uymayan sözcüklerde
bulunmaktadır.

Ör.

/ㅁㅁㅁㅁㅁㅁ/, /ㅌㅌㅌㅌㅌㅌ/; 보슬보슬[bosıl bosıl], 산들산들[sandılsandıl],
반들반들[bandıl bandıl] vb.

Korecede diğer sözcükler arasında da uyuma girmeyen sözcükler bulunmaktadır.

Ör.

/ㅌ ㅌ/ 다리[dari] “bacak”

/ㅌㅓㅌㅓ/ 고구마[goguma] “tatlı patates” ⇒ Türkçede sözcük kök ya da gövdesine
gelen her ekin ünlüsü eklendiği sözcüğün son hecesin ünlüsüne göre uyuma girer.

Korecede ise çekimli eylemlerde ünlü uyumu görülür.

2.3 Hece Yapısı

Korecede dört türlü hece yapısı vardır:

[1]V 아 [a]

[2]CV 가 [ka] r“gıt”

⁵ 오목오목[omokomok] – içbükey anlamlı Korece yansıma söz ve ikileme de olur

⁶ 우묵우묵[umukumuk] – 오목오목[omokomok]tan büyük içbükey anlamlı Korece yansıma söz
(ikileme)

[3]VC 옷 [ot] “giyisi”

[4]CVC 담 [dam] “duvar”

Korecede olduğu gibi Türkçede de tüm ünlüler bağımsız heceler oluşturur ve hece başına sadece bir ünlü vardır⁷. Bununla birlikte, Koreceden farklı olarak, Türkçe altı tür hece vardır, bu da aşağıdaki gibidir:

[1] V o [zamir]

[2] VC at, el

[3] CV bu, de

[4] CVC bez, dil

[5] VCC alt, üst

[6] CVCC Türk, genç

Türkiye Türkçesinde bir ünlü bir hece oluşturabilir; ama Korecede ünlünün önüne yarı ünlü eklenir. Örneğin; hece / ㅏ / [a] sesinde oluşuyorsa, önüne bir yarı ünlü / ㅗ / eklenir. / ㅓ / [a]

Bir ünlü ve ünsüzden oluşan hece Korece ve Türkçede aynı şekilde seslendirilir. Örneğin; Türkçe “un” sözcüğü Korecede seslenirken [un] diye aynı şekilde seslendirilir. Ancak Türkçe, Korecenin hece yapısında bulunmayan VCC ve CVCC’nin hece yapısına sahiptir. Türkçede “Türk” söz konusu olduğunda, Korecede 튀르크 [tuyırkı] olarak seslendirilir, bu nedenle Türkçedeki iki ünsüzle biten tek heceli sözcükler, sözcük sonuna bir ünlü eklenerek iki heceli duruma getirilir

Örneğin Türk sözü Korecede seslendirilecek olursa ‘tuyırkı’ biçimine gelir. Çünkü Korecede iki ünsüzle biten sözcük örneği çok azdır. 닻 [darg] biçimi cümle içinde kullanırken / ㄹ / [r] ünsüzü eriyerek 닻 [dak] diye seslendirilir.

⁷ Kim Hyo-Jung, s21

Bölüm 3

BİÇİM BİLGİSİ

3.1 Yapım Ekleri

Türkçede olduğu gibi Korecede de sözcük türetme ve sözcüklerin cümlede işleyişi eklerle sağlanır. Her iki dil de yapısı açısından eklemeli dil sınıfına getirmektedir.

3.1.1 İsimden İsim Türeten Ekler

{+아지[aci]}, {+질[cil]}, {+초리[çori]}, {+감[gam]}

Ör.:

Kr. /+아지/[+aci]; 강아지 [강+아지/ kan^ㅁ g + aci] ‘köpek yavrusu’

/+질/[+cil]; 다림 질 [다림+질/darim + cil] “ütüleme”

/+초리/[+çori]; 눈초리 [눈+초리/ nun + çori] “haince bakmak”

/+감/[gam]; 놀이감, [놀이+감/nori-gam], 장난+감[cangnan+gam]

“oyuncak”

Tr. {+Ilk}, {+cAk},

3.1.2 İsimden Eylem Türeten Ekler

/+하-/[ha], +되-/[deö] . /-이-/[yi], /-대-/[de], /+거 리-/[geori], /+(어)뜨 리-/[eo)ddıri]

Ör.:

/+하-/[ha] –

일하다[ihada]/“iş yapmak”, 공부하다[gongbuhada]/“ders çalışmak,

3.1.3 Eylemden İsim Türeten Ekler

Türkçede olduğu gibi eylemden isim türeten eklerin ikisi mastar ekidir.

Ör.:

/-기/[-gi/ki] : {-mA}

저는 곧바로 누리에 관하여 쓰기 시작했습니다[ceonın gotbaro nurie gwanhayeo ssıgi sicaghaetdda.] “Hemen Nuri’nin hikâyesini yazmaya başladım.”

나는 당장에 짐을 꾸리기 시작했다. [nanın dangcange cimıl ggurigi sicaghaetdda.] “Hemen paketimi hazırlanmaya başladım.”

Korecede Türkçede olduğu gibi eylem adı yapan {-mAk} mastar ekini karıştıran ek de bulunmaktadır;

Ör. : {-ㄴ 것/[-n geot]}: {-mAk}

누리에게 하나 더 말해주고 싶은 것이 있습니다. [nuriege hana deo malhaecugo sipingeotsi itddabnida.] “Nuri’ye bir şey daha söylemek istiyorum.”

3.1.4 Eylemden Eylem Türeten Ekler

Eylemden eylem yapan eklerin bir kısmı çatı ekleridir. Türkçede edilgen, ettirgen, işteş ve dönüşlü olmak üzere dört çatı eki bulunmaktadır. Korecede ettirgen ve edilgen olmak üzere iki çatı eki bulunmaktadır. Türkçedeki işteş ve dönüşlü çatı ekleri yoktur. Korecede Türkçedeki gibi 사동사어미[sadongsa eomi] “ettirgen eki”, 피동사 어미[pidongsa eomi] “edilgen eki” diye ettirgen ve edilgen çatı eki bulunmaktadır; ama dönüşlü ve işteş çatı eki yoktur.

Kr. 사동사 어미 [sadongsa eomi] “ettirgen çatı eki”: {-이-[i]}, {-히-[hi]}, {-리-[ri]}, {-기-[gi]}, {-우-[u]}, {-구-[gu]}, {-추-[çu]}, {-애-[ae]} ve {-게 하다[ge hada]}

Tr. Ettirgen çatı eki: {-(I)t-, tIr-, -(I)r-, -Ar-}

Kr. 피동사 어미[pidongsa eomi] “edilgen çatı eki”: {/-ㅁ-[i]}, {-기-[gi]}, {-리-[ri]}, {-히-[hi]}

Tr. Edilgen çatı eki: {-l-}

Ör.:

{-게 하다}[-ge hada]

놀라다 “şaşırmak” ; 놀라 - 게 하다 [nolage hada]> 놀래키다[nolaekida] “şaşırtmak”

“너는 날마다 이 늙은이를 놀래키는구나”[neonin nalmada ı nılginirıl nolaekinınguna.]

“Bu yaşlıyı her gün daha çok şaşırtıyorsun”

{- | 우[i u]}

차다 “dolmak” ; 차- | 우 다 > 채우다 “ ”doldurmak”

너희들을 가두어 두고 때리면서 기술을 가르쳐 벌은 돈을 형님

주머니만 채우는 줄은 몰랐어.[neohıydılıl gadueo dugo ddaerimyeonseo gısulıl garıçyeo beolın donıl hyeongnim cumeoniman çaeunınculın molratseo.]

“Sizleri hapsedip döverek size beceriler kazandırdığını, sizin üzerinizden kazandığı parayla kendi cebini doldurduğunu bilmiyordum.”

Eylemden eylem yapan eklerden biri de olumsuzluk ekidir:

Türkçede olumsuzluk eylemlerde {-mA-} ekiyle sağlanır, ad cümlelerinde ise ‘değil’ sözüyle karşılanır. Korecede Türkçeden farklı olarak olumsuzluk eki eylemin önüne gelmektedir.

Korecede iki tür olumsuzluk eki vardır ve olumsuz cümleleri belirtmek için

{못[mot]} ve '안[an]} ekleri kullanılır.

Ör.:

Kr. {못[mot]}: Tr. {-A-mA-}

내가 학교에 못 와요[naega hakyoe mot wayo.] “Okula gelemiyorum.”

Kr. {안[an]}: Tr. {-mA-}

내가 학교에 안 와요. [naega hakyoe an wayo] “Okula gelmiyorum”

3.2 Eylemsi Ekleri

3.2.1 Ortaç Ekleri

Ortaç ekleri eylemden geçici adlar yapar, varlıkları hareketlerine göre adlandırılmasını sağlar. Türkçede olduğu gibi Korece de ortaç ekleri vardır.

Tablo 3.1: Ortaç Ekleri

	Kr.	Tr.
Şimdi ve geniş zaman kavramı taşıyan	-은/ㄴ [in/n]	-An,-r,-Ar,-mAz
	-는 [nin]	
Olumsuz	-않는 [annin]	
Geçmiş	-았/-었/-이었던 [-at/eot/ieotdeon]	-mİş,-dİk
Gelecek	-ㄹ [-l]	-Acak

Ör.;

{-은/ㄴ [in/n]}: {-dİk}

아빠가 지어 준 이름이다[abbaga cieocun ırımida] “babamın bana verdiği isimdir”

화장실에 가서 몰래 울 댔은 아무도 모르겠지[hwacangsile gaseo molrae ulmyeonin amudo morigeotci] “Tuvaletе gizlenip ağladığımda kimse beni görmüyordu.”

{-는 [nin]}: {-An}

아는 사람 없는 서울[anin saram eobnin Seul] “kimse tanımayan Seul”

아픈 소리를 내는 트럭[apın sorırıl naenin tıruck] “acı acı bir ses çıkaran kamyonumuz”

{-r,-Ir,-ar} ortaç ekini karşılayan ek yoktur. Türkçede de bu ortaç ekinin örnekleri azdır.

Bu eki karşılayan {-An} vardır. Korecede de {-An} karşılayan ek bulunmaktadır.

{--왔/-왔/-이었던}[-at/eot/ieotdeon]:{-mIş}

몇 달 전에 편지를 보냈던 사람이... [myeotdal ceone pyoncirl bonaeotdeon sarami]

“Birkaç ay önce sana mektup göndermiş kişi...”

천사처럼 착하고 예쁜 누리를 선생님에게 알려드리고 싶어서 긴

편지를 보냈던 바로 그 사람입니다. [çeonsaçeoreom çakhago yebbin Nurirl seonseangnimgge alryeodirigo sibeoseo pyeoncirl bonaeotdeon baro gı saramibnida]

“Melek gibi iyi ve güzel olan Nuri’yi size tanıtmak için uzun bir mektup yazmış kişi bendim.”

{-르[-l]}: {-Acak}

할아버지는 대학까지 보낼 재산이 있는 분이였지만 저는 그 애를 도와줄 어떤 힘도 없었으니까요. [harabeocinin daehakggacı bonael caesani itnin bunieotciman ceonın gı aerıl dowacul eotddeon himdo eobseotsınniggayo.]

“Yaşlı amca, onu üniversitede okutacak varlığa sahiptir; ama benim ona yardım edecek gücüm yoktu.”

널 만나도 네 엄마에 대한 소식은 아무것도 들려줄 것이 없어.[neol manado ne eommae daehan sosıgın amugeotdo dıryeocul geotsi eobseo.]

“Seninle buluştuğumda bile annen hakkında sana söyleyecek hiçbir sözüm yok”.

3.2.2 Ulaç Ekleri

Eylemlerden belirteç yapan eklerdir.

Tablo 3.2: Ulaç Ekleri

Kr.	Tr.
-고[go]	-İp
-면/-면서 [myeon/myeonseo]	-Arak
때[ddae]	-Inca, -(i)ken

이었을 때[ieotsıl ddae]	
-지 않고[ci anko]	-mAdAn

Ör.:

{-고}: {-Ip}

엄마는 아빠처럼 저 세상으로 간 것이 *아니다*. 이 세상 어딘가에 있다. 아주 가고 못 올 곳으로 간 것은 아니라는 말이다. [eommanin abbbaçeoreom ceo sesangiro gangeotsi anida. Ĭ sesang eodŋgae itdda. Acu motgago ol gotsro gangeotsi aniranin malida]

“Annem babam gibi değildi, bu dünyada bir yerdeymiş, *gidip* de dönülmeyen yerde değil” derim.

{-면/-면서}: {-Arak}

세상의 모든 살아있는 것들한테 사랑을 나누며 살아가라고 아빠가 지어준 이름이다. [sesangiy modin salatnŋ geodıl hante sarangıl nanumyeo salra garago abbbaga cieocun irimida.]

“Dünyadaki bütün canlılara sevgi dağıtarak yaşasın diye babamın bana verdiği isimdir.”

{-때[ddae]}: {-Inca}

어느 정도 냉면집에서 *떨어졌을 때* 나는 공중 전화를 찾았다. [eoniceongdo naengmyeonjibeseo meoleoceotsilddae nanin gongcungceonhwarıl çacatdda.]

“Evi’nden biraz *uzaklaşınca*, bir ankesörlü telefon aradım.”

내가 *어렸을 때* 우리 가족은 아빠의 병을 치료하기 위해 이 곳 짙레 마을로 내려왔다. [naega eoryeotsilddae urı gacogın abbbaıy byeongıl çiryohagi wihae i got ccilrae maeıro naeryeowatdda.]

“*Küçükken* babamın hastalığını tedavi etmek için Yabanî Gül mahallesine yerleştik.”

{-지 앓고[ci anko]}:{- mAdAn}

그 애는 내가 술을 마시고 늦게 돌아오면 소리도 내지 앓고 눈물을 줄줄 흘리며 울곤 했어” [gɿænin naega sulil masigo nitgge doraomyeon sorido naeci anko nunmulil culcul hɿlimyeo ulgon haetseo.]

İçki içerek geç geldiğimde Younghee hiç ses çıkarmadan onun gözyaşları sicim gibi akıyordu.”

3.2.3 Mastar Ekleri

Mastar ekleri eylemden isim türeten ekler arasında gösterilmiştir (bkz.3.1.3).

3.3 Çekim Ekler

Korecede de Türkçe gibi isim çekim ve eylem çekim ekleri bulunmaktadır.

3.3.1 İsim Çekim Ekler

Korecedeki 조사[cosa] [takı] olarak adlandırılan ekler, cümlelerin yapısını oluşturan ve sözcükler arasındaki ilişkileri belirleyen önemli dilbilgisel unsurlardır. Bu biçimbirimler, dilbilgisel zenginliği artırmada ve anlam değişimlerine de olanak tanımada önemli bir rol oynarlar.

3.3.1.1 İyelik Ekleri

Tablo 3.3: Türkçede İyelik Ekleri

	Tekil	Çoğul
Birinci Şahıs	-[I]m	-[I]mIz
İkinci Şahıs	-[I]mIz	-[I]nIz
Üçüncü Şahıs	-[s]/I	-[s]/I

Ör.;

필우 Ø 엄마 Ø[piru eomma] “Pilwoo’nun annesi”

도시 의 두 얼굴 Ø[dosiıy du eolgul] “Şehrin iki yüzü “

Korecede ise iyelik eki kullanılmaz. Bir varlığın sahibi adıl olarak her zaman kullanılır.

Adıllara da tamlayan durum eki ‘의’[ɪy] getirilir. Bazen Türkiye Türkçesinde de tamlanan iyelik eki almadan kullanılabilir; bizim mahalle”우리 의 마을 Ø [uriɪy mail], “senin oğlan “너 의 아들 Ø[neoyɪ adıl]” gibi.

Eğer bir varlığın sahibi kişi değilse, bu tamlayan durum eki ‘의’[ɪy]’ da kullanılmayabilir.

3.3.1.2 İsim Durum Ekleri

Tablo3.4: Türkçede Tamlayan Durum Eki

	Tekil	Çoğul
Birinci Şahıs	Ben + im	Biz+im
İkinci Şahıs	Sen + in	Siz + in
Üçüncü Şahıs	O +nun	O +n + lar +ın

- Tamlayan durum eki:

Türkiye Türkçesinde tamlayan durum eki {+In/+nIn}dır. I. tekil ve çoğul kişi adlarına ise tamlayan durum eki {+im} biçiminde getirilir. Korecede de adlar aynı şekilde tamlayan durum eki alır. {+의[ɪy]}

Ör.

내⁸ 이름은 누리[nae ırımın Nuri]. “Benim adım Nuri”

곡예사의 꿈 [gogyeosay ggum]“Akrobatik ‘in isteği”

- Belirtme durum eki: {-을,를[ɪl,rɪl]}

Türkçede belirtili nesne yapmak için belirtme durum eki {+(y)I} kullanılır.

⁸ 나+의[ɪyü > 나 +(/—/kaynaşır) / | / > 내]; Korecede ünlüyle biten ada tamlayan durum getirildiğinde iki ünlü yan yana gelip kaynaşır

Korecede belirtili ve belirtisiz belli değil, nesnelerden sonra 목적격조사[mokjeokyeocosa] “nesne eki” {-을, 를[ɪl,rɪl]} kullanılır.

Ör.;

그런데 박 기사가 나를 말쑤했다고 나선 것이었다. [gireondae pak gisaga narɪl matgeotddago naseongeotsida.]

“Ancak Pak Amca beni yanına almayı kabul etmişti.

Ör.:

강자언니를 보기위해 매일 냉면을 먹으러 오는 남자 손님도 있었다. [Ganca eonirɪl bogiuyhae maeil naengmyeonɪl meogiro onin namca sonɪmdo itseotdda.]

“Her gün Gangca ablayı görmek için soğuk erişte yemeye gelen erkek müşteriler de vardı.”

나는 ‘운명’이란 말을 단박에 이해했다. [nanɪn unmyeoniran malɪl danbage ihachaetdda.] “Ama hemen ‘kade’ sözünü anladım.”

- Bulunma Durum Eki [에서, 에 -eseo, -e]: {+dA}

Korecede Türkçedeki bulunma durumunu karşılayan iki ek bulunmaktadır.

Ör.:

/-에서[eseo]/ ; {+dA}

이 세상에서 가장 아름다운 큰 별은 아빠 별이고 가장 작은 별은 누리 별이라고 말하던 엄마. [i sesangeseo gacang arɪmdaun kɪn byeorɪn abbabyeɪol igo gacang cagɪn byeorɪn nuribyeol irago malhadeon eomma]

“Bu dünyada en büyük yıldızım babam, küçük yıldızım ise Nuri[ben] olduğunu söyleyen annem.”.

/+에[e]/; {+dA}

-내가 기억하는 아빠는 늘 몸이 아파서 침대 *예* 누워있던 모습뿐이다.[naega gieok hanın abbanın nıl momi apaseo çımdae nuweoitdeon mosıb bbunida.]

“Babamı hasta olduğu için hep yatakta hatırlıyorum ama bu kadar çabuk öleceğini bilmiyordum.”

- Çıkma Durumu Eki [+부터 - buteo] {+dAn}

Ör.:

{+부터 [- buteo]}: {+dAn}

그 때부터 나는 혼자다[] “O zamandan beri ben yalnızım.”

하지만 필우를 대 할 때와 명희를 대 할 때의 느낌이 작년 언제 *부터* 인가 달라졌다. [haciman piruril dae hal ddaewa myeonheeril dae halddaey nıggimi cakneyon eonceingabuteo dalacieotdda.]

“Fakat, Pilwoo ve Myeonhee ile birlikteyken duygularım geçen yıldan biraz değişti.”

- Yönelme durum eki/+에/[-e], ‘+에 게[ege]’, ‘-께[kke,gge]’, ‘-한테[hante]’(kişi için) : {+A}

Ör.;

/+에/[-e]: {+A}

나는 시내버스를 타고 영등포 *예* 가서 ...[nanın sinaebeosrıtago Yeongdeongpo’e gaseo...]

“Birçok fabrika bulunan Yeongdeungpo’ya giden bir şehir otobüsüne binip...

내가 여고생이 되었다는 기쁜 소식을 제일 먼저 영발 오빠 *예* *께* 알리고 싶었다.

[naega yeogosingi deotdanın gibbin sosıgıl ceil meonceo Youngbal obbaege aligo sipeotdda.]

“Lise öğrencisi olmamın güzel haberini öncelikle Youngbal Ağabeyime bildirmek istedim.”

- Eşitlik Durumu Eki {+히[hi]} : {+ÇA}

Ör.

“가만히”[gamanhi] “sessizce” “똑똑히”[ddokddokhi] “iyice”

- Araç Durum Eki {-로 }[-(i)ro] : {-(I)n/ +IA}

Ör.

나는 기차로 서울에 왔다. [nanın gačaro seule watdda.]“Trenle Seul’la geldim”

- Yön göstermek Eki {+으로[ıro] : {+rA/+ArI}

Ör.

안으로[anıro] “içeri” 밖으로[bağıro] “dışarı”

Korecede aynı ek yönelme, bulunma ve çıkma durumunu da gösterir. Farklı olarak, Türkçenin özne belirtme eki yoktur. Türkçede belirtili ve belirtisiz olmak üzere iki çeşit nesne vardır. Belirtisiz nesne eksiz kullanır, belirtili nesne ise belirtme durum ekini almış bir addır. Korecede belirtme durum eki gibi işlev yapan 주격조사”özne belirtme eki -은[ın]/-는[nın], -이[i]/-가[ga] bulunmaktadır.

Örneğin, 내이름은 누리. [nae ırımın Nuri] “ Benim adımØ Nuri.”

누리가 기다리고 있습니다. [Nuriga gidarigo itsıbnida.] “NuriØ bekliyor.”

Son olarak Korecede bir 호격조사[hokyeocosa] “çağırma eki”; -야, -아, -씨 [ya, a, ssi], -시여[siyeo] var. Bir konuşmacı tarafından dinleyiciye atıfta bulunmak veya hitap etmek için kullanılan bir ektir. Genellikle samimiyet veya saygı durumlarında kullanılır ve bağlama bağlı olarak birçok nüansa sahip olabilir.

Ör.

누리야[[nuriya,] “Nuri’ya” 필우야[piruya] “Pilwoo’ya”

Türkçede ise seslenme ünleminin ekleşmiş biçimi {-A} kullanılmaktadır. Örneğin “bak sa-n-a”, “gel se-n-e” gibi ikinci tekil kişiye yönelik olarak kullanılabilir. Divan edebiyatında da bu seslenme ünlemi özel adlarla kullanılmıştır.

Ör.

“Nedim-a” “Ey Nedim”

3.3.2 Eylem Çekim Ekleri

Türkçede eylem çekimlerinde kişi eki kullanılır; ama Korecede kullanılmaz. Çünkü her zaman özne kullanılır. Ayrıca özneyi belirten ek de vardır (bkz.3.3.2.1). O nedenle yüklem kişi eki almaz.

3.3.2.1 Zaman Ekleri

Şimdiki Zaman Eki: { e /-ㄴ-/[n-], /-은-/[in-], /-는-/[ni]- } {s/-이 다/[ida]}: {-Iyor}

Ör.

마을 사람들이 많이 도와주고 있어서 여태까지는 잘 견디고 있지만, 그래도 나는 지금 혼자인 것이 너무 슬프다. 그리고 무섭다. [mail saramdili mani dowajugoitseoseo yeoteggajının cal gyeondigo itciman gıraedo nanın cıgım honcaingeotsi neomu sılپıda gırıgo museobdda.]

“Etrafımdaki komşuların yardımıyla şimdiye kadar iyiydim; ama tek başıma olduğum için *çok üzüliyorum ve korkuyorum*. Özellikle geceleri.

Geniş zaman eki: Korecede geniş zaman eki, şimdiki zaman için de kullanılır:

{-ㄴ-/[n-], -은-/[in-],-는-[nin]- ,-곤 했-[-gon +haeot-]}: {-Ir,-Ar,-r}

Ör.

내 자존심이 세다는 것을 선생님은 잘 아신다. [nae caconsimi ssedanın geotsıl seonseangnimın cal asında] “Öğretmenim benim çok gururlu olduğumu *bilir*.”

Tablo 3.5: Korece ve Türkçenin Zaman Ekleri

Zaman Eki	Ek	Kr.	Birleşik çekim			Kr.
			Hikâye		Rivayet	
Şimdiki	-(I)yor	-(ㄴ)은/는-다	-(I)yor-dI	-더	-(I)yor-mIş	-고 있었-다
Geniş	r,-Ar,-Ir	-(ㄴ)은/는-다	-r-dI -r-dI Ir-dI	-곤하 였다	-(İ)rmiş	-고 는했-다
Gelecek	-AcAk	-겠- -ㄴ것-이 다	-AcAk-tI	-ㄴ 것 이었다	-AcAkmlş	-ㄴ 것-이 었다
Belirli geçmiş	-DI	-었-다	-DIy-dI	-었-었 다	-	
Belirsiz geçmiş	-mIş	-었-었- 다	-mIş-tI	었-었- 다	-mIşmlş	-었-었-다

Geçmiş zaman eki

a. Belirli Geçmiş Zaman Eki

{-았-/-었-[-at-/-eot]}: {-dI}

Ör.

나는 이제 혼자 사는 일에 익숙해지었다. [nanın ice honca sanınili ıgsughaecieotta.]“Yalnız kalmaya alıştım.”

언니는 손님이 뜬한 틈을 타서 사진 작가한테 전화를 하곤 했다. [eonının sonnimi ddımhantıltaseo jaggahante ceonhwahagon haetdda.]

“Gangca Abla müşteri azaldığı zaman fotoğrafçıyı aradı.”

집을 떠날 때부터 꼬박 꼬박 모아온 돈을 영발 오빠는 빙글빙글 웃으면서 받지 않았다. [jibıl ddeonaldde buteo ggobak ggobak moaon donıl Youngbal obbbanın bingl bingl utsımyeonseo batci anatdda.]

“Evimden ayrıldığımdan beri sürekli biriktirdiğim parayı Youngbal’a vermek istedim; ama gülümsedi, parayı almadı.”

b. Belirsiz Geçmiş Zaman Eki;

/-았-었-/ [eoteot] ; {-mIş}

Korecede belirsiz geçmiş zaman eki '-았-' da bir geçmiş işaretleme morfemidir. Bununla birlikte, '-았-었-'in aksine, konuşma (ifade) anında gerçekleşmeyen bir olayı, yani bağlantısız bir geçmişini belirtir. {-았-었-} aynı zamanda geçmişte referans noktasından önceki bir zamanda olan bir şeyi ifade etmek için de kullanılır. Belirli geçmiş zaman eki bağlam içinde kullanımına göre belirsiz geçmiş zaman görevinde de kullanılır. Belirli geçmiş zaman eki iki kere {-았었-} kullanılırsa belirsiz geçmiş zaman işlevi kazanır.

Ör.

엄마와 나는 굴뚝 밑을 파서 하얗고 깨끗한 작은 수정돌 하나를 묻었었다.
[eommawa nanin guldduk mitsıl paseo hayatko ggaeggıthan cagin suceongdol hanarı
muteotseotdda.]

“Annemle birlikte kristal taşlarını geçen yaz gömmüştük.”

Gelecek Zaman Eki;

{/-겠-/ [-get] , /-[으]ㄴ 것이 [-(ı)lgeot i-]/, /-[으]게 [(ı-ge)-/} : {-(y)]AcAk}
bulunmaktadır.

Ör.

해 볼게요. 열심히 하겠어요. [hae bolgeyo. Yeolsimhi hagetseoyo.]

“Evet deneyeceğim. Çok iyi çalışacağım.”

너가 원하면 난 누리 너를 미국에 유학까지 보낼 것이다. [neoga weonhandamyeon
nan Nuri neorıl miguge yuhakggaci bonael saenggagida.]

“İstersen Nuri’yi[seni] okumak için Amerika’ya göndereceğim”

좋아. 그러면 간호사에게 가보렴. 자세한 것은 간호사가 알려줄 것이다. [joa.

gireomyeon ganhosaeye gaboryeom.. Casehan geotin ganhosaga alryeoculgeotida]

“İyi. O halde hemşire hanıma gidin. Detaylar hemşire tarafından verilecektir.”

3.3.2.2 Tasarlama Kipi Ekleri

Koşul kipi: Korecede koşul eki {-면[myeon] : {-sA} vardır.

Ör. 누구 만나고 싶은 사람 없어? 엄마 소식 들려줄 사람 있으면 그 집에 가보자

“Görüşmek istediğin birisi var mı? Annenden haberdar olabilecek birisi varsa ona gidelim.”

거기서 강자언니와 만나 볼 수 있다면 얼마나 좋을까?

“Orada Gangca Abla ile buluşabilirsem ne harika olur.”

Emir kipi:

Emir kipi, konuşmacının dinleyiciye bir şey yapmasını söylemesinin bir yoludur.

{-아/어[-a/eo]}, {-아라/어라[-ara/eora]}, {-거라, -너라[geora,-neora]}, {-

십시오[sibsiyo]} vb. emir kipleri aracılığıyla uygulanır. Özellikle, tüm emir kipleri

zorlayıcı değildir, ancak duruma bağlı olarak, dinleyici bunları rahatsız edici veya

saygısız hissedebilir, bu nedenle bazen emir kipleri yerine soru veya rica edilir.

Korecede emir, daha çok rica bildirir, küçükler için de öneri ve uyarı için kullanılır.

I . tekil ve çoğul kişi emir {-자 [-ca]}: {-AyIm} {-Allm} I. çoğul kişi emir

Ör.

빨레 마을을 떠나자. 넓은 세상 여기저기를 돌아다니며 내가 엄마를 직접 찾자.

“Yaban Gülü Mahallesini terk edeyim.

Geniş dünyayı dolaşıp annemi bulayım.”

그 집에 가보자 “Oraya gidelim”

Korecede II. tekil kişi ve çoğul kişiye emir eksiz sağlanır. Emir ifadesi cümlelerin başında seslenme ünlemleri ile ve ses tonuyla karışlanır. II. çoğul kişiye emirde seslenme ünlemi çoğul olarak kullanılır.

Ör.

야, 빨랑 빨랑 일어나 Ø! 어서 일어나지 못해? 얼른 이불 개고 짐들 챙겨서 날 따라와 Ø! 어서!

“Hey, hey! çabuk kalkın. Kalkamıyor musunuz? Acele edin, yatakları alın, beni takip edin, haydi!

Korecede emir kipini karşılayan ekler şunlardır; II. Tekil kişi Ø, /-요[-yo]/, /-라[-ra]/,-시오[-sio]/,- 십시오[sibsio]/ : II. tekil kişi Ø, {-n, -In, -nIz}

1. 공부 해/	Ders çalış! - II. tekil kişi
2. 공부 하세요/	Ders çalışınız! II. çoğul kişi
3. 공부 해라 (해라 체) /	Ders/ çalışın!
4. 공부 하시오 (하오 체) /	Ders çalışın! / çalışınız
5. 공부 하십시오 (하십시오 체) /	Ders çalışınız
- (Hong, 2018:36)

Yukarıdaki emir eklerinden son iki biçim 4. 공부하^ㅂ시오 [gongbu hasio]5.

공부하^ㅅ시오 [gongbu hasibsio] yaşlılar ve üst makamlardaki insanlara kullanılır. 3.

공부해^라 ise yumuşak emri gösterir.

İstek kipi eki

Korecede Türkçedeki {-A} istek kipi eki karşılayan bir eki yoktur. Gelecek zaman eki kullanıldığı yere göre istek de ifade eder. Eski Türkçe döneminde de istek kipi eki görülmez. Günümüz Türkiye Türkçesinde de istek kipinin bütün kişileri kullanılamaz. İstek kipini karşılamak üzere emir kipi ve koşul kipi ekleri kullanılabilir. Korecede istek bildirmek için {- mAk istemek} biçimbirimleri kullanılır.

Ör.

저 또한 누리의 아홉 살에서 열 아홉 살까지의 시간이 어떠했는가를 그 나이 또래의 친구들에게 알려주고 싶다는 생각을 품게 되었습니다.[ceo dohan ahop saleseo yeoş-l ahopsalggaciıy sigani eoddeohetningarıl gı nai ddoreıy .ingudılege alryeocugo sibdanın senggagıl pumge doetsıbnıda]

“Ben de Nuri’nin dokuz yaşından on dokuz yaşına kadar neler yaşadığını aynı yaştaki arkadaşlarına iletmek istiyorum.”

Gereklilik Kipi Eki: / {-어(아, 여)야 하-}[eo(a, yeo)ya hada] kullanılır : { -mAII}

Ör.

누리, 넌 공부를 ~~해야~~하. [nuri neon gongbuheyaci] “Nuri ders çalışmalısın!”

Korecede ayrıca gereklik için {-(이) 필요하다[pilyohada]} “ihtiyacım var” biçimbirimleri de kullanılır.

Ör.

누리, 넌 공부하는 것이 필요해 [nuri neon gongbuhanıngeotsi pilyohe] “Nuri, senin ders çalışmaya ihtiyacın var.”

3.4 Birleşik Sözcükler

Korece de Türkçe gibi eklemeli olduğu kadar birleştirmeye de uygundur.

Birleşik sözcükler de birleşik adlar ve birleşik eylem olmak üzere ikiye ayrılır.

Türkçede iki ad, bir ad bir eylem ve iki eylemle birleşik sözcük kurulur.

3.4.1 Birleşik İsim

Birleşik adlar bir kavramı karışlamak üzere genellikle iki sözcüğün arasına herhangi bir ek getirilemeyecek, sözcüklerin yeri değiştirilemeyecek şekilde kaynaşıp kalıplaşmasıyla oluşur.

Ör.

필 – 통[piltong] “Kalem kutusu”

교무 -실[kyomusil] “öğretmenler odası”

숨 -사탕[somsatang] “pamuk şeker”

3.4.2 Birleşik Eylem

Birleşik eylemler, bir isimle bir yardımcı eylemden kurulduğu gibi iki eylemden de kurulabilir.

•İsim+ Yardımcı Eylem

Ör.;

멍멍짖다.[meong meong citdda] “Havlamak” (Hav hav etmek)

엉엉울다[eong eong ulda] “hıçkırarak ağlamak”

궁금하다 [gunggim hada] “merak etmek”

빛나다[bitnada] “parlamak” (ışık yaymak)

힘들다[himdilda] “yorulmak”

•Eylem + ulaç eki + yardımcı eylem

Korecede de Türkçedeki gibi ulaçlı birleşik eylemler de bulunmaktadır. Türkçede yardımcı eylem olarak bil-(yeteklik), ver-(tezlik), dur-, kal-, gör-, gel-(süreklilik), yaz-(yakınlık) kullanılır. Korecede bu yardımcı eylemlerden, 보다(bak-), 가다(git-), 주다(ver-), 입다(giyin-) kullanılır. Bunun dışında 버리다[beorida], 두다[duda], 놓다[notda] “at-, koy-” eylemlerinden de yararlanır.

Ör.

갈다 + 입다> 갈 -아 입다> 갈아입다 [gal-a ipda] “değişmek ve giyinmek”

알다 + 보다> 알 -아 보다> 알아보다[ar-a boda] “bilmek ve yardımcı eylem bakmak”

들다 + 가다> 들 -어 가다> 들어가다[dıl-eo gada] “girmek ve gitmek”

넣다+ 주다> 넣 -어 주다> 넣어주다[neocuda] “koyuvermek”[koymak + vermek>

koy-u vermek> koyuvermek]

Ör.

-할아버지는 내가 떠 넣어주는 죽을 조금 받아먹고는 고개를 흔들었다.

[harabeocının naega ddeo neoeocunun cugıl cogım batdameogonın gogaerıl

hındireotdda.]“Yaşlı amcanın ağzına yulaf lapasından birkaç kaşık *koyuverince* biraz

yyip sonra başını sallayarak artık yemek istemediğini belirtti.”

Bölüm 4

CÜMLE YAPISI

4.1 Cümle Yapısı

Korecede de Türkçe gibi birleşik cümleler bulunmaktadır

Bu birleşik cümlelerin bir türü koşullu birleşik cümledir:

Ör.

우리가 살고 있는 이 세상은 얼핏 화려하고 행복해 보이지만 자세히 들여다보면 그 속에는 괴로운 삶을 살고 있는 사람들이 많이, 아주 많이 있습니다, 그것이 현실이지요. [uriga salgoitnın i sesangın eorpit hwaryeohago haengboghe boiciman casehi dilyeoda bomyeon gi sogenın göyroun salmıl salgo itnın saramdıl i mani acu mani itdarnid, gigeotsi hyeonsiliciyo.]

“Yaşadığımız dünya ilk bakışta renkli ve mutlu görünebilir; ancak yakından bakarsanız, çok daha fazla insanın acı dolu bir hayat yaşadığını fark edersiniz. Bu gerçektir.

-눈뜨고도 코 베어가는 서울에서[nunddígodo ko beeoganın sesangeseo]

“Gözlerini açsa bile burnu kesilen Seul’da”

고집불통이라도 문제가 아니다 할아버지가 얼른 일어나서 집 안을 휘젓고 다니면 기쁠 것이다.

[gojibultongirado muncega anida. Harabeociga eolrın ileonaseo jibanıl huiceotgo danimyeon gibbılgeotsida.]

“İnatçı olsa bile benim için sorun değil, amcam kalkıp evin etrafında dolaşırsa mutlu olacağım.

Asıl Türkçenin Koreceyle cümle yapısı bakımından benzeşen yanı her iki dilde de fiilimsilerle kurulan girişik cümlelerin bulunmasıdır.

이 말씀을 드리고 싶어서 또 편지를 쓴 것입니다. 마음 속에 담아 둔 말들을 남김없이 털어놓았으므로 이제부터는 후회 없이 살 수 있을 것 같습니다. [yi malssimil dirigo sibeoseo ddo pyeoncirl ssingeotsibnida. Mamsoge dama dun maldırıl namgim eobsi] teoleonoatsimiro icebuteo huhwe eobsi salsu itsilgeot ibnida.] “Bunları size bildirmek için bu mektubu yazma gereği duydum. İçimde sakladığım tüm gerçekleri dile döktüğüm için bundan sonra pişmanlık duymadan yaşayabileceğimi düşünüyorum.”

사람들이 수근거리는 것이 무서워서 내 계획을 포기할 수 없었다. [saramdili sugingeoriningeotsi museoueoseo nae gyehoegil pogihal su eobseotdda.]

“İnsanların dedikodusundan korktuğumdan dolayı planımdan vazgeçemem.”

누리는 아마 저를 위해서 그랬을 것입니다. 저는 압니다. 제가 그 애를 위해서 엄마라고 밝히지 못했듯이 그 애는 못한 엄마의 행복을 위해서 딸이라고 나서지 않았겠지요. [nurinın ama ceorıl uyheseo giraetsilgeot ibnida. Ceonın abnida. Cega gı aerıl uyheseo eommarago balkici mothetetddisi gı aenın motnan eommauy hengbogıl uyheseo ddalirago naseoci anatgetciyo.]

“Nuri belki de benim için böyle davrandı. Biliyorum. Nuri zavallı annesinin mutluluğunu düşünerek onun annesi olduğumu söyleyemediği gibi, ben de Nuri’nin benim kızım olduğunu söyleyemedim.”

엄마가 돌아와서 같이 파 보았으면 얼마나 좋았을까? 나는 울지 않으려고 입술을 깨물며 봉투를 열어보았다. [eommaga dorawaseo gatçi pa boatsımyeon

eoimana joatsılga? Nanın ulcianıryeogo ıbsurıl ggemulmyeo bongturıl yeoleboatdda.]

“Annem de gelseydi, birlikte kazsaydık harika olacaktı. *Ağlamamak için* dudaklarımı ısırarak zarfı açtım.”

Burada önemli olan her iki dil de eklemeli olduğu için cümlelerin birbirine eklerle bağlanmasıdır. Cümleleri birbirine bağlamak için ayrıca bir bağlama birimine gerek duyulmamaktadır.

4.1.1 Korece ve Türkçe Cümlelerde Sözcük Sırası

Korece ve Türkçenin cümlelerde sözcük sırası aynıdır: özne + tümleçler + yüklem

Ör.;

며칠 후 나는 필우에게 편지를 썼다. [myeoçıl hu nanın Pilwooege pyeoncırıl sseotdda.]

“Birkaç gün sonra Pilwoo’ya başka bir mektup yazdım”

Korecede de Türkçede olduğu gibi anlatımda monotonluğu kırmak için yüklem diğer öğelerden önce kullanıldığı da görülür.

Ör.;

엄마가 떠난 뒤 나는 몇 번이고 스스로를 타일렀다 엄마를 위해서.[eommaga ddeonanduy nanın myeotbeonigo sısrırıl tailreotdda eommarıl uyhaeseo]

“Annem taşındıktan sonra birkaç defa kendi kendimi *teselli ettim* annem için”

4.1.2 Yüklemnin Cinsine Göre Cümleler

Cümleler yüklemnin cinsine göre isim cümleleri ve eylem cümleleri olmak üzere ikiye ayrılır. Eylemlerin dışındaki bütün sözcükler ad soyludur. Yüklemi ad soylu olan cümlelere ad cümlesi, yüklemli eylem olan cümleler de eylem cümleler denir.

Ör.;

오냐, 나 여기 있대이. 이제 좀 괜찮냐? [onya, na yeogi itdaei. Ice com gwaençanya?]

“Tamam. İşte buradayım. Şimdi iyi misin?”

‘Var, Yok’ sözcükleriyle de ad cümleleri kurulur.

Ör.;

나한테는 누고 할아버지가 있잖아.[nanın nugo harabeociga itcana.]

“Evet, benim büyük babam var”

Yüklemi çekimli bir eylem olan cümleye eylem cümlesi denir.

Ör.

그럼 여기 잠깐 앉았다가 갈게. 아들이가 깨면 날 찾으며 우니까 오래 있을 수가 없어. [gireom yeogi camggan ancatddaga galgge. Adılaega ggaemyeon nal çatcmyeo unigga orae itsılsuga eobseo.]

“Burada biraz oturup gideceğim. Oğlum uyandığında beni arar ve ağlar, bu yüzden uzun süre kalamam.”

내 얼굴을 누고 할아버지는 물끄러미 쳐다보았다. [nae eolgulıl nogo harabeocignın mulggireomi çyeodaboatdda.]

“Büyük baba konuşmadan kızgın kızgın yüzüme baktı.”

4.1 3 Olumsuz Cümleler

Türkçede eylem cümlelerinde olumsuzluk {-mA-} ekiyle sağlanır; ad cümlelerinde ‘değil’ sözcüğü kullanılır.

Korecedeyse olumsuz cümleler, olumsuzluk eki olarak belirtilen {안[an]}, {못[mot]} ön eki kullanılarak kurulur.

Ör.

엄마도 나를 못 알아봤다. [eommado narıl mot ara boatdda]

“Annem de beni tanıyamadı.”

야, 너 왜 안 나가? 순서를 잊어 먹었어? [ya, neo ue an naga? Sunseoril icyeo meogeotseo?] “Hey, neden çıkmıyorsun? Unuttun mu?”

나는 학교에 안 가요[nanın hakgyoe an gyo.] “Ben okula gelmiyorum.”

Korecede de Türkçe gibi ‘아니다[anida]’ “değil” sözcüğüyle olumsuzluk ad cümleleri kurulur.

Ör.

엄마가 없어도 문제가 아니다. [eommaga eonseodo muncega anida.]

“Annem olmasa da, artık sorun değil.”

내가 학교에 안 와요[naega hakyoe an wayo.] “Okula gelmiyorum”

{A.+아니다}: {A.+değil} değil olumsuzlukta da var.

Ör.:

엄마는 아빠처럼 저 세상으로 간 것이 아니다. 엄마는 아직 나와 함께 이 세상 어디엔가 있다. 아주 못을 곳으로 간 것은 아니라는 말이다. [eommanin abbba çeoreom ceo sesangiro gan geotsi anida. eommanin acık nawa hamgge i sesang eodienga itdda. Acu mot olgeotsiro gangeotsin aniranın marida.]

“Bana göre “Annem babam gibi *değildi*, bu dünyada bir yerdeymiş, gidip de dönülmeyen yerde değil”. Dedim”

‘Yok’ sözcüğüyle de olumsuz ad cümlesi kurulur.

돈이 없거든요. 집도 없어요. [doni eobgeodinyo. Jibdo eobseoyo.]

“Param yok. Bir evim bile yok ...”

4.2 Soru Cümlesi

Soru cümleleri {-mI} soru eki, soru adıları, soru sıfatları, soru belirteciyle kurulur.

Korecede Türkçedeki {-mI} karşılığı/-까, -요, -니, -아 / soru ekleri vardır.

정말 괜찮은 거니? “Gerçekten iyi misin?”

진숙언니 다른 방으로 옮겼어요? ““Jinsuk başka bir odaya mı taşındı?”

Korecede soru eki hep cümlenin sonunda yer alır. Türkçedeyse {-mI} öğrenilmek isteneni bildiren öğeden sonra kullanılır. Ayrıca Korecede Türkçede olduğu gibi soru sözcükleriyle de soru cümlesi kurulur.

너 누구니? “Sen kimsin?”

거기 누구예요? Kim o? ”

그건 왜 묻지? “Neden soruyorsun? ”

이젠 어떻게 하지? “Şimdi ne yapayım?”

이상하다. 그 고집불통 구두쇠 할아버지가 어떻게 무섭지 않지? ““Garip. O huysuz amcadan nasıl korkmazsın?”

Bölüm 5

SÖZ VARLIĞI

Korecede temel söz varlığı (çekirdek sözcükleri) yerli sözcüklerdir. Buna karşın terimler daha çok Çince'dir. Konuşma dilinde bazen Japonca sözcükler de kullanılır. Tekniğin gelişmesiyle birlikte İngilizceden de alıntı sözler bulunmaktadır. Batı dillerinden de yabancı öğeler Koreceye girmiştir.

5. 1 Yansıma Sözcükler

Korecede yansıma sözler, ses ve görünüşü ifade etmenin dilsel araçlarıdır ve çeşitli durumları canlı bir şekilde tanımlamak için kullanılır. Korece ‘의 태어[1yte10]’ kavramı durum yansımalarını ‘의 성어[1ysong10]’ sözcüğü ise ses yansımalarını ifade eder. Bu ifadeler doğal sesler, hayvan sesleri, nesnelerin görünümü ve hareketleri ve duygular arasında çeşitlilik gösterir.

Türkçede “yansıma” sözcüğü, bir şeyin başka bir şey üzerinde bıraktığı iz, etki veya benzerlik anlamına gelir. Dilbilgisel olarak kullanıldığında, bir sözcüğün ya da sözcük grubunun başka bir sözcük ya da sözcük grubuyla anlamca benzer olması durumunu ifade eder. Bu durumda “yansıma”, dilbilgisel bir terimi temsil eder. Çeşitlilik ve çok yönlülük: Her ses veya durum birden fazla şekilde ifade edilebilir ve çeşitli ifade gücü sağlar.

Duruma göre esneklik: Daha etkili iletişim kurmak için duruma göre uygun ifade seçilir. Kültürel bağlam: iki dilde yansıma sözler(의 성어[1ysong10],의 태어[1yte10]) kültürle yakından ilişkilidir ve doğayı, günlük hayatı, duyguları vb. ifade etmek için kullanılır.

Ses yansıma sözler 의성어[ıysongıo]denir

Doğa sesleri: Yağmur, rüzgâr, dalga vb. sesler.

보슬보슬[bosıl bosıl] “şakır şakır, 뽕뽕[wıng wıng] “vızır vızır” vb.

Hayvan sesleri: köpek, kedi, kuş vb. hayvan sesleri

Ör.

멍멍[mıong mıong] “hav hav”, 야옹 야옹[yaong yaong] “miyao miyao”

Diğer sesler: Araba kornaları, makine sesleri gibi çeşitli nesnelerin seslerini taklit edenler.

부릉 부릉[buring buryng] “vınn vınn”

의태어[ıyteıo] “Durum yansımalar”

1)Şekil ifadeleri: Yuvarlak, uzun, yüksek, vb. gibi bir nesnenin şeklini tanımlamak için kullanılanlar.

Ör.

tamtakır ‘bomboş’ 텅 텅 [tıong tıong] ‘bomboş’ Ör.

텅텅 빈 집에 아홉살 짜리 꼬마만 살고 있는 것이다.

“*Tamtakır* bomboş bir evde ben -dokuz yaşındaki çocuk- yalnız kaldım.”

2)Hareket ifadeleri: Yorgun yürümek veya hızlı koşmak gibi bir kişinin veya nesnenin hareketini tanımlamak için kullanılanlar.

Ör. 뽕뽕[bung] “vın vın”

3) Duygu ifadeleri: yüksek, soğuk, yumuşak, vb.

Yansıma Söz Türetme

Korecede yansıma sözlerin en basit taklitleri tek heceli olanlardır.

Bunlara örnek olarak sesleri taklit eden 짹[ccak] “Şak” 쿵[kung] “pat” 탁[tak] “tık” ile yani sıra şekilleri taklit eden, 쓱[ssuk]“çukur”, 획[huyık] “vın” verilebilir. Aynı

heceyi bir kez daha tekrarlayarak hızlı bir şekilde başka bir taklit oluşturabilirsiniz. 짹짹[ccak ccak] “Şak Şak”, 쿵쿵[kung kung] “pat pat”, 탁탁[tak tak] “tık tık”, 쓱쓱[ssuk ssuk] “çukur çukur”, 푹푹”puff” ve 획획[huyik huyik] “vın vın” gibi sözcükleri bu şekilde elde ederiz.

Bazen tek bir hece üç veya daha fazla kez tekrarlanır.

Örneğin iki heceli biçimli yansıma söz 찰싹[çalssak] “Şak”, 풍덩[pungdeong] “cup” vb. vardır. Bu sözcükler aynı zamanda tekrar yoluyla kolayca 찰싹 찰싹 [çalssak çalssak], 풍덩 풍덩 [pungdeong pung deong] ve 방긋 방긋[banggit banggit] “güler güler” gibi tekrarlanır.

Farklı seslere sahip üç heceli yansıma söz 뽀드득 [ppodidik] “kar üzerinde yürüdüğünüzde veya bastığınızda çıkan ses”, 쟁그랑 [jjanggrang] “sangrit” ; şekili yansıma söz ise 빙그레 'binggrae', “gülümseyen yüzü” içerir. Bu üç heceli taklitler aynı zamanda 뽀드득 뽀드득 [podpodpodpod], ' , 두리번 두리번 “bakınmak”gibi; 쿵쿵쿵[kung kung kung] “pat pat pat” gibi ikilemeye kullanılır.

Öte yandan, önceki örneklerde olduğu gibi aynı heceyi tekrarlamak yerine farklı seslerden oluşan birçok iki heceli yansıma söz vardır. Bunların yanında arasında sözcükleri oluşturmak için tekrarlanır.

5.2 İkilemeler

Korecede ikileme, bir sözcüğün veya ifadenin aynı veya benzer bir parçayla tekrarlanmasıyla oluşan bir dil özelliğidir. Bu tekrar, ifadenin anlamını vurgulamak, tonunu değiştirmek veya duygusal bir vurgu eklemek amacıyla kullanılır. İkileme, Korecede sıklıkla görülen ve iletişimde çeşitli duygusal veya vurgu tonları ifade etmek için kullanılan bir dil yapısıdır. Korecenin bir özelliğidir ve birçok farklı türü vardır. Anlamı vurgulamak, tekrarı belirtmek veya bir durumu tanımlamak için kullanılırlar.

Ör.

-영영[yeung yeong] “sonsuz dek”

하지만 엄마가 영영 내 곁을 떠났다고는 정말 생각하고 싶지 않다. [haciman eommaga yeong yeong nae gyeotil ddeonatddagonin ceongmal sangak hago sibci anta.]
Annemin beni sonsuz dek bırakıp da gittiğini düşünmek istemiyorum.

-곰곰[gom gom] “derince düşünmek gösteren yasıma sözü”

나는 며칠을 두고 곰곰 생각했다. [nanın myeočilıl dugo gom gom saengakhaetdda.]
“ben birkaç günde derin derin düşündüm”

-하하 호호[haha hoho] “sesli gülüş, haha hoho”, 히히히[hihihi]“hi hi hi”, 킁킁킁킁[kik kik kik kik] “kih kih, kikir kikir”

-...박수를 치며 하하 호호 웃고 있는 것을 보니[baksurıl çimyeo haha hoho utgo itnın geotsıl boni]

“.... el çırparak, haha haha güldüğünü duyunca”

Türkçede ise her dönemde, her lehçede belirgin bir biçimde karşımıza çıkan ve dilin gerek yapı, gerek söz dizimi gerekse anlambilim açısından en önemli niteliklerinden birini oluşturan özellik, ikilemelerin sık kullanılmasıdır.

Ör.

aynı adın yinelenmesiyle ‘karış karış’, ‘kapı kapı’, ‘sayfa sayfa’

aynı sıfatın yinelenmesiyle oluşan ve belirteç görevi gören ‘aptal aptal’, ‘güzel güzel’, ‘serin serin’, ‘sıcak sıcak’...

ters anlamlıların bir araya gelmesiyle kurulan ‘büyük küçük’, ‘genç yaşlı’, ‘olur olmaz’, ‘er geç’, ‘uzak; yakın’ anlamlılarla kurulan ‘açık seçik’, ‘doğru dürüst’, ‘kırık dökük’, ‘ev bark’, ‘sarmaş dolaş’...

çekimli eylemler, ulaç ve ortaçlarla oluşturulan ‘yenmez yutulmaz’,

‘durmuş oturmuş’, ‘otura kalka’ gibi ikilemelerin binlercesi gösterilebilir.

Bu ikilemelerin yani sıra ikilemeye katılan ikinci sözcüğün, öncekinin önsesine bir “m” eklenmesiyle kurulan kâğıt mağıt, okul mokul, araba maraba gibi örnekler özellikle konuşulan dilde çok kullanılmaktadır. Eğer Türkçenin tarihsel dönemlerine doğru gidecek olursak, ikilemelerin çeşitli biçimlerin baştan beri yaygın olduğunu görürüz. Sonuç olarak, ikilemelerin Türkçenin sözcük anlambilimleri ve cümle anlambilim açısından önemli bir anlatım özelliği olduğu belirtilebilir.

Bu tür ikilemeler, ifade edilen duyguyu veya vurguyu güçlendirmek veya bir şeyin belirginliğini artırmak için kullanılan bir dil aracıdır. İkileme, Korecede iletişimde çeşitlilik ve zenginlik sağlar ve konuşmacının ifadeyi daha etkili hale getirmesine yardımcı olur. İkileme bir kısmı Türkçede olduğu gibi yansıma sözcüklerle kurulur. (bkz. Yansıma sözler.)

5.3 Ünlemler

Ünlemler, bir olay veya durum karşısında ortaya çıkan “sevinç, korku, şaşkınlık, öfke, acıma gibi duyguları veya birine seslenme, çağırma, uyarma” gibi hitapları ifade eden sözcüklerdir.

Ör. Aman, vay, of, ah, eyvah, hey, eyvah, aferin! gibi Korecede 어머[emio] ‘şaşıma ve yanlışlığın fark edildiğini ifade eder,’ 아이쿠[aiku] ‘beklenmedik bir durum ifade eder’, 아[ah], 아야[aya] ‘acı ifade eder’, 으휴[ihyu] ‘dikkat çekmeyi ifade eder’, 에잇[eit] ‘ofke ifade eder’ gibi çeşitli ünlemler var.

Ünlemler farklı vurgu ve tonlama ile cümlede farklı anlamlara gelecek şekilde kullanılır.

Ör. *아, 이제 나는 어떻게 해야하나?* [Ah, ice nanın ıoddiöke heyahana?]

“Ahhh, şimdi ne yapacağım?”

Bu cümledeki ‘Ahhh’ bir kaygı ifade eder ;ama aşağıdaki ‘Ahh’, bir hayıflanma ifade eder.

아!, 아저씨를 믿은 것이 잘못이었다. [Ah!, acıossırıl mıdıngıosı calmosıotsseo.]

“Ahhh! Amca’ya inanmam yanlıştı.”

Ünlemler, konuşma dilinde daha sık kullanılırken, yazı dilinde ise daha az kullanılır. Ünlemler, yazı dilinde kullanıldıklarında ünlem işareti [!] ile bitirilir.

Ünlemlerin görevi, konuşmacının veya yazarın duygu durumunu veya seslenme niyetini karşı tarafa daha iyi aktarmaktır. Cümleye canlılık ve etki katarak dilin duygusal boyutunu ortaya çıkaran ve iletişimi güçlendiren ünlemler yazının canlılık ve zenginlik kazanmasını sağlar.

Korelilerin ünlem kullanımı dilin yalın ifadesine katkı sağlar ve deyimsel bir nitelik taşır.

5.4 İlgeçler

Dil bilgisinde görevli birimlerdir.

Korecede Türkçede olduğu gibi sekiz sözcük türü bulunmaktadır. Korecede sekiz tür sözcük yanında cümlenin öğelerini anlamsal olarak birbirine bağlayan dil bilgisinde görevli birimler de vardır.

Ör.

{-와/과[-wa,-gaw] “ ve”

중학생이 된 필우와 명희의 모습을 상상하곤 했다[cunghakseongyideon piruwa myeonghiuy mosibil sangsanghagonyeotta] “ortaokul öğrencisi olan Pilwoo ve Myeonghee’yi zaman zaman düşünürdüm.

Ör.

{-(으)랑,-로[(i)rang, -ro]} “ ile”

어..언니 어디 가지 마. 나랑 함께 있어. [eo...e_{on}ni e_odigacima. Narang hamgge itseo.]

“A...ablam. Hiçbir yere gitme. B....benim_{le} kal!”.

Ör.

{- 만큼/-까지/-보다[-mankım/-kkaci/-boda]} “-a kadar”

우리가 너를 공장에 보내야 할 만큼 가난한 줄 생각하니? [uriga neoril gongcange bonaeya hal mankı_m gananhancul saenggak hani?]

“Seni fabrikaya gönderecek kadar fakir miyiz sence?”

Ör.

{-처럼/-같이/-듯[-çeo_{re}om/ -gaçi.-dıt]} “gibi”

슈퍼맨 처럼 [supermençeo_{re}om] “Süpermen *gibi*”

나를 보더니 반갑다는 듯 캥캥 짓었다. [narıl bodeoni bangabdanındıt kaeng kaeng cıceotdda.] “Beni gördüğüne sevinmiş *gibi* havladı.”

Ör.

{-이긴 하여도[-iginhayeodo]} “-a rağmen”

고집불통 이긴 해도 biraz inatçı *olmasına rağmen*

Ör.

{-고 나서[-gonaseo]}, {-후에[-hue]}, {나중에[nacunge]} “sonra”

길고 긴 편지를 읽고 난 후에 저는 우선 눈가에 고인 눈물을 닦았습니다. [gilgo gin pye_{on}cırıl ilgo nan hu ceonın useon nungae goın nunmurıl dagatdamnida.]

“Uzun mektubu okuduktan *sonra* gözyaşlarımı sildim.”

Ör.

{위해서[uyheseo]} : {이_çin}

누리는 아마 저를 위해서 그랬을 것입니다. [nurinın ama ceorıl uyhaeseo gıraesılgeot ibnida.] “Nuri belki de benim için böyle davrandı.”

5.5 Deyimler

Korecede de Türkçede de metaforlara çok sık başvurulur. O nedenle söz varlığını içinde deyimler oldukça fazladır. Deyimler somutlaştırmanın en güzel örnekleridir.

Örnekler:

1) 눈뜨고도 코 베어가는 서울에서 [nunddıgodo ko beeoganın seul eseo]

“Gözlerini açsa burnu kesilen Seul’da”

-Gözlerini açsa da burnu kesilir. - Bu, dünya çok tehlikeli olduğundan her zaman dikkatli olmamız gerektiği anlamına gelir.

2) 꺾먹고 알먹기 [ggeongmeoggo almeoggi] - Sülünü yiyip yumurtasını da yemek.

“Bir taşla iki kuş vurmak” la tam aynı anlamdır.

3) 바늘 방석에 앉은 것처럼 불안했다. [banıl bangseoge ancın geotçeoreom] “Her gün bir diken üstünde oturuyordum gibi rahatsızdım.” anlamındadır.

“Diken üstünde oturmak” - Rahatsız olma, rahat edememeyi ifade eden bir deyimdir.

4) 피도 눈물도 없다 [pido nunmuldo eobdda.] “Kan yok göz yaşı yok”

"Kan yok, gözyaşı yok" genellikle bir kişinin duygu eksikliğini veya duyarsızlığını tanımlamak için kullanılır.

5.6 İletişim Sözleri

İletişim, insanların birbirleriyle bilgi, duygu ve fikir alışverişinde bulunma sürecidir. Etkili iletişim, güçlü ilişkiler ve başarılı bir yaşam için çok önemlidir. İşte iletişim sırasında kullanılan kalıplaşmış sözlerdir.

Ör.

환영합니다[hwanyounghamida] “Hoş geldin”

안녕하세요[annyeonhaseyo]? “Merhaba Nasılsınız”

안녕히 계세요. [annyeonhi geseyo]잘있어[caritseo]. “Hoşça kalın”, “Hoşça kal”

안녕히 가세요[annyeonhigaseyo]. / 잘가[calga] “Güle güle gidin.”, “Güle güle git.”

감사합니다. [gamsahamida] 고맙습니다[komabsınida]/고마워[komawo]

“Teşekkür ederim, sağ ol”

맛있게 드세요[masige dıseyo] “Afiyet olsun”

Bölüm 6

KORECE ‘NURİYA NURİYA’ ADLI HİKÂYESİNİN TÜRKÇEYE ÇEVİRİSİ

Öz

Nuri⁹ ile tanışmak için bu kitabı açan okuyuculara, okumadan önce tanıtma sözleri. Yazarlar okuyuculardan birçok mektup alır. Televizyonda, sinemada izlediğimiz sanatçılar ve tiyatrodaki oyuncular kadar olmasa da, ben de sevenlerimden sıkça aldığım her mektubu önemser ve dikkatlice okurum.

Bir gün, bana bir okuyucumdan uzun bir mektup geldi. Postacı çantasındaki diğer mektuplardan çok daha farklı olan mektubu bana uzatıp şunu söyledi.

“Günümüzde bu kadar uzun mektup yazarlar var mı?”

Ben o kalın mektubun zarfına dikkatlice baktım, “Bu kadar çok şey söyleyen kim acaba?” diyerek.

Fakat zarfın üzerinde göndericinin adı ve adresi bile yazmıyordu. Sadece alıcının adı ve adresi yazıyordu. Bu arada dikkatlice bakınca zarfın üzerindeki benim adımın altında şöyle yazıyordu. “Sonuna kadar okuyun lütfen!” Ben bu mektubun çok özel bir mektup olduğunu düşündüm. Ne olduğunu bilmiyordum; ama önemli bir hikâyesinin olabileceğini hissettim. Mektubun zarfını makasla dikkatlice açtım. Hissettiğim yanlış değildi.

⁹ 1) 누리[Nuri]: ‘Nuriya Nuriya’ adlı hikâyesinin kahramanının adıdır.

2) 누리[nuri]: Eski Korecede evren, dünya anlamında geçen bir söz. Korede eskiden beri kişi adı olarak kullanılan en eski sözlerden biridir. Fakat eskiden krallar veya olağanüstü varlıklara, güçlü insanlara verilmişti; ama günümüzde kızlara verilen bir addır.

İlk olarak beyaz kâğıt üzerindeki yazının özenle sıra sıra dizilmiş olduğunu gördüm.

İnci gibi küçük küçük yazılarla dolu on sayfanın hepsini bir solukta okudum.

Mektubu yazan kişi, mektubun sonuna kadar kendi hakkında hiçbir şey açıklamamış.

Sadece iki çocuğun annesi olduğunu yazmış. O kadar uzun mektubu yazdığı halde kendinden hiç söz etmemiş.

Mektubu yazan hanım başkent Seul'da otururken orada tanıştığı bir kızın hikâyesini anlatmak için hiç tanımadığı yazara-bana- mektup yazdı. Ben Nuri'nin hikâyesini böylece öğrenmiş oldum. Nuri'nin hikâyesini anlatan bu mektubu sonuna kadar okuduğumda Nuri ile uzun süredir tanışıyormuşum gibi hissettim.

Nuri. Adı bile ne güzeldir. Ama soyadı ile bir araya gelince harika bir isim olur. Çünkü soyadı Na'dır: Na Nuri

Nuri'nin babası dünyadaki insanlara güneş gibi ışık yayıp yaşasın diye ona bu adı vermişti. Fakat onun babası Nuri dokuz yaşındayken baharda hayatını kaybetmiş.

Bu kadar mı? Nuri'nin annesi, babasının ölümünden kısa bir süre sonra yok olmuş.

Nuri'nin o zamanki duygularını nasıl tahmin edebiliriz? Sadece dokuz yaşındayken dünyada böyle yapayalnız kalmış.

Ellerimdeki mektup dokuz yaşındaki Nuri'den başlayıp on dokuz yaşında bitmiş. O halde bu mektup Nuri'nin on yıllık hikâyesidir. Mektupta Nuri'nin on yıl boyunca nasıl yaşadığı, kim ile tanıştığı, yaşadığı olayların nasıl gerçekleştiği çok detaylı yazılıydı. Uzun mektubu okuduktan sonra gözyaşlarımı sildim.

Hayatımda hiç bu kadar güzel, etkileyici ve duygulandıran bir hikâye duymamıştım.

Bu hanımın neden bu mektubu bana gönderdiğini anladım. Nuri'nin hikâyesinde okuyanların unutamayacağı ve gönülleri etkileyen parlak elmas taşı gibi bir değer vardır. Nuri'nin yaşamını mektuba döken hanım, bu hikâyeyi kendisinden başka herkesin de öğrenmesini istemişti. O nedenle yazar olan bana mektup yazmıştı.

Doğrudan söylemese de bu hikâyenin başkalarına yayılmasını istiyor gibiydi. Ben de Nuri'nin dokuz yaşından on dokuz yaşına kadar neler yaşadığını aynı yaştaki arkadaşlarına iletme istiyordum.

Hemen Nuri'nin hikâyesini yazmaya başladım. Çünkü o mektubu okuduktan sonra kafam Nuri ile meşgul oldu, bu nedenle başka hiçbir şey yapamadım.

Hikâyeyi yazarken yine mektubun gelmesini çok bekledim; ama boşuna. Nuri'nin hikâyesini yazmaya başladığımı haber verip Nuri hakkında başka bilgiler de almak istedim; ama mektubu gönderen hanımın adresini bile bilmiyordum. Beklemekten başka yol yoktu.

Nuri'nin hikâyesini yazıp bitirdiğim zaman hanımdan ikinci mektup geldi. Hemen kabarık zarfı mutlulukla açtım. İkinci mektup da önceki mektup gibi çok uzundu. Ben de birinci mektubu gibi bunu da bir çırpıda okudum.

Hayır, o kadar da değil. Belli bir süre okuduktan sonra çok şaşırtıcı bir gerçeklik nedeniyle aklım başımdan gitti, harfleri seçemez oldum. O nedenle mektubun hepsini birden okuduğumu söyleyemem.

Şimdi sizlere ikinci mektupta neler yazıldığını söyleyemem. Bunu açığa çıkarıp çıkarmama konusunda çok düşündüm; ama daha sonra açıklamak isterim.

Sonra, hikâyenin sonunda hanımdan gelen mektubu okutacağım. Mektup üzerine merak etseniz bile lütfen bekleyin. Benden öğrendikten sonra okumanızın daha iyi olacağına inanıyorum.

Her neyse, bu dünyada Nuri gibi bir kız olduğunu öğrendiğim için çok mutluyum. Bu mutluluğu size aktarabildiğim için daha da mutluyum.

Benim isteğim, bu kitabı okuduktan sonra benim gibi, duygulu ve güzel bir mutluluğu hissetmenizdir. Sadece isteğim budur. Bu kitabı, okuduktan sonra bir şeyler öğrenebileceğinizi, bilgiler bulabileceğinizi düşünerek okumayın.

Nuri'yi anlamak çok kolaydır. Hikâyeyi okurken 'Eğer Nuri'nin yerinde olsam ne yapardım?' diye biraz düşünerek okuyun. "Dokuz yaşında babam ölmüş olsa, daha sonra annem de kaybolursa ne yapardım" diye Nuri ile aynı durumda olduğunuzu düşünürseniz, Nuri'nin hikâyesine dalmış olursunuz.

Sizinle daha sonra tekrar görüşeceğim.

Haydi hep birlikte arka sayfaya geçelim.

Nuri sizi bekliyor.

Bu hikâyede, dünyadaki çocuklara öldürmeyen acının güçlendireceğini anlatmak istiyorum. Çok üzücü şeyler yaşayan, o yüzden daha çalışkan olan Nuri'nin hikâyesini sizinle paylaşmak istiyorum.

Mayıs, 2002

Gui Ca Yang

Dokuz yaşındaki Nuri'nin itirafları

Benim adım 'Nuri. Soyadım Na'dır. Bir araya gelince' Na Nuri' olur.

Dünyadaki bütün canlılara sevgi dağıtarak yaşasın diye babamın bana verdiği isimdir.

Babam!

Bana adımı veren babam şu an bu dünyada değildir. Babamı hasta olduğu için hep ameliyat geçirdiği için daha çok iyileştğine inanıyordum.

Babam harika bir kompozitörmüş. Eski bir gazetede babamın fotoğrafını gördükten sonra bunun doğru olduğuna inandım. Küçükken babamın hastalığını tedavi etmek için Yabanî Gül mahallesine yerleştik. Babamın çok güçlü bir müzisyen olduğundan söz ederken gözleri parlayan annem. Bu dünyada en büyük yıldızın babam, küçük yıldızın ise Nuri[ben] olduğunu söyleyen annem. Bu kadar güzel iki yıldızla sahip olmaktan mutlu olan annem.

Böyle olan annem şimdi yanımda değil. Nereye gittiğini bilmiyorum.

Böyle olan annem şimdi yanımda değil. Nereye gittiğini bilmiyorum. Böyle olacağını hiç düşünmedim. Babam hasta olduğu için bazen beni bırakıp ayrılabilir diye düşündüm; ama annem, annem...

Bir dakika, çok susadım, gözyaşlarım gözümün önünü kapatıyor, bu yüzden konuşmaya devam edemiyorum.

“Annem babam gibi değildi, bu dünyada bir yerdeymiş, gidip de dönülmeyen yerde değil” dedim.

Babamı toprağa verdikten birkaç gün sonra, güneş battığı zaman, annem su kuyusuna su almaya çıktı, şimdiye kadar üç ay geçti, dönmedi.

Nerede olduğunu bildiren bir mektup da gelmedi, annemi kimse görmedi, onun nerede olduğunu bilen de yok. Ondan haber alamıyorum.

Babam öldükten sonra annem yemedi içmedi, hiç uyumadı, bazen de güçten düştüğü için bayıldı. Aynı zamanda annemin sinirleri bozuldu. Annem yalnızken karşısında birisi varmış gibi kendi kendine konuşuyor, başını sallıyor ve bazen o kadar öfkeleniyordu ki, başkalarına ürküntü veriyordu. Bu durumdayken annemin gözleri havaya dikiliyordu.

O zamandan beri ben yalnız kalıyorum.

Tamtakır bomboş bir evde ben -dokuz yaşındaki çocuk- yalnız kaldım. Teyzem ve amcam var; ama beni besleyip büyütmeye uygun değiller. Teyzem o kadar fakir ki, beni yanına alamaz; ama amcam teyzemle karşılaştırılamayacak kadar zengindir. Fakat ben amcamlarda barınamadım. Belki de yengemin söylenmelerini duyduğumdan, şimdi amcamlarda kendimi bir sığıntı gibi hissediyorum.

“Bana ne? Bu arada kardeşinin hastane masrafları bile çok fazla oldu, onun çocuğuna nasıl yetişebilirim? Onun annesi bile onu bıraktı.” Mutfaktan yengemin soğuk sesini duyunca odama sessizce girip, hazırladığım çantamı geri boşalttım. Sonra amcama

şunu söyledim: “Gitmem. Burada oturmak istiyorum.” Amcamın yüzünde bir rahatlama ifadesi gördüm. Ama kızmadım. Yengem kötü değil. Eğer herhangi bir kimse istemediği çocuğu yetiştirecek olursa, çok huzursuz olacak.

Dolaysıyla ben yalnızım.

Etrafımdaki komşuların yardımıyla şimdiye kadar iyiydim; ama tek başıma olduğum için çok üzülüyorum ve korkuyorum, özellikle geceleri.

Gece yarısında ağacın kuru dallarını okşayan vız vız esen kış rüzgârının sesi nasıl korkunç, rüzgâra birkaç kere “böyle gürültü yapma!” dedim. Sen estikçe ben çok korkuyorum. Sokaktaki kediler girip çıkarken, kutular yıkılırken, yüz yıkama kasesi devrilirken nefes bile alamadığımda kedilere yalvardım. ‘Lütfen sessiz olun, mutfığa gidin, ne varsa yiyin, sadece korkunç sesler çıkarmayın!’

Neden bu olaylar başıma geldi?

Annemin beni bırakıp da gittiğini düşünmek istemiyorum. Bazen şöyle düşünürüm: Annem hastalanmış olabilir, o nedenle evimize dönememiştir. İyileştiği zaman koşarak dönüp beni arayacak.

Benim annem kesinlikle öyledir. Annemi benden daha iyi bilenler yok.

Ama, ama... annemin başına bir hal gelip ya dönemezse?

Yabanî Gül! Seni Seviyorum!

Annem evden ayrılalı bir yıl oldu. Üzüntüyle geçen üçüncü sınıftan sonra dördüncü sınıfa başladım. Yalnız kalmaya alıştım. Bir yaş daha büyüdüm, on yaşına girdim. O nedenle dördüncü sınıfın ilk gününde küçük çocuk gibi ağlamamaya kendi kendime söz verdim. Giysilerimi de kendim yıkayıp temiz giyindim. Uyanır uyanmaz yerleri süpürdüm. Okula hiç geç kalmadım. Okuldaki arkadaşlarıma daha güçlü görünmek için derslerime daha çok çalıştım. Annem döndüğünde beni iyi, güçlü görüp aferin desin.

Ancak, artık böyle yalnız kalamayacağım. Çünkü etrafımdaki komşular toplanıp beni yetimhaneye göndermeye karar verdiler. Bu çok garip bir işti. ‘Na Nuri’ adlı çocuk ben olmama rağmen kendim istediklerimi yapamıyorum. Acaba küçük olduğum için mi?
“Olmaz!”

Yetimhaneye gönderileceğim haberini alan Myeonghee yüzü kıpkırmızı oldu, öfkelendi. Okuldan çıkış yolundaydık.

“Nuriya! Sen gerçekten yetimhaneye gidecek misin?”

İyi bir arkadaşım Pilwu da gözyaşları dökerek sordu.

Myeonghee ve Pilwu!

Bu iki arkadaşım benim en yakın ve sevgili arkadaşımdır. Fakat, Pilwu ve Myeonhee ile birlikteyken duygularım geçen yıldan biraz değişti. Sadece ben değildim. Myeonghee de Pilwu’nun yanında çok değişti. Ben de Myeonghee de birbirimize bunu bilmiyormuş gibi davranıyoruz. Her türlü hikâyemizi birbirimize anlatıyoruz; ama Pilwu hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibiyiz. Ancak ben başkalarının sırlarıyla ilgilenmek istemem. Bunlar benim yaşadıklarım yanında bana bomboş, anlamsız geliyor.

“Neden yetimhaneye gidiyorum? Yakında annem gelecek.”

Myeonhee ve Pilwu’nun benim için endişeli olduklarını bilsem bile, kendime acındırmamak, güçlü görünmek için onlara karşı sert davranabiliyordum. Ama ben ne yaptığımı farkındayım. Hiç kimse en iyi arkadaşlarımla bu şekilde konuşmanın ne kadar acı verici olduğunu bilemez.

Annem evden ayrılalı okula gittiğimde arkadaşlarımla yakınlaşamadım. Myeonghee ve Pilwu ile de öyleydim.

Çocukların söyledikleri her şey bana önemsiz ve basit geldi. Ben ölüm ve yalnızlık üzerinde düşünürken, onlar en çok oyun oynama veya pamuk şeker gibi şeylerden söz ediyorlardı. Ben kısa sürede çok olgunlaştım.

“Ben yetimhaneye gitmem. Neden? Ben yetim değilim.”

Bir kere daha vurguladım.

Ama öksüzüm. Şu anda Myeonghee'nin kıyafetiyle karşılaştırıncaya bile, gerçek açtı. Myeonghee uzun, parlak saçlarını iki parça halinde örüyor, üzerine güzel bir kurdele takıyordu. O kadar mıydı? Beyaz, ince kumaş üzerinde, yoğun, güzel çiçek desenli elbisesi, düzgün ütülenmiş ve temizdi. Açıkçası, Myeonghee ders çalışmaktan çok şık olmayı severdi.

Kendimi Myeonghee ile karşılaştırdığımda ben ona göre çok kötü durumdaydım. Saçlarımı sıcak suyla yıkamaya yardım eden annem yanımda olmadığı için saçlarımı iyi tarayamadım ve düzeltmedim, saçlarıma güzel şekiller veremedim. Giysilerimi iyi yıkayamadım kirli giyindim, bu yüzden pembe tişört gri gibi görünüyordu. Zavallı perişan görünüşümden dolayı kendime kızıyordum.

Gururlu biriydim, o kadar gururluydum ki ikinci sınıf insan olmayı onuruma yediremiyordum. Bu gururdan dolayı, derslerdeki başarı, şarkı söyleme ve oyun oynama konusunda bile birinci olmayı başardım.

“Siz gidedurun. Kalemliğimi okulda bıraktım!”

Arkadaşlarımdan uzaklaşmak için eve giden yolumuzdan dönüp okula koştum. Tabii kalemliğim çantamda.

Okulda yapacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden okulda spor salonundaki demir çubuklara asılarak vakit geçiriyordum. O zaman öğretmenim beni öyle görmüş olmalı ki, öğretmenler odasının penceresinden beni çağırırdı.

“Na Nuri! Neden evine dönmedin? Yanıma gel.”

Okuldaki oyun alanından öğretmenler odasına yürüdüğümde kalbim çarpıyordu.

Öğretmenim yetimhaneye gitmem gerektiğini biliyor mu? Yetimhaneye gidersem okul değiştirmem gerekecek. O zaman güler yüzlü öğretmenimden ayrılacağım ve derste çok konuşan çocukların adlarını tahtaya yazma sevincim de bitecek.

“İşte! Bunu al. Bu, yarınki dersin gerecidir. Bende bir tane daha var. O yüzden sana veriyorum.”

Öğretmenim benim çok gururlu olduğumu bilir. Ben öğretmenimin verdiği gereci sessizce alarak çantama koyup hemen saygıyla eğildim. Çünkü bir şey söyleyecek olsam, gözyaşlarım dökülecek gibiydi.

“Yavrum, başını kaldır, dik dur. Neden böyle duruyorsun? Başarılı bir öğrenci olan Na Nuri’nin bir sorunu mu var?”

Öğretmenim omzuma dokunarak beni güldürmeye çalıştı; ama gözyaşlarımın akması sadece bir an meselesiydi, bu yüzden öğretmenler odasından ok gibi dışarıya fırladım. Sonra tek başıma evimin yolunu tuttum. Eve yürüdüğüm yolun üzerindeki ağaçlıkta salkım salkım çiçek açmış akasya ağaçları var. Eskiden bu yolda gidip gelirken akasya yapraklarını arkadaşlarımla teker teker kopararak ve kimin daha hızlı çok yaprak kopardığı konusunda bahis tutuşarak, taş-kâğıt-makas oyunu oynayarak gidip gelirdik. Bunları düşünerek giderken biraz ilerde Pilwu’nun yüzü ve koyu kaşları belirmez mi? Şaşırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Myeonghee ile gitmeyip de beni bekleyen Pilwu’ya teşekkür etmek yerine suratımı astım.

“Kalemliğini buldun mu? Yalnız gidersen korkabilirsin. O yüzden bekledim”

Cevap vermedim. Sadece önüme bakarak yürüdüm. Pilwu Myeonghee’yi önden gönderip beni orada beklemiş. Herhalde benim kötü durumda olduğumu sandı.

Aman tanrım! Na Nuri şimdi acınacak durumda mı... birkaç ay önce bu durumda olacağımı hiç tahmin etmedim.

“Nuriya, annemden senin annen dönünceye kadar bizim evde kalmanı rica edeceğim”

Pilwu’nun annesi beni kabul etse bile ben istemem. Bu Yabanî Gül Mahallesiinde ben yetimi besleyip büyütecek, okula gönderecek güce sahip bir aile yok. Kesinlikle herkes bana kötü gözle bakacak.

“Endişelenmene gerek yok. Planlarım var. Büyüyünce senin için yapılan harcamaları anneme ödeyeceğimi, senin için para kazanarak anneme vereceğimi söyleyeceğim. Sen ücretsiz olarak bizim evimizde kalacak değilsin. Ben senin bütün masraflarını üstleneceğim.”

Pilwu, benim uzaktan onu duyamayacağım düşüncesiyle yüksek sesle bağırdı.

Sorumluluğumu üstlenecek misin? O kadar şaşırdım ki, durdum ve yüzüne baktım. Zaten Pilwu’nun gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

“Sen aptal mısın? Kim kimin sorumluluğunu üstlenir! Düşünmeden konuşma!”

Ben bunu söyledikten sonra keçi yolundan karşıya geçip köyün yeni yoluna çabucak ulaştım. Yüzüm ateş gibi yandı.

Bu Yabanî Gül Mahallesiindeki komşular annemin hiç dönmeyeceğini düşünüyorlardı.

“Nuri’nin annesi bir kere evden ayrıldıktan sonra gelecek mi geri? Geri gelecekse neden Nuri’yi bıraktı? Bu arada annesinin kesin geleceğine inanan Nuri, o zavallı çocuk ne yapacak?”

Komşular böyle söylediler. Büyükler çok tuhaftır.

Onlar annemin aklından geçenleri biliyormuş gibi konuşuyorlar. Ben büyüklerin böyle düşünmesinden nefret ediyorum. Annem şu anda ortaya çıksa onların yüz ifadesi nasıl olacak?

Bu kadar zaman geçmesine rağmen, annem geri dönmedi; artık tek başıma kalmaya ısrar edemem. Büyükler benden daha güçlüdür, bu nedenle ne kadar nefret edersem edeyim, beni yetimhaneye gönderebilirler.

Yetimhane olmasa bile, komşular beni istemediğim bir yere gönderebilir, bunlar gerçekleşmeden önce kendimi korumam gerekiyordu.

Sonunda harika bir karar verdim. Yaban Gülü Mahallesini terk edeyim.

Geniş dünyayı dolaşıp annemi bulayım. Annem gelemese, ben anneme gideyim.

Kendim anneme koşayım. Zaten on yaşındayım, bu yaşta annemi bulabilirim.

Böyle karar verince heyecanlandım. Bu kararı daha önce vermediğim için üzgündüm.

Burada bir aptal gibi oturduğum ve annemi beklediğim için çok üzıldüm.

Önce ne kadar param olduğunu saydım. Amcamın bana verdiği paralardan biraz kalmıştı. Bu para ile annemi bulabilir miyim? Ya yeterli para yoksa! O zaman çok çalışarak para kazanacağım. Eğer sıkı çalışırsam, insanlar bana para verecektir.

Hemen hazırlanmaya başladım. Yarın sabah erkenden evden ayrılacağım. Küçük bir çanta çıkardım ve çantaya değiştirmek için bir çift giysi koydum. Bir havlu, bir diş fırçası ve saç fırçası koydum. Gittiğim yerlerde kötü bir kılık kıyafetle dolaşamayacağımı düşündüm.

Ders kitaplarını çantaya koyup koymamakta tereddüt ettim, çanta çok ağır olursa, bu yükü annemi bulmanın güç olacağı düşüncesi ile kitapları bıraktım. Erken dönüp biraz daha çalışabilirsem Myeonghee'ye yetişebileceğimden emindim. Bu kitap yerine annemin bir fotoğrafını günlüğümün arasına koyarak çantama yerleştirdim.

Çantamı hazırladıktan sonra anneme mektup yazdım. Belki ben yokken annem geri gelebilir. Babam her zaman planda hiçbir boşluk olmaması gerektiğini öğretti.

Anneciğim,

Ben annemi bulmak için evimizden ayrılıyorum.

Annemin geri gelmesini beklemek zorundayım; ama artık bekleyemem. Çünkü komşular annemin Nuri'ye [bana] geri dönmeyeceğini düşünüyorlardı. Fakat endişelenmeyin.

Nuri [ben] artık çocuk değil[im]. Şimdiye kadar kendi başıma iyiydim. Korkmuyorum; çünkü annemin Nuri'yi [beni] ne kadar sevdiğini biliyorum.

Anneciğim, Nuri'nin gitmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramayın.

Lütfen evi tekrar terk edemeyin. Nuri'nin dönmesini bekleyin lütfen.

Evden ayrılırken

Nuri.

Mektubu naylon bir torbaya koyup, arka bahçenin bacasının altını kazıp oraya gömmeyi düşündüm. En mutlu günlerimde, annem ve ben bacanın altını kazıp, oraya temiz bir kristal taş gömmüştük. Unutmadan her gün oraya su dökmek benim sorumluluğumdu. Annem şöyle dedi: “Bir yıl sonra kazalım. Mutlaka kristal taş bu kadar daha büyüyecek.”

Annem yok olalı her gün orayı suladım. Yalnızdım ve bazı günler sıkıldığım için iki kez suladım.

Annemle birlikte kristal taşlarını geçen yaz gömmüştük. Yani bir yılı doldurmak için bir ay daha beklemeliyim. O kristali gömdüğümüz zaman bir yıl sonra annemle çıkaracağımızdan hiç şüphem yoktu, öyle olacağına inanıyordum.

Ama şimdi kendim toprağı kazıp taşları çıkarmak zorunda kaldım. Çünkü yarın sabah ayrılmak için şimdi bu mektubu gömmem gerekiyor, bu kontrol edemediğim bir şey. Annem sözünde duran bir kişiydi.

Annem bir yıl sonra kristal taşını kazıp çıkarma sözünü tutmak için geri dönebilir.

Kristal taşı gerçekten büyümüş gibiydi. Çok üzüldüğümde bazen bacanın önüne çömelip ağladığımda tuzlu gözyaşlarımla beslendiğı için mi?

Kristalin altına mektubu koydum. Yanına annemin sevdiğin yüzüğü de koydum.

Annemin yüzüğünü almak istedim; ama yüzüğün kaybolması ihtimaline karşı kristal

taşın yanına koymaya karar verdim. Çünkü parmaklarım annemin yüzüğünü tutamayacak kadar inceydi.

“Hoşça kal yüzük! Hoşça kal kristal taş! Lütfen evimi benim için koru. Sizi unutmayacağım.”

Her şeyi hazırladım. Gerçekten hazır mısın?

‘Hayır. Henüz hazır değilim. Na Nuri, ne bekliyorsun!’ Yüreğimden bir ses geliyordu.

‘Hayır, hazırım. Pilwu’ya söylemeli miyim? Myeonghee’ye söylemeden ayrılmak niyetindeyim. Neden? kendime yeniden soruyorum. Neden?’

‘Nuri sen aptalsın. Pilwu’yu beğendin. Ama hep soğuktun. Bir kez iyi olmaya çalış. Ne zaman döneceğini bilmiyorsun.’

‘Hayır. Pilwu beni küçümseyecek.’

‘Tamam. Birisine annene yazdığın mektubun kristalin yanında olduğunu söylersen iyi olmaz mıydı? Ya annen kristal taşı hatırlamazsa?’

‘Pilwu bir dedikodu yayarsa?’

‘Endişelenme. Endişelenme. Pilwu’nun böyle olmadığını iyi biliyorsun.’

‘Tamam, evet. Pilwu’ya gidip ondan ödünç aldığım boyayı geri vermeliyim.’

Sonunda tereddütümü giderdim ve Pilwu’nun evine gittim.

“Nuriya”

Bahçede bulunan Pilwu beni gördü.

El işaretiyle Pilwu’yu dışarıya çağırdım. Sonra Pilwu’nun boyasını tek sözcük etmeden uzattım.

“Sorun değil, bir tane daha var, o sende kalsın.”

“Hayır. Neden?”

Soğuk davranmamaya karar vermiştim ama yine! Gücenen Pilwu’nun yüzüne bakınca birden pişman oldum.

“Artık boyaya ihtiyacım yok. Yarın sabah gidiyorum.”

Alışılmadık tutumumdan dolayı Pilwu’nun benzi attı ve tekrar sordu.

“Buradan ayrılıyor musun? Nereye? Kendi başına mı?”

“Evet, annemi kendim bulacağım. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ama eminim geri döneceğim. Bu bir sır. Sır tutabilir misin?”

Pilwu sadece çit olarak dikilen yabanî güllerin yapraklarından koparıyordu.

“Sadece sana söylüyorum. Myeonghee’ye söyleme!”

“Anladım.” Pilwu zorla başını salladı.

“Eğer annem gelirse, ona evimizin arkasındaki bacanın altını kazın.” de. “Başka hiç kimseye söyleme. Bana bir iyilik yapar mısın?”

Pilwu yine başını salladı.

“Myeonghee’ye bile söyleme. Eğer ölene kadar bu sırrı tutabileceksen, benim serçe parmağıma asıl. Bu sır sadece senin ve benim. Anladın mı?”

Parmağımanı çıkardığımda Pilwu yutkunarak parmağını parmağıma taktı.

“Teşekkür ederim. Nereye gidersem, seni hiç unutmayacağım.”

Yabanî güllerin yaprağını koparan Pilwu’yu bırakıp evime döndüm. Aptal. Yarın sabah giderken elveda bile diyemeyecek bir salak. Myeonghee’den daha çok seni beğendiğimi söylemesem bile elveda diyebilirdim. Aptal ...

Ertesi gün tan atarken, güneş parlamadan ayrılmak için erken kalkıp kapımı açarken yerde beyaz bir kâğıt parçası buldum. Gece birisi gelmiş olmalıydı. Acaba annem mi! Kâğıt yığınının aceleyle açtım. Bir mektup küt diye düştü.

Nuriya.

Sırrımızı saklayacağım.

Köyü bana bırak, inşallah sen anneni bulup yakında geri dönersin. Sensiz okula gitmek eğlenceli olmayabilir; ama sabırla seni bekleyeceğim.

Sanırım seyahat ederken ihtiyacın olur, bu yüzden teyzemin aldığı kol saatini sana getirdim. Güzel olduğunu söylediğin o saattir. Bunu yola çıkarken yanına al. Haşlanmış üç yumurta da getirdim, trende yersin. Kız kardeşimden onu kaynatmasını istedim. Endişelenme, kız kardeşime aniden yumurta canım çektiğini söyledim.

Hoşça kal! Çok uzun sürerse, bana bir mektup yaz.

Pilwu'dan

Mektubu okuduktan sonra yüreğim sızladı; ama ağlamadım. Kol saatini ve yumurtaları gördüğümde de öyle... Sonra yumurtanın altında küçük bir tuz torbası görünce gözyaşlarımı tutamadım.

Küçük bir çocuğun tuz isteyebileceğini biliyor. Her zaman küçük bir çocuk olan Pilwu'yu birden büyümüş gibi hissettim.

Pilwu sayesinde biraz gücümü topladım. Beni bekleyen olaylardan korkuyorum; ama cennetteki babam ve Pilwu'nun beni koruyacağına inanıyorum.

Hoşça kal! Yabanî Gül Mahallesi!

Hoşça kal! Pilwu!

Köyün girişindeki yelkovan ağacına kadar bir nefesle koştum, köye baktım.

Kısaca hoşça kal dedim.

Şehrin İki Yüzlü

Köyden ayrılmaya duyduğum güvenim birkaç saat bozulmadan kaldı. Dünya, dördüncü sınıf öğrencilerinin yalnız dolaşamayacağı kadar geniş ve karmaşıktı.

Bunu Seul¹⁰ İstasyon Meydanı'nda fark ettim. Yabanî Gül Mahallesi'nden Seul'a kadar yol üç saat sürdü. Mahallenin tren istasyonunda bilet alacağım zaman nereye gideceğimi, biletimi nereden alacağımı düşünürken önümdeki yolcu 'Seul' dedi.

Seul...

¹⁰ 서울 [Seul] : Kore cumhuriyetin başkenttir.

Duyduğuma göre ben Seul'da doğmuşum. Annem, “Eğer baban hasta olmasaydı Seul'da yaşırdık.” diye her zaman söylüyordu. Babam ameliyatını Seul'da oldu. Yabanî Gül Mahallesi dışında annemin gidebileceği yerin sadece Seul olabileceğini düşündüm.

Ondan dolayı ben de biletçiye “Seul için bir bilet istiyorum” dedim. Sonra hemen “Çocuk” dedim. Çocuklar için bilet fiyatında %50 indirim var diye Myeonghee'dan duymuştum.

Myeonghee her tatilde Seul'a giderdi; çünkü Seul'da anneannesinin evi vardı.

“Neden Seul'a gidiyorsun.” diye sorarsa, “Seul benim memleketim derim” diye düşündüm. Ama biletçi sormadı, bana bileti verdi. Elime bileti aldığımda heyecanlıyım. Annemi bulabilmem sadece bir an meselesiydi. Seul İstasyonuna ulaşınca hemen anneme kavuşacakmışım gibi geliyordu.

Trende de kalbim sürekli çarpıyordu, bu yüzden, gözlerimi açtım, pencereden dışarı baktım. Annemin orada olup olmadığını görmek için trenle şehirden geçerken gözlerimi iyice açarak insanların yüzlerine bakıyordum.

Eğer şanslıysam hemen annemi bulup Yabanî Gül Mahallesine dönebilirim diye düşündüm, kendi kendime güldüm.

Ama öyle değildi. Seul istasyonundaki bekleme odasında bir saat, istasyonun meydanında iki saat boyunca dolaşarak annemi arıyordum; ama nasıl bulacağımı bilmiyordum.

İlk başta, o kadar çok insan arasında annemin olmasını da istedim, bu yüzden ısrarla annemi aradım; ama yavaş yavaş güç kaybetmeye başladım. Sessizce düşündüğümde, böyle arayarak annemi bulmak zor görünüyordu. Çünkü Seul İstasyonu'nda buluşmak için annemle sözleşmemiştik.

Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece meydanda dolaşıyordum; aniden gazete ve dergi satan bir teyze beni çağırdı.

“Seni almaya kim gelecek, yalnız mı geldin?”

Evet diye başımı salladım. Hiç kimse gelmeyecek; ama doğruyu söylersem beni geri gönderebilir.

“Nerede buluşacaksınız? Tam orada dur. Hiç kimseyi boşuna takip etme. Burada bir hata yaparsan, kötü insanlar arasına düşersin.”

Teyze beni korkuttuğu için, o andan itibaren annemi aramayı bıraktım ve etrafıma kuşkuyla bakmaya başladım. Çünkü kötü birinin bana yaklaşmasından endişe ediyordum. Ancak, hangi kişinin kötü olduğunu fark edemiyordum, bu yüzden dikkat etmeye çalışmak işe yaramazdı.

Sonra bir an ürktüm. Caddenin karşısındaki binanın üstünde parlayan güneş kaybolmuştu. Güneşin olduğu yerde bir güneş batımının kırmızı izleri vardı. Akşam olmuştu. Karanlık geceyi düşündüğümde bacaklarımı uzatarak oturup ağlamak istedim. Kimseyi tanımadığım Seul’da yatacak bir yerim bile olmadan geceyi geçirmeyi düşündüğümde, ağlamadan Yabanî Gül mahallesine geri dönmek istedim.

Hayır böyle olmaz. Pilot’tan bir tane daha haşlanmış yumurta var [annemi bulmadan] dönmeye utanıyorum. Peki [memlekete] nasıl döneceğim. Na Nuri, böyle yapamaz.

Cesaretimi topladıktan sonra istasyonun bekleme salonuna geri döndüm. Ancak buna katlanmaya çalışsam bile geceyi düşündükçe gözyaşlarım boşandı. Ama küçük bir çocuk ağlarken kötü bir insanın gelmesinden korktuğum için kadınlar tuvaletine gittim.

Tuvalete gizlenip ağladığımda kimse beni görmüyordu.

Orada Gangca Abla ile karşılaştım.

Ağlamaya gittiğim tuvalette oturdum, Gangca ile tanıştım. Belki babamın ruhu benim ağladığımı hissettiğinde gökyüzünden Gangca Ablayı gönderdi. Yoksa, Gangca Abla üzücü durumumu ilk bakışta nasıl anlayabilirdi.

İlk düşündüğüm gibi tuvalete gidip kapıyı kilitledim; ama ağlayamadım çünkü sürekli kapıyı çalan insanlar vardı. Aslında tuvalet o kadar kötü kokuyordu ki, gözyaşlarım durdu. Yine de daha önce ağladığımdan yüzüm kötüydü. Yüzümü yıkamak istedim; ama tuvaletin girişindeki lavabo zaten genç bir hanım tarafından işgal edilmişti. Sanki kendi evindeymiş gibi oraya pek çok kozmetik koydu. Yaptığı makyaj bile düzgün değildi. Harika bir resim yapan büyük bir ressam gibiydi, o kadar çok uğraşıyordu.

Hareketsiz durdum ve makyaj yapan hanıma baktım. Dudaklar kapanıp açıldı ve her iki yanağa hafifçe kırmızı ruj sürmesi ilginçti. Onu uzun süredir izliyordum. Aniden hanım aynada benimle konuşmaya başladı.

“Evinden kaçtın değil mi? Neden? Sarhoş baban sana vurdu veya üvey annen sebepsiz seni çimdikledi mi?”

Genç hanım makyajını bitirmiş gibi yüzünü çevirerek kendi yüzüne bakıyordu. Cevap vermedim. Evden ayrılan çocuk olduğumu nasıl biliyor? Sadece merak ettim.

“Ama biraz yazık oldu. Birçok kaçak çocuk gördüm; ama senin gibi bir çocuğu hiç görmedim. Kaç yaşındasın? Tren bileti için paran yoksa, içtenlikle ödünç vereceğim, hemen evine git. Bu abla deneyimlerine dayanarak bir söz söylediğine göre, sesini çıkarmadan evine dön.”

Başımı iki yana salladım. Param vardı. Tuvaletten çıkmaya karar verdim. Kötü biri gibi görünmüyordu; ama korkuyordum. Çünkü beni trene binmeye zorlayacaktı.

“Çocuğum, kaçmayı düşünme. İstemiyorsan, senin için hiçbir şey yapamam. İşimi bitirdim. Hadi, yıka yüzünü. Yüzündeki kedi sürünmüş gibi izlerle dolaşma.”

Kadın lavabodan beklenenden daha kolay çıktı. Ben yüzümü yıkarken o arkamdan saçını taradı. Yüzümü yıkamayı bitirdiğimde, mendilini de ödünç veren kadına minnettar kaldım, bu yüzden lavabonun üzerinde bulunan kozmetiklerini toplayıp ona verdim.

“Oh, bu iyi. Gidiyorum.”

Kadın çantasına kozmetik ürünlerini soktu ve neşeli bir hareketle tuvaletten çıktı. Makyajını bitiren kadın güzelleşti. Başka kadın gibi oldu. Güzelliğinden etkilenerek kadının peşinden koştum.

“Neden?”

İlerleyen kadın başını çevirip bana sordu.

“Bilet parası vereyim mi?”

Başımı sertçe sağa sola salladım.

“Yani gidecek hiçbir yerin olmadığı için mi?”

Evet. Gerçekten gidecek hiçbir yerim yoktu.

“Ay, bana bir üzüntü daha çıktı. Şimdi nasıl yapalım? Her neyse, bugün sen çok şanslısın. Her türlü tehlikenin bulunduğu [Gözlerini açsa bile burnu kesilir¹¹.] Seul’da kötü bir adama yakalanmadan benimle tanışmak büyük şanstı.”

Bu sırada Gangca Abla kılavuzluğu ele aldı, cesurca otobüs durağına yürüdü.

Seul’daki ilk gecemi, Gangca Ablanın çalıştığı Yongsan¹²’daki bir Naengmyeon Evi’nin köşesinde geçirdim. O gece dünyaya geldiğimden beri naengmyeon denen yemeği ilk kez yedim.

¹¹ 눈 뜨고도 코 베어 간다. [Nun ddigodo Ko beo ganda.]: ‘Gözleriniz açık tutulsa bile burnunuz kesilebilir’ - sözü, dünya zor olduğu için gözleri açıkken bile burnunun kesilebileceği anlamına gelir, yani suçsuz yere veya suçlu olmadığınız bilindiği halde zarar gördüğünüzde kullanılır. Bu söz, Coseon, imparatorluğu zamanında Imjin Savaşı sırasında Japon askerlerinin Korelilerin burunlarını keserek kurbanlarına işkence ettiği söylentisine dayanmaktadır.

¹² 용산[Yongsan]Seul’un orta kesiminde bir ilçedir

Bir gece yattıktan sonra Yongsan'ın en ünlüsü olduğu söylenen 'Büyükanne Naengmyeon'¹³ Evi'nin mutfak asistanı olarak işe başladım. Maaşsız, sadece karın tokluğuna ve barınmak karşılığında bulaşık yardımcısı olarak çalışmam için restoran sahibinden izin alan Gangca Abla başıma kakınç yaparak böbürlendi.

“Bak, yaptım. Benimle tanıştığın için şanslısın. Senin gibi bir çocuğu bir işe girdirebilecek benden başka kişi var mı?”

Gerçekten öyleydi. Gangca Abla ile tanışmasaydım bana ne olurdu? Düşündüğümde gözlerim kararıyordu. Bu yüzden elimden geldiği kadar tüm gücümle mutfak bulaşıklarına yardım etmeye ve sık sık her türlü işi halletmeye çalıştım.

Gangca Abla Gyeongsangdo kırsalında doğmuş.

Doğduktan üç gün sonra annesini kaybetmiş. Yaslı evde, bebeğe 'Caya' adı verilmiş ve birkaç ay sonra mahalle komşularından bir kişiden doğumu bildirmesi istenmiş.

Çok meşgul olan o adam, çocuğun adını soran görevliye “Gangca” demiş, çabucak geri gelmiş. Gangca Abla'nın babası 'Gang Mandeuk'muş, bu yüzden abla'nın adı Gang Gangca olmuş.

Gangca Abla, üvey annesi onu taciz ettiği için 12 yaşındayken evinden kaçmış. Üvey annesinin doğurduğu üç küçük kardeş olduğu için evinde kaldığında mutfakta bir işçi gibi çalışacağını düşünmüş. Bu sekiz yıl önceki bir olaymış.

Gangca Abla çok neşeli bir kişiydi. Sık sık, evden çıktıktan sonraki sekiz yıl içinde çok acı çektiğini düşünmenin berbat olduğunu söylüyor; ancak geride hiçbir iz kalmamış gibi görünüyordu. Ayrıca konuklar arasında çok popülerdi. Her gün onu görmek için soğuk erişte yemeye gelen erkek müşteriler de vardı.

¹³ [Naengmyeon - Güney Kore'de] veya 랭면(Raeng myeon - Kuzey Kore'de)], Un ve nişastadan yapılan uzun ve ince el yapımı eriştelere oluşan Kuzey Kore kökenli bir erişte makarna yemektir, Karabuğday (메밀, memil), patates, tatlı patates, ararot nişastası (karabuğday eriştesinden daha koyu renkli ve daha çiğnenebilir) ve kudzu (쪼, [çik]). Karabuğday baskındır (ismine rağmen buğday değildir, daha ziyade kuzukulağı ile daha yakından ilişkilidir).

Şimdi yirmi yaşında olan Gangca Abla ne zaman fırsat bulsa aynaya bakıyor ve makyaj yapıyor.

Gangca, kırmızı ruj sürdükten ve misafirlere naengmyeon servis ettikten sonra hızla bir köşeye gidip mor süren bir ablaydı.

“Benim hobim makyaj. Güzel makyajlı yüzümü görünce çok mutlu oluyorum. Keşke iki yüzüm olsaydı. Sinir bozucu; çünkü tek yüzümü makyaj yapmaya çalışıyorum.”

Naengmyeon Evi sahibinin Gangca Ablanın makyaj yapmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Ancak, Gangca Ablanın temiz ve güzel yüzü olması nedeniyle sürekli gelen birçok müşteri vardı, bundan dolayı Gangca Ablanın yüzüne ondan nefret ettiğini söyleyemiyordu. Bunun yerine beni görünce Gangca Ablanın arkasından konuşuyordu.

“Kendi hesabını bilmiyor. Naengmyeon Evi’nde çalışıyor, ancak kozmetik ürünlere harcadığı para maaşının yarısı. Deli dolu, çılgın, süslü kız.”

“Gangca Abla makyaj yapmaktan hoşlandığını söylüyor. Makyaj benim hobim dedi. Gangca Abla deli değil.”

Naengmyeon Evi’nin sahibi olan hanımdan hoşlanmıyorum. Naengmyeon Evi’nde çalışanlardan Gangca Abla dışındakilerden hiçbirini sevmiyordum. Bütün gün sırt ağrısıyla çalıştığımda da bana yardım eden tek kişi Gangca Abla idi.

“Çabuk büyüsün. Böylece benim gibi maaş alıp makyaj yapabilirsin.”

Gangca Abla dağ gibi üst üste yığılmış kaseleri benim yerime yıkadı. Ay geçip maaş günü geldiğinde, hanım nine ile tartışarak bana maaş verdirtti.

“Maaşı söz verdiğiniz gibi ödemek zorunda değilsiniz. Ama insanlar ne yiyip içiyor, nasıl ve nerede uyuyor. Çocuk ne kadar küçük olursa olsun, paraya ihtiyacı var. Lütfen

ona birkaç bin won¹⁴ verin. Nuri'nin, gün boyunca yetişkin işini yaptığını görmenize rağmen, nasıl o kadar aşırı derece cimri oluyorsunuz?”

Kasabanın her yerinde bir cimri olarak tanınan, restoran sahibi büyükanne, bana üç bin won (yaklaşık 60 TL harçlık vermeye karar verdi. Aslında paraya ihtiyacım yoktu; çünkü ihtiyacımın hepsini Gangca Abla giderdi.

Naengmyeon Evi'nde günler göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Sabahtan akşama kadar ara vermeden çalıştığım için, akşam annemi düşünmek zorunda kalmadan uykuya daldım. Her sabah, açılmayan göz kapaklarımı parmağımla kaldırarak uyandım.

Yine de Gangca Abladan daha geç kalkmadım. Erken kalktım, restoranı temizledim, masaları sildim. Gangca Abla her sabah “Nuri, biraz daha uyuyacağım. Dün saat 03:00'te yattım” der, sonra battaniyeyi üstüne çekerdi.

“Anlıyorum. Hanım nine gelene kadar yat. Seni uyandıracığım, endişelenme.”

Gangca Ablanın sabaha kadar neden uyanık olduğunu biliyordum. Gangca Ablanın bir sevgilisi vardı. İşinin fotoğrafçı olduğunu söyledi.

Naengmyeon yemeye geldiğini söyledi ve Gangca Ablayı gördükten sonra her gün aradı. Ondan manken olmasını isteyen sevgilisi onunla sık sık görüşmeye başladı.

“Ne yapabilirim. Manken olursam inanılmaz fotoğraflar çekebileceğini söyleyerek beni kendine bağlamak istiyor. Bu Gang Gangca çok yufka yüreklidir. Bu bir sorun. Çünkü fakir birini gördüğümde duyarsız kalamıyorum. Bu yüzden bugüne kadar para biriktiremedim ve böyle bir restoranda çalışıyorum.”

Bu doğrudu. Gangca Abla hiçbir zaman gerçekten fakir birini yüz üstü bırakmadı.

¹⁴ 원[won]: Güney Kore Won'u 10 Haziran 1962 tarihinde piyasaya çıkmış olan bir para birimidir. Güney Kore'nin kullanmış olduğu bu para biriminin sembolü ise ₩ olarak bilinmektedir. 15.01.2024'te döviz alış satışa göre 1TL_50won'dur.

Ancak, fotoğrafçı söz konusu olduğunda, Gangca Abla'nın söylediğinden biraz farklı olduğunu hissettim. İlk başta ne olduğunu anlamıyordum; ama bugünlerde Gangca Abla fotoğrafçının yanında çekingen görünüyordu. Gangca Abla fotoğrafçı aradığında ne yapacağını şaşıırıyordu.

Gangca Abla müşteri azaldığı zaman fotoğrafçıyı arardı. Sonra her zaman “Meşgul müsün? Meşgulsen kapatırım. Seni sürekli aradığım için özür dilerim.” deyip somurtarak telefonu kapattığı günler oldu. Bazen görüşmeleri uzadığı da oluyordu; ama bu nadirdi.

“Sanatçıları gerçekten anlayamıyorum. Yapabilirsem bir kez aklımdan ne geçirdiğini anlamak istiyorum. Ama anlayamıyorum.”

Bazen Gangca Abla kendi kendine mırıldandı. Bugünlerde uyuyamamasının sebebi Gangca Abla'nın sevgilisinin bir sanatçı olması. Fotoğrafçı gün içinde telefona cevap vermez ve restoranın kapısını kapattıktan sonra ararsa, şu anda filmi bastığı için birkaç saat sonra yeniden arayacağını söyleyerek telefonu hemen kapattırdı.

Gangca Abla'yı anlayamadım. Fotoğrafçının nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum; ama Gangca Abla'yı seven ve her gün Naengmyeon Evi'ne gelen saatçi amcaya veya bir şirkette çalışan Kim amcaya neden âşık olamadığını gerçekten anlayamıyorum.

Bir keresinde düşüncelerimi Gangca Abla'ya söyledim. Abla şöyle dedi:

“Kader! Aşk sadece bir kısmet işidir. Ah, senin gibi bir çocuk bu Gangca Abla'nın çetin sözlerini anlayabilir mi?”

Ama hemen “kader” sözünü anladım. Abla haklı. Bir kimsenin, yüzü zayıf, gözleri hüznü annemi unutup başka bir kadını anne olarak sevdiğimi söylemesi mümkün değildir. Tek bir annem var, ince yüzlü ve üzgün gözlü tek anne benim annem.

Annem hakkında konuşurken hep boğazım düğümlenmişti. Fakir birini görünce dayanamadığını söyleyen Gangca Abla da gözyaşlarına boğuldu.

“Salak. Ağlama. Nuri, senin araman gereken bir annen var. Bu dünyada annesi olmayan pek çok insan var. Bir gün kesinlikle anneni bulacaksın.”

O zaman, hangi zaman? Belki anne çoktan Yabanî Gül Mahallesi'ne dönmüştür? Pilwu'ya mektup göndersem öğrenebilir miyim?

Pilwu'ya mektup yazmamaya karar verdim. Nerede olduğumu öğrenirse, insanların gelip beni yetimhaneye koyacağından korkuyordum.

Yabanî Gül Mahallesi'nden ayrılalı iki ay oldu, çocuklar heyecan verici bir yaz tatiline çıkacaklar. Pilwu ne yapıyor? Myeonghee, Seul'daki anneannesinin evine gelmiş olabilir. Keşke annem orada olsaydı, bu Na-Nuri de Yabanî Gül Mahallesi'nde baş döndürücü bir eğlence yaşıyor olurdu.

Bu Naengmyeon Evi'nde yaz da baş döndürücü bir mevsimdir. O kadar çok misafir vardı ki, çok meşguldüm. Naengmyeon tabaklarını yıkadım, müşterinin masasına bir fincan yeşil çay götürdüm ve sebzeleri doğradım. O kadar meşgulüm ki bir deli gibi çalıştım.

Çok çalıştığımı gören bazı insanlar harika bir çocuk olduğumu söyleyerek başımı okşuyor. Hatta bazı beyler, çok yorulduğumda onları aramam için bana bir kartvizit bile verdiler. Kartı çantamın dibine koydum; kart gibi bir şey almaktan gurur duyduğum için, başka düşüncem yoktu. Gangca Abla böyle yoğun bir günde ortadan kayboldu. Maaşı aldıktan sonraki gündü. Bana hiçbir şey söylemeden valizini alıp gitmiş. Restoran sahibi ağzından tükürükler saçarak ablaya küfretti.

“Lanet olsun. Bir kediden bile yardım isteyecek kadar meşgulken, ona yaptığım iyilikleri, yardımları bile düşünmeyen şerefsiz kadın.”

Gangca Abla'nın neden gittiğini tahmin edebilirdim. Gangca Abla muhtemelen fotoğrafçıya gitmiştir. Bir keresinde fotoğrafçının Gangca Abla'ya başka bir yerde iş bulabileceğini söylediğini duymuştum.

“Fotoğrafçının sanat yapabilmesi için, benim çok para kazanmam gerekiyor. Bunun için bir restoranda çalışmam yeterli değil. Ne yapabilirim?”

Fotoğrafçı çok fakir biri gibi görünüyor. Fakir insanlara yardım konusunda ihmal etmeyen Gangca Abla, fotoğrafçıya bir şekilde yardım etmek istiyor gibiydi. Tanıdığım Gangca Ablaysa, onu yapabilir.

Gangca Abla’yı anlamaya çalıştım. Gangca Abla’nın dediği gibi ‘aşk kader’se, ben hiçbir şey yapamam.

Gangca Ablasız Naengmyeon Evi, tek sözcükle, eğlencenin olmadığı bir çöldür. Her gün ölesiye çok çalıştım ve akşam hemen uykuya daldım.

Naengmyeon Evi’nde böyle kalırken, annemi ne zaman bulabileceğim konusunda endişeliydim. Annem aklıma geldiği zaman içim yanıyordu, kendi kendime sinirleniyordum. Günde yirmi kez, neden burada Naengmyeon Evi’nde olduğumu ve annemi bulmaya gitmem gerekip gerekmediğini derinlemesine düşünürdüm.

Eğer hepsi bu olsaydı gücüm yetiğince dayanabilirdim. Restoran sahibi, Gangca Abla bu restorandan ayrıldıktan sonra benden gittikçe nefret ediyordu. Çok çalışmama rağmen, tembellik ettiğimi söyledi. Patron sık sık birçok konunun önünde masaya dökülen turşu suyu izlerini nasıl temizleyeceğimi bilmediğimi söyleyerek azarladı.

Yine de sabırlıyım. Restoran sahibinin niyetini anlayabildiğimi düşündüm. Birçok müşteri var; ancak yeni abla, Gangca Abla’nın yaptıklarının yarısını bile yapamadı.

Konuklar yemeğin geç çıktığından şikâyet etti. Bazı müşteriler yemekten saç çıktığı için para ödemedi lokantayı terk etti. O yüzden lokantanın sahibi de kızmıştı. Patronun karşısında ben sabırlı olmaya karar verdim. Çünkü patronun benden daha fazla sabır gerektiren işleri var.

Ama gerçekten kötü bir şey oldu. Patronun koyduğu yerden parası kaybolmuştu. Patron hemen benden şüphelendi.

“Tuhaf. Lahanaya ödemek için hazırladığım para şimdi nereye gitti? Para kaçamaz veya yürüyemez; ama burada olan tek kişi Nuri’dir. Para nereye gitti?”

“Parayı ben çalmadım.”

“Çaldığını kim söyledi? Sen geldikten sonra paranın yok olduğunu söyledim. Çaldığını söylemedim.”

Bunu söylerken, patronun benden şüphelendiği açıktı. Depoda bütün gün ağladım ağladım ama öfkem yatışmadı. Keşke bu durumda Gangca Abla yanımda olsaydı. Gangca Abla olsaydı, benim için her yerde savaşırdı.

Ama Gangca Abla yoktu. Ben çok üzgündüm. Beni koruyup bütün gücüyle savaşılabilen birileri beni terk etti. Babam, annem ve Gangca Abla.

Akrobatın Hayali

Restoranda para çalmakla suçlandığımdan Naengmyeon Evi’nden ertesi gün ayrılmayı planladım. Gangca Abla gibi tan atarken ortadan kaybolmayı düşündüm; ancak gerçekten bir hırsız olduğumu düşüneceklerdi. Bu yüzden lokanta sahibine onurumla ayrılacağımı söyledim. Lokanta sahibi “Ne istersen onu yap!” dedi.

Naengmyeon Evi’nden ayrıldıktan sonra nereye gideceğimi bilmeden dümdüz yürüdüm. Naengmyeon Evi’nden biraz uzaklaşınca, bir ankesörlü telefon aradım. Sonra akılımdaki telefon numaralarını defalarca tekrarladım ve ezberlediğim telefon numaralarını tek tek aradım.

Dün gece çantamı gözyaşları içinde toplarken çantanın dibinden aniden bir kart gördüm. Bu kart yaklaşık bir ay önce Naengmyeon Evi’ne yemeğe gelen bir beyefendi vermişti. “Çok zor durumda kaldığında beni arayıp bana gelebilirsin” demişti. Kartvizite görünce çok sevindim. Artık nereye gideceğim konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

‘Hanyoung Prodüksiyon Direktörü Suho Kim’

Hanyoung Prodüksiyon hangi şirkettir? Direktör olduğuna göre çok zengin olmalı. Bunun gibi güzel bir kart taşıyan bir kimse bana yardım edebilir. Annemi çabucak bulup Yabanî Gül Mahallesi'ne dönmeme yardım edebilir.

Telefona cevap veren kişinin Suho Kim Amca olduğunu fark edince ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Naengmyeon Evi'nde tanıştığımızı söyler söylemez beni hatırladı. Amca bana nerede olduğumu sorup biraz beklersem hemen beni alacağını söyledi.

Ben gerçekten şanslı bir çocuktum. İşlerin böyle iyi gittiğini görmek, annemi bulmak an meselesiydi. Dün geceki ağlamalarımı ve üzüntülerimi tamamen unuttum ve umutla onu bekledim.

Yaklaşık otuz dakika bekledikten sonra bir minibüs geldi. Sürücü koltuğundaki adamı ilk bakışta tanıdım. Yüzünün sol tarafındaki kırmızı leke belirdi. Bu adam herhalde babamla filan yaşıtı. Naengmyeon Evi'ne geldiği zaman temiz takım elbiseli bir beyefendiydi; ama şimdi özensiz giyinmişti.

“Merhaba? Nasılsınız?”

“Hemen arabaya bin. Bak arkaya, başka arabalar geçemiyor!”

Hava sıcak olduğu için mi? Amcanın konuşmasında hafif bir tutukluk vardı. Umutla doluydum ama biraz korktum, çabucak arabaya bindim.

Amcamın beni götürdüğü yer, sakın bir yerleşim bölgesinde iki katlı bir evdi. Duvarı demirlerle çevrilmişti. Kapıyı açıp içeriye girdiğimizde, zincirlerle bağlanan boğa büyüklüğünde iki sarı köpek dişlerini göstererek kükrüyordu. Orada kimse yok gibi görünüyordu. Amcamın gösterdiği yerdeki sandalyeye oturdum.

“Kaç yaşındasın?”

“On yaşındayım.”

“Hımm ... biraz yaşlısın.” Amca kaşlarını çatı.

On yaş yaşlı mı? Ben de alnımı kırıştırdım, kaşlarını çattım. Ama hiçbir şey söylemedim, şüphesiz iyi bir insan olacağına inandım. Tam on yaşındayım, dokuz yaşından büyüğüm.

“Naengmyeon Evi’ne nereye gideceğini söylemedin mi?”

“Söylemedim. Sadece oradan ayrıldım.”

Naengmyeon Evi’nde hırsız olarak suçlandığımdan oradan ayrıldığımı amcaya söylemedim.

“Peki ya ailen?”

“Babam öldü, annem evi terk etti. Bu nedenle ben de Seul’a annemi bulmaya geldim.”

“Bu harika.”

“Ne?”

O anda kulaklarıma inanamadım. İyi? Babamın öldüğünün ve annemin evi terk ettiğinin iyi olduğunu mu söylemek istiyor?

“Bu sadece anne ve babam için can sıkıcı. Yalnız olmak güzel. Sen iyisin, ben de iyiyim.”

Muhtemelen beni rahatlatacak bir sözcük. Böyle düşününce kalbim rahatladı.

“Bugünden itibaren bu evde yaşıyorsun. Hiçbir endişelenme, beni dinle. Sana söylediğimi yaparsan başaracaksın ve anneni bulacaksın. Tamam mı?”

“Tamam.”

Çok güçlü cevapladım.

“Bunun için söz vermelisin. Bu evinde ‘Neden’ sözcüğünü kullanmayacaksın. ‘Neden’ diye sormak kesinlikle yasaktır. Bu sözü tutmazsan, sana bir gün yemek servisi yapılmaz, bir sopayla dövölürsün. Anladın mı?”

Onun sözlerine karşı ‘neden’ sözcüğünü söylememeye katlandım.

Neden ‘Neden?’ diye soramıyorum? Ama o anda başımı sallıyordum. Annemi bulabileceksem, her şeye katlanabilirim, söz verdim. Ahh... Amca’ya inanmam yanıltı.

Başımı salladığım andan itibaren, o iki katlı evde tamamen hapsolmuştum. O günden sonra benim için umut kalmadı. Evin üst katında neler olup bittiğini tek tek öğrendiğimde, geceleri korkudan yatağa işedim, hastalandım.

Yanımda beş çocuk daha vardı. Onlar, yaşları yediyle on arasında küçük çocuklardı. Çocukların kaburga kemikleri sayılıyordu, bir deri bir kemik kalmışlardı, benizleri sapsarıydı. Dört kız, iki erkek çocuk vardı.

Kartta yazılı olan Hanyoung Prodüksiyon adında bir şirket yoktu. Tabii, o amca direktör değildi. Bu amca benim gibi çocukları barın gece sahnesine çıkarıp ücretlerini almak için eğiten kişiydi. Amca sık sık bizim için ayrı ayrı bir tasarruf hesabı açtığını söylerdi; ama hiçbirimiz buna inanmazdık.

Bu iki katlı eve girdikten sonra asla dışarı çıkamazdık. Amca ve karısı bütün gün fırıl fırıl dönen gözleriyle pürdikkat bizi izliyorlardı. Avluda keskin dişlerinin arasından salya akıtan iki büyük köpek vardı, çocuklar yaklaştığında korkunç bir şekilde havlıyorlardı.

Kahvaltı yaptıktan sonra bodruma indik ve geceye kadar sürekli antrenman yaptık. Yeni başlayan biri olarak, nispeten basit hareketlerden öğrendim; ancak diğer çocukların gösterisi harikaydı ki izleyen insanların ağzı açık kalıyordu.

“Üç ay sonra öyle olacaksın. Bütün o çocuklar çok para kazanıyor. Hızlı bir şekilde yemek parası kazanmalı, bana ödeme yapmalısın. Seni bir süper yıldız yapacağım.”

Elinde tuttuğu deri kırbacı yere vurarak amca bana bunları köpek hırlar gibi söyledi.

O sırada sol yanağındaki leke daha çok çirkinleşmişti.

Titreye titreye eğitildim. Biraz yanılsam, bir kırbaç vuruyordu, ben de yanılmamak için çok uğraştım. Bu eğitim son derece zordu. Çocuk grubu ile kule yapmak gibi bir eylemi öğrenirken rolümü iyi yapmaya çalıştım; çünkü ben yanılsam, arkadaşlarım da dövülüyordu.

İlk çocuk yere kapanır, ikinci çocuk onun sırtına basar ve bacaklarını açıp dik durur. Sonra üçüncü çocuğun onun üzerinde amuda kalkması ile bir kule yapılmış oluyordu. Öğrenilecek birçok hareket vardı. Bir köpeğin içine sığabileceği kadar büyüklükteki bir kovada bir kişinin değil, iki kişinin vücudunu büktüğü bir hareket, yerde bacakları genişçe açıp oturarak havaya dönüşümlü olarak dört topu fırlatıp yakalamak ve vücudun organlarıyla sürekli on tane çember çevirme hareketi.

Benli amca çocuklara bir süre bir hareketi öğrettikten sonra başka hareketler de gösterdi.

Yeni hareketler öğrenirken, çocuk ne kadar iyi olursa olsun, benli amca çocukları dövdü, böylece onların sırtına veya kalçalarına kan oturdu.

“Hey çocuklar ... hey çocuklar! Sizi besliyorum, yatağa yatırıyorum; ama siz bana minnettar olduğunuzu düşünmeden beni kandırır mısınız bakalım. Ne olacak tadına bakın!”

Dövülen çocukların çığlıkları çok üzücüydü. Özellikle, yedi yaşındaki çocuk Miae parke zeminde yuvarlanıp annem annem diye bağıırdı. Ancak, Miae’nin acısını ve üzücü durumunu görmeme rağmen; bilmiyormuşum gibi davranmak zorunda kaldım. Eğitim sırasında kendini ilgilendiren bir şey olmadıkça çocuklara başkalarının müdahale etmesi yasaktı.

“Miae çok çalışıyor, neden onu dövüyorsun?” diyerek engelleyemiyorduk. Çünkü iki katlı evde yaşarken “Neden?” sorusu kesinlikle yasaktı.

Korkmuştum. Şimdi ne olacağını düşündükçe soluğum kesiliyordu. Bana kartvizit veren ve bana zor durumda kaldığımda gelmemi söyleyen beyefendinin böyle olduğunu bilseydim, Naengmyeon Evi'nin sahibi benden şüphelense de orada kalırdım. Hayır, Seul'un böyle bir yer olduğunu bilseydim, annemi aramak için köyümden ayrılmazdım.

Güneş batınca bütün çocuklar gösteri yapmaya gitti. Henüz sahneye çıkmaya hazır olmadığım için genellikle evde kalıyordum. Bazen beni de götürdü. O sırada çocukların kıyafetlerini ve aletlerini alıp bekleme odasında oturdum.

Gösteriden sonra eve geldiğimizde, gece saat on ikiyi geçmiş oluyordu. Yine de amcanın karısının lezzetli atıştırmalıklar servis ettiği zamanı dört gözle bekliyorduk. Başka zaman günde üç öğün pilavla açlıklarını gideren bizler için, kızarmış tavuk veya sundae¹⁵ (bumbar)yemekleri, büyük bir ziyafetti.

Yarın bizi yeniden zorlu bir antrenman bekliyor olsa da, o anda hepsine katlanabilecekmişiz gibi hissediyorduk.

Yedi yaşındaki Miae'yi küçük kardeşim gibi sevdim. Ayrıca dokuz yaşındaki, hulahlaplarda gerçekten iyi olan Jeongsook ile arkadaşlık kurdum. Erkek çocuklar kardeşti. Onlar kızlarla konuşmuyor, kızlarla hiç tanışmamış gibi davranıyorlardı. En büyük çocuk Yunju, başkalarını düşünmeyen bencil bir çocuktü. Yunju, bazen atıştırma sırasında küçük Miae tavuk budu yemeye uzandığında sinirlenerek eline hafifçe vuruyordu.

“Yiyecekleri iştahla yiyorsun. O zaman kilo alıyor, performans bile gösteremiyorsun.”

Aramızda bir tavuk budu yiyerek kilo alan hiçbir çocuk yoktu. Her gün güneş yüzü görmeden loş bir bodrum katında yoğun bir şekilde eğitiliyorduk. Şişmanlayınca yıldız olamayız diye, amca bize yeterince yiyecek vermiyordu.

¹⁵ Sundae, domuz bağırsağının içine sebze, pirinç ya da erişte ile doldurarak buharla pişirilen bir Kore yemeğidir. Hem Kuzey hem de Güney Kore'de popülerdir.

Bundan dolayı iskelet gibiydik.

Benli amcam orada olmadığında Yunju bizi rahatsız ediyordu. Jeongsuk'un söylediğine göre, Yunju bir casustu, konuştuğumuz her şeyi amcaya ulaştırıyordu. Jeonsuk, buna karşılık olarak teyzenin sadece Yunju'yu mutfağa çağırıp ona lezzetli yiyecekler verdiğini söyledi.

“Yunju benli amcasına iki erkek çocuğun kaçmaya çalıştığını söylediğinde, amca onları öldüresiye dövdü. Sen de dikkat et.”

“Anladım. Ben senin burada olmaktan ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam. Jeongsuk sen buraya ne zaman geldin?”

“Bir yılı geçti. Annemle babam boşandığında beni anneanneme bıraktılar; ama ben anneannemle pazara gittiğimde kayboldum. Sonra benli amca ile tanıştım. Amca bana anneannemi bulacağı sözünü verdiği için onun peşine düştüm.”

“Peki ya Miae?”

“Miae zavallı bir çocuktur. Doğduğundan beri Miae'nin ailesi yoktu. Bu yüzden benli amca kendi kızı gibi yetiştireceğini söyleyerek yetimhaneden getirdi. Miae buraya beş yaşındayken gelip bizden daha uzun süre eğitim aldı. Şu anda gösterilerde en çok sevilen çocuk Miae'dır. Amca Miae üzerinden çok para kazandı.”

Miae yedi yaşında olmasına rağmen, beş yaşında gibi görünüyordu. Bu kadar küçük bir bedenle durmadan zor hareketler yapan Miae, canlı bir oyuncak bebeğe benziyordu. Birkaç basit sözcük dışında Miae her zaman kekeliyordu, çok çabalamasına rağmen, iyi konuşamıyordu. Sadece yemek yemeye ilgilenebiliyordu.

Yattığımız oda ikinci kattaydı. İki erkek çocuk küçük bir odada yatıyordu, biraz daha geniş bir odada dört kız birlikte yatıyorduk. Çerez vakti bitip ikinci kata çıktığımızda amca birinci kata açılan kapıyı dışarıdan kilitliyordu. Sabah saat sekizde kapı tekrar açılıncaya kadar orada hapis kalırdık.

Biz ikinci katta kahvaltı yapıyorduk. Bizim yemeklerimiz iyi ve besleyici değil, yetersizdir. Karı kocanın ise aşağıda neler yediğini bilmiyorduk. Kahvaltısından sonra, herkes iyi olduğu hareketleri sıkı bir şekilde çalışıyordu. Her kişinin sahnede tek başına oynayabileceği en az bir tane kendine özgü hareketi olması gerekir. Herkesin neyi iyi yapabileceğine benli amca karar veriyordu; ama bana beklememi söyledi.

“Sana özel yeni bir beceri öğreteceğim, bu yüzden temel hareketleri sıkı çalışacaksın. Sahneye çıkıp konukları büyüleyecek kadar iyi oyunculuk sergilendiğinde gerçek bir yıldızsın.”

Eğitim, kısa bir öğle yemeği molası dışında akşam beşe kadar devam ediyordu.

Benli amca, çocuklar bir hata yaptığında bağırarak onları tokatlıyordu. Amcanın bağırışları, çocukların çığlıkları bodrumu doldurduğu an herkes gözyaşlarına boğuluyor, kan ter içinde kalıyordu.

Antrenmandan sonra gösteriye hazırlanmak için yıkandık, akşam yemeği yedik. Cehennem gibi bir eğitim gününün sonunda nihayet birazcık konuşma fırsatı bulduk. Çocuklarla birkaç söz edebildim. Şu andan yarın sabaha kadar yapılacak bir şey yok. Zavallı Miae’in burnu kanayarak birbirine paralel iki çubuk üstünde hareket yaptığını görmeyeceğim.

Sahnede performans göstermesem de, arkadaşlarımla minibüse binip evden çıkmak, cehennem gibi bu iki katlı evde yaşadığım tek eğlenceydi.

Minibüs iki katlı evin bahçesinde durdu. Ancak hepimiz arabaya bindikten, kapının kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra teyze kapalı dış kapıyı açtı. Geceleri evden çıkarken de, eve dönerken de hava hep karanlık olduğu için mahalledeki insanlar bu evde neler olup bittiğini anlamıyorlardı.

Seul’un coğrafyasını iyi bilmeme rağmen, minibüsün gittiği yer Seul değilmiş gibiydi. Çoğunlukla Seul şehir merkezindeki gece kulüplerinde sahne aldık, bazen Anyang

veya Bucheon'a da gittik. Minibüsle caddelerden giderken yoldan geçenlerin arasında annemin olup olmadığını görmek için pencerelerden dışarıya dikkatlice bakmak bir alışkanlık oldu.

Annemle karşılaşmasam bile, tesadüfen Gangca ile karşılaşabilirdim. Gangca Ablayla karşılaşmasam, Naengmyeon Evi'nin büyükannesini bulsam bile, sevinçten havalara zıplayacağımı düşündüm.

Yanımızdan geçen bir arabada bir tanıdığımı görsem, pencereyi açıp atlamaya hazırdım. Şimdiye kadar öğrendiğim akrobatik becerilerimi kullanırsam, hareket halindeki bir arabadan atlamanın çok kolay olacağını düşündüm.

Gideceğimiz yere varınca, gösteri araçlarını ve kostümleri bekleme salonuna hızla taşımak zorundaydık. Amcanın gözleri üzerimizde olduğu için etrafımıza bakacak fırsatımız olmuyordu.

Arkadaşlarım sahnede gösterilerini sergilerken, bir sonraki adımda kullanacakları aletleri ve kostümleri hazırlamam gerekiyordu. Bu işleri yaptıktan sonra, bekleme odasının perdelerinden sahneye ve oditoryuma göz atardım. Sahnedeki arkadaşlar amcanın dediğine göre o zamanlar için muhteşem yıldızlarmış. Hem kızları hem de erkekleri koyu makyajlı, altın ve gümüş pudra serpiştirilmiş parlak sahne kostümleriyle görmek çok güzeldi.

Parlak ışıklarla dolu seyirci koltukları da benim için şaşırtıcı bir dünyaydı. Yuvarlak masanın üzerine kırmızı lambalar yerleştirilmişti ve insanlar çok hoş ifadelerle alkol içiyorlar veya lezzetli yemekler yiyorlardı.

Gece kulübünde, hiç endişeleri ve sorunları yokmuş gibi davranan seyircileri görünce gözyaşlarım boşandı. Dokuz yaşına kadar köyde annem babamla böyle mutlu yaşadıklarımız aklıma geldiği için duygulandım.

Bu mekândaki gösteriden sonra, minibüse binip bir sonraki gösteriye yetişmek için kıyafet ve aletleri paketleyerek hızla toparlandık. Miae'nin kıyafetlerini ve aletlerini benli amcaya görünmeden gizlice tutardım, amca araba kullanmakla meşgulken ben ince ayak bileklerine sık sık masaj yapardım. Anne sevgisi bile tatmayan ve benli amca tarafından kontrol edilen otomatik bir oyuncak bebek gibi sert akrobasi yapan Miae'yle ben Na Nuri bu küçük sevgiyi paylaşmak istediğim için.

Sonbahar böyle geçti ve kış geldi. Köyden ayrıldığım zaman yaz başıydı, dağlardan tarlalardan yeşilin kokusu geliyordu; şimdi kış. Kıştan itibaren bodrum katında eğitim daha da zorlaştı. Çok soğukta bile ince antrenman giyesileriyle eğitim almak zorundaydık. Benli amca daha katılaştığı için, hata yapma korkusuyla titreye titreye günleri geçiyorduk.

Bizi daha sıkı gözetliyordu, bize göz açtırmıyordu. Çünkü, amca bir çocuk getirmişti, getirdiği çocuk iki gün sonra kaçmıştı. Gerçekten cesur bir çocuktu.

Bu olay, gösteriye gitmek için bahçeye park eden minibüse bindikten hemen sonra meydana geldi. İlk başta benim gibi gösteriye çıkmadığı için evde kalması gerekiyordu.

O zaman arkadaşlarımla gösteri sırasına giriyordum, amcamın dediği gibi az az ekmek parası kazanmaya başladım.

Minibüsün kapısı kapandığı anda, amca arabanın kapısını kilitlemek için öndeki düğmeye bastı. Arabanın kapısı kilitlenince amcanın karısı evin dış kapısını açtı. Tam o anda, minibüs evin dış kapısından çıkar çıkmaz bir olay oldu. Yeni çocuk birden fırlayıp çıktı, anında ara sokakta gözden kayboldu.

Çocuk kaçınca, amca arabayı son hızla sürdü, çocuğun akasından gitti. Arabada hapis kaldık, hızlı hızlı atan kalbimizi sakinleştirdik, çocuğun yakalanmaması için çok içten dua ediyorduk.

Lütfen yakalanma! Yakalanırsan, öldüresiye dövüleceksin. Hızlı koş. Görünmeyen bir yere saklan. Haydi acele et!

Tanrı yürekten ettiğimiz duayı kabul etti. Çocuk, minibüsün giremeyeceği küçük bir sokağa saklandı. Ama onu geri getirmek için bizi arabada bırakamayan amca, direksiyona vurarak bağırdı.

“Fare gibisin! Mutlaka, bir yerde yakalanacaksın. Eğer yakalanırsan, gitmene asla izin vermeyeceğim, öldüreceğim.”

Nefes bile alamıyorduk ve amcaya dikkatlice baktık. Öfkesini yenemeyen ve soluğu kesilen benli amca, gösteriden sonra o gece bizi bodruma geri çağırdı.

“Zor durumdayız. Sadece o çocuk yüzünden, bizi yine dövecek.” diyen Yunju, kaçan çocuğa sinirlenip homurdandı. Ama ben kaçan çocuğu suçlamıyordum. Bu cehennem gibi yerden güvenli bir şekilde kaçan çocuk için biraz dayak yesem de, dayanabilecek gibiyim.

O gece, bodrumda tavşan gibi bir saat koştuktan sonra eğildik ve benli amca on kere popomuza vurdu.

“Kaçan çocuğu kesinlikle bulacağım. Buradan kaçarsanız, ya da bana ihanet ederseniz, başınıza neler geleceğini size açıkça göstereceğim.”

Zonklayan popomuzu ovuşturarak amcanın konuşmasını dinlemek zorundaydık.

“Bu, gelecekte bir kez daha olursa, arkadaşlarınızı iyi izleyemediğiniz için hepinizi bugün olduğundan daha fazla cezalandıracağım. Yanlış yaparsanız, yürüyemeyebilirsiniz, bu yüzden sözlerimi unutmayın! Tamam?”

O gün, gözyaşımızla burun akıntımızın birbirine karıştığı yüzlerimizi kaldırıp yüksek sesle “tamam, tamam” diye bağırarak amcanın elinden ancak kurtulabildik. Odaya döndüğümde uzun süre uyuyamadım, o yana bu yana dönüp durdum.

Kaçabilirim. Bu korkunç iki katlı evden kaçabilirim.

Bodrumda dövülen kalçam ağrıdığı için sırt üstü uzanamadım, yan yatarak düşündüm düşündüm. Kıcımdaki acının şiddeti kadar, yüreklendim: “Kaçabilirsin!”

Şimdiye kadar ben niye kaçmayı hiç düşünmedim? Benli amcadan korktuğum için sadece daha az dövülmeyi düşündüm; ama kaçmayı hiç düşünmedim? Neden bu lanet yerden kaçmayı düşünmedim?

Yeni çocuğun atıldığı macera bana cesaret verdi. Buraya girince buradan bir daha çıkamayacağıma inanmıştım, bana biraz umut verdi.

O günden itibaren kaçma hayalleri kurmaya başladım.

Yeni çocuk kaçtıktan sonra amca bizi keskin gözlerle izledi; ama ben hayalimden vazgeçmedim. Hayallerimden vazgeçmez ve devamlı düşünürsem, elbet bir gün bir fırsat elime geçecek.

Önceden, ne zaman ve nasıl kaçma fırsatı yakalayacağımı derin derin düşündüm.

Kaçmak için en uygun zaman, evin bahçesinde minibüse bindiğimiz, minibüsten indiğimiz, ya da gece kulübünün parkında durduğumuz andı. Ancak, amcanın kartal gözleri gibi fırl fırl gözlerle bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu. Ayrıca olaydan sonra bize karşı Yunju’nun tavrı çok değişmişti. Yunju da bizim hareketlerimizi tek tek daha dikkatle izliyordu.

En büyük fırsatlardan biri, gösteriden önce kıyafetlerimizi değiştirdiğimiz bekleme odasında geçirilen zamandı. Özellikle yeni bir gösteri sergilenirken sahnenin seyircinin göremediği bir köşesinden çocukları yönettiği için benli amcanın başka hiçbir şeyle ilgilenecek vakti yoktu.

Tek sorun, dışarı çıktığım anda gece kulübünün görevlileri beni gördüğü takdirde kesinlikle yakalayabilecekleriydi. Jeongsuk’un söylediğine göre, her ihtimale karşı amca gece kulübündeki çalışanlara bizi izlemesini tembihlemişti.

Gece yarısı ikinci katın penceresinden aşağıya arka veya yan kapıya iple inilebilir. Ancak, banyodaki küçük pencere dışında hepsinin demir parmaklıkları olduğu için başarı şansım çok düşüktü. Banyonun penceresinden kaçabilseydim, ancak boğa büyüklüğündeki kükreyen iki köpeğin bulunduğu avluya inebilirdim.

Birkaç gün derin derin düşündüm. Ne kadar düşünürsem düşüneyim kaçmak için en iyisi gösteri zamanını kullanmak gibiydi. Benli amca ve Yunju sahnedeysen, bekleme odasından gece kulübünün başka bir yerinde saklanıp dışarı çıkma fırsatı bulur muyum acaba?

Sonunda kararımı verdim.

Ölesiye dayak yiyecek olsam bile deneyeceğim. Bu iki katlı evde hapsolarak annemi görmeden yılların geçmesine razı olamazdım. Annemi düşünürken titreyen kalbim sakinleşiyordu. Ben, Na Nuri, Seul'a annemi bulmaya geldim. Seul'a hiç sirk gösterisi gibi akrobasi yapmaya gelmedim.

Sonunda beklenen gün geldi. Miae'nin gösterisinin ardından hepimiz sahneye çıktık ve hemen ardından Yunju'yle erkekler takımının bir gösterisi vardı. Bu, çalışmalarından sonra gerçekleştirilen ilk gösteriydi, bu nedenle benli amca da sahneye çıktı. Bekleme odasında sadece biz kaldık, bir sonraki gösteri için kıyafetlerimiz değiştirmek zorundaydık. Kıyafetlerimi değiştiriyormuş gibi hareket ederek bekleme odasından usulca çıktım.

Miae ve Jeongsuk ayrıldığımı fark etmemiş gibiydi. Tek başına kaçmak çok üzücüydü; ama arkadaşlarım için yapabileceğim bir şey yoktu. Eğer kaçmayı başarırsam, onları kurtarmaya gelmeyi unutmam. Bekleme odasının dışında dar bir koridor vardı. Sahneden yankılanan müzik sesi ve Yunju'nun grubunun gösterisini anlatan sunucunun heyecanlı sesleri hemen koridorun yan tarafından duyuluyordu. Bu gösteri

bitmeden buradan çabucak çıkmam gerekir. Göğsümdeki küçük kalp o kadar güçlü çarpıyordu ki, tüm koridor kalp atışlarının sesiyle dolu gibiydi.

Koridordan kedi gibi sessizce çıktım. Ama koridordan döndüğüm an şaşırıp kaldım. Orası seyircilerin içki içtikleri salondtu. Biraz daha ileri gidersem beni sahnede görebilirlerdi. Dışarıya açılan giriş on adımlık bir mesafeydi.

Nasıl yapacağım?

Dilim damağım kurudu, yutkundum. Etrafıma bakınırken birden biri arka tarafımdan omuzumu sıkı sıkı tuttu. Sanki bir anda soluğum kesildi.

“Nereye gidiyorsun?”

Beni yakalayan çirkin ve korkunç bir adamdı. Papyon takmadığını görünce müşterilere hizmet veren bir çalışan değilmiş gibi görünüyordu. Planım burada kaldı. Gözlerimin önüne bir karanlık çöktü.

Ama yaşamayı planladım. Titreyerek, zar zor yalan söyledim.

“Su, su istiyorum ...”

“Yalan! Kaçmayı denedin değil mi? Böyle çocuklar olduğu için ağabeyim bana sizi yakından izlememi söyledi.”

Adam beni sürükleyerek kontrol panelinden aşağı indirdi. Bekleme odasına girdiğimizde Yunju’nun grubunun gösterisi sona ermişti. Önce benli amca, ardından gösteriyi bitiren üç çocuk aşağı indi. Sonra Jeongsuk ve Miae sahneye koştu. Ne yapacağımı bilemeden şaşkın şaşkın beni yakalayan adama baktım.

Bu durumdan habersiz olan benli amca “Hey, neden çıkmıyorsun? Unuttun mu?” diye bağırdı. Aceleyle sahneye koştum. O kadar dikkatim dağınıktı ki, gösteri sırasında iki kez hata yaptım. Ne olacak şimdi?

Gösteriden sonra bekleme odasına girdiğimde, aniden yüzüme bir yumruk indi, ben yere düştüm.

“Doğruları söyle! Su içmeye mi çıktın bakalım?”

Yumruklanan burnumdan akan kanları silerek başımı zar zor kaldırmaya çalışırken kızgın benli amca yan tarafıma bir tekme indirdi.

“Kaçmak mı istiyorsun? Büyüdün kendine güvenin geldi, bu yüzden başka bir yere gizlice kaçarsın! Peki. Eve gidip görüşeceğiz. Hey, niçin acele etmiyorsunuz ne yapıyorsunuz ne yapıyorsunuz?”

Düştüm, ayağa kalkamadım. Miae ile Jeongsuk beni tuttu, ağlayarak beni kaldırdı.

O zaman baktım ki beni yakalayan adam bekleme odasındaki bir sandalyede oturuyordu. Adamın bana şaşkın bakışları gözlerinden okunuyordu.

Beni yakalayan adam, ben dövülürken bekleme odasındaydı. O, benli amca beni döverken gözlerini iri iri açmış, bana bakıyordu.

“Kardeşim, bence gerçekten su içmeye çıkmış gibiydi. Mutfığa gidiyordu.”

Kendi yüzünden beni benli amcanın dövdüğü için o adam çok üzgün görünüyordu. Ağrım olduğu için nefesimi iyi alamıyordum; ama bunu söyleyen adama çok minnettar kaldım. Çirkin ve korkunç bir suratı vardı; ama yakından bakılınca iyi bir insana benziyordu.

O gece bodrumda toplu olarak cezalandırıldık, ben kığım kırılırcasına dövüldüm. Su içmek için dışarı çıktığımı defalarca söyledim. Böyle yapmasam dövülerek öldürüleceğimi düşündüm. Arkadaşlarımın benim yüzümden cezalandırılmasına gönlüm razı olmaz.

Jeongsuk’un desteğiyle ikinci kattaki odaya gelebildim. Jeongsuk kığıma ilaç sürerek hüngür hüngür ağladı.

“Aptal mısın, kaçmaya çalışırsan ölürsün! Burada kal. Kaçmayı düşünme!”

Küçük Miae sakladığı sakızlardan birini elime sessizce koydu.

“A...a...ablam. Hiçbir yere gitme. Be... be....benimle kal!”

Miae'ye sıkıca sarıldım, ona yürekten söz verdim. Burayı kesin kaçacağım. Ama şimdi asla yalnız kaçmayı düşünmüyorum. Jeongsuk, Miae ve hepimiz için bu korkunç yerden bir çıkış yolu bulacağıma kendi kendime söz verdim.

Bununla birlikte hiç düşünmediği bir anda bana yardım edebilecek bir kişi çıktı. Geçen gün kaçmaya çalıştığımda, beni yakalayan adamın bana yardım etmeyi teklif etmesi gerçekten tuhaftı. Bu tuhaf adam ilkin bir fincan sütle bekleme odasına geldi.

“Gösteride çok susadığımı söylemiştin değil mi? İç bunu.”

“Teşekkür ederim.”

Sütü Miae ve Jeongsuk ile paylaşıp içtik. Benli amcanın dövmesine sebep olan sütü getiren amcaydı; ama ondan nefret etmiyordum.

Benli amca, bu kişiye ‘Sürücü Pak’ diye sesleniyordu. Bu şoför sarhoş seyircileri eve götüren kişiydi.

Bundan sonra da şoför Pak birkaç kez süt ve yoğurt gibi şeyler getirdi. Bir gün şoför Pak gösteri beklerken yanıma gelip kısık sesle şöyle dedi:

“Geçen yaşanan olay için çok üzgünüm. Sana nasıl yardım edebileceğimi bana söyle.”

Gözlerimi iyice açtım ve Pak amcaya baktım. Pak Amca, yüz ifadelerimden kendisine güvenip güvenmeyeceğim konusundaki tereddütümü hemen anladı.

“Ciddiyim. Sen benim ölen kardeşime çok benziyorsun.”

Çok küçük olmama rağmen, insan yüzlerini de okuyabiliyordum. Adamın sözlerinin yanlış olmadığına inandım. Ben de başımı salladım. O gün diğer çocuklar yanımdaydı, bu yüzden daha fazla sohbet edemedim.

İçimdeki umut artmaya başladı. Dışarıdan herhangi biri bize yardım ederse, kaçma planlarımızı gerçekleştirebiliriz. Pak Amca’dan bize yardım etmesini içtenlikle istedim.

Ancak, bu düşüncemi aktarma fırsatı pek olmadı.

Her gün o gece kulübünde sahne aldığımız için Pak Amca'yla konuşacak zaman pek bulamadım. Sahnedeyken Yunju ve benli Amca dönüşümlü olarak bizi izlediler ve gösteri biter bitmez kendimizi minibüste bulduk.

Ben de Pak Amca'ya bir mektup yazmaya karar verdim. Buraya nasıl geldiğimizi ve burada ne kadar çok kötü günler geçirdiğimizi yazdım. Arkadaşlarımı bu evde bırakmak istemediğime dair kararlılığımı belirttim.

Pak Amca,

Bizi hepimizi kurtar.

Kaçarken yakalanırsak, ölümüne dövülürüz, korktuğumuz için benli amcanın dediğini yapıyoruz; ama hepimiz burayı terk etmek istiyoruz.

Tek başıma dışarı çıkıp kaçamam.

Diğer arkadaşların anne, baba ve kardeşlerinin yaşadığı eve dönmelerini sağlayın.

Lütfen bu cehennemden çıkmamıza yardım edin!

Bu mektubu Pak Amca'ya vermek için üç günde ancak fırsat buldum. Sonunda önüme bir fırsat çıktı. Gösteriyi bitirdikten sonra otoparkta minibüse binerken Pak Amcayla karşılaştım.

Benli Amca, Pak Amca'ya "Misafirlerin var mı?" diye sordu.

"Sadece bir misafirim vardı, tek sefer yaptım. Bugünlerde böyle yaşamı sürdürmek zor."

Pak Amca birden yanımıza geldi, başımı okşadı.

"Hey, sizler yıldız olmak istiyorsanız benli amcayı dikkatlice dinleyin, başaracaksınız.

Ne kadar güzel. Hey hey, çocuklar sizi kıskanıyorum, sizi kıskanıyorum."

Pak Amca'nın bunu özellikle yaptığını fark ettim. Kendisine söyleyeceğim şeyi Pak Amca bakışlarımdan anlıyor olmalıydı. Şansımı kaybetmeden mektubu cebimden yere attım. Pak Amca da yere düşen mektubu gördü.

“Hey, abuk binin!”

Benli amcamın isteği üzerine, hızla minibüse bindim. Pak Amca, kayıtsızca, koskoca ayakkabısıyla mektuba bastı, sakladı. Rahat bir nefes aldım.

Birkaç gün sonra.

Pak Amca, altına bir kâğıt koyduğu süt kutusu ile bekleme odasına geldi. Süt içerken kimsenin haberi olmadan kâğıdı yırttım. Sonra tuvalete koştum, kâğıdı açtım.

Bu gece her şey çözülüyor.

Hazırlıklı ol ve bekle.

Tek kendin bil, kimseye söyleme.

Bu kâğıdı okur okumaz at.

Geceleyin ne olacak? Her şey çözülüyor demekten ne kastediyor?

Nasıl bir olay olacağını kalbim çarparak merakla bekledim. Ama atıştırma saatinden sonra, hepimiz yukarıya çıkıp yatıncaya kadar herhangi bir şey olmadı.

Miae yeni uykuya dalmıştı. Kısa süre sonra Yunju ve Jeongsook uyuyakalmıştı. Tüm gün süren yorucu eğitim ve gösteriden sonra hemen uyudular; ama zaman geçtikçe zihnim iyice karıştı, daha fazla tedirgin oldum.

Karanlıkta hışırdayan bir şey duyduğumda bile yukarı her yere baktım. Pak Amca’nın buraya nasıl geleceğini tahmin edemiyordum.

Pak Amca, Süpermen gibi kanatlanarak uçup bizi kurtarabilir. Pak Amca bir Süpermen ise, pencere demirlerini bir bira bardağı gibi tek elle kırabilir.

O kadar çok beklememe rağmen demir çubuklar kırılmadı. Süpermen gibi olduğuna inandığım Pak Amca’dan hiçbir sesi çıkmadı, hiç haber yoktu. Pak Amca yalan mı söylüyordu? Rahatsız olmaya, sinirlenmeye başladım. Pak Amca Benli amcaya tüm noktaları anlatmayı mı düşünüyor?

O anda kapının alındığını duydum. Avluda serbest bırakılan iki köpek kapı zilini duyunca korkunç bir şekilde havladı.

Hayır. Ya, nasıl böyle gürültüyle gelirsin!

İçimden haykırdım ve başımı battaniyenin altına soktum. Nihayet Pak Amca buraya ulaşmış gibiydi; ama umutlarım suya düştü. Aptalsın Pak Amca! İçeriye daha girmeden bir köpek ısıracak. Eyvah! şimdi ne yapacağım?

Benli amcanın kapının gürültüsünden uyandığı anlaşılıyordu. Ama tuhaftı. Benli amca alınan kapıya gitmek yerine ikinci kata ıktı. Amca bizi uykudan uyandırdı.

“Hey, hey, çabuk kalkın. Kalkamıyor musunuz? Acele edin, yatakları alın, beni takip edin, haydi!”

Eşyalarımızı toplamaya başladık; ama artık çok geçti. Bu sırada bir grup insan şimşek gibi üst kata ıktı.

“Hareket etmeyin! Polis!”

Polis? şaşkınlıkla bulunduğum yere oturdum.

Benli amca da yere yığılmış gibiydi. Bir dedektif ona yaklaştı ve onun ellerini kelepeledi. Amca her şeyden vazgeçmiş gibi başını eğdi. Komiser gibi görünen bir polis, benli amcanın yamuk kafasını sertçe kaldırdı.

“Kötü adam! Tanrım! Bu çocukları yakaladın ve çalıştırmak için dövdün. Aman! Aman!

Kansız, duygusuz bir insansın. Hey Dedektif Kim, bu adamı ve karısını al, çocukları da arabaya bindir! Dedektif Yun, bodrum kata geçip kanıt olabilecek belgeleri ara!”

Hepimiz ışıkları yanıp sönen bir polis arabasındaydık. O cehennem gibi iki katlı ev hayatı nihayet sona erdi. Naengmyeon Evi’nden ayrılalı tam altı ay oldu ve bir yıl geçip 11 yaşına girdim.

Gezici Bir Kamyonla

Benli amca ve karısının çocuk istismarından hapsedildiği anlaşıyordu, bunların hapsedildiği yılın baharında, ben Youngbal'ın küçük kardeşi oldum.

Pak Youngbal.

Pak Amca karakola geldiği zaman ben Na Nuri'nin koruyucusu olduğunu söyledi. Jeongsuk anneannesine, Miae yetimhaneye, Yunju ise teyzesine, iki erkek kardeşin de, anne babasının güvenli kollarına gönderilmesine karar verildi. Ama benim gidecek hiçbir yerim yoktu.

Ancak Pak Amca beni yanına almayı kabul etmişti.

“Bu çocuğu kardeş edineceğim. Endişelenmeyin ben ona iyi bir ağabey olacağım.”

Pak Youngbal, yirmi sekiz yaşında. Küçük kız kardeşi ve anne babası hayatta değil, küçük kardeşi hastalanıp öldükten sonra yalnız yaşayan bir kişi. Küçük gözlü, küt burunlu ve kalın dudaklı olsa bile güzel ve iyi insan, ben Na Nuri'nin ağabeyi olmaktan mutluluk duyduğunu söyleyen iyi bir kardeş.

Ağabeyim Youngbal beni yamaçtaki geleneksel tarzda yapılmış eski bir eve götürdü. Evde küçük bir oda kiralanmıştı, orada yalnız yaşıyordu.

“Hey, Nuri, planımı açıklayacağım. İkinci bir kamyon alacağım. Kamyonla bir yerden başka yere yükleri taşırsak, geçimimizi sağlamak için yeterli para kazanmış oluruz. Ülkeyi dolaşırken hem para kazanırız hem de anneni ararız. Bu planımı nasıl buldun? Buna bir taşla iki kuş vurmak denir. Değil mi?”

“Bir kamyon almak için çok paranız olmalı ...”

Evden ayrıldıktan bir yıl sonra, paranın ne kadar önemli olduğunu anlayabilecek kadar büyümüştüm. Youngbal Ağabey biriktirdiği tüm parayı kız kardeşinin tedavisi için harcadığını söyledi. Masanın üzerindeki fotoğraf, ayağa kalkıp yürümeyi engelleyen kötü bir hastalık nedeniyle 20 yaşında, ölene kadar çocuk gibi yattığını söylediği küçük

kız kardeşinin fotoğrafıydı. Gerçekten fotoğrafta 20 yaşında denilemeyecek kadar küçük ve masum bir yüz görünüyordu.

“Hey. Nuri! Benim de o kadar param var. Merak etme, bu odanın kirasıyla uygun bir kamyon satın alabiliriz.”

“Benim de param var.”

“Nuri ne kadar paran var?”

“Bende kazanmış olduğum 28.000won var. Bunu da bir kamyon alırken kullanabiliriz.”

Evimden ayrıldığımdan beri sürekli biriktirdiğim parayı Youngbal’a vermek istedim; ama gülümsedi, parayı almadı.

“Bundan sonra fazla alkol içmeyin. Biraz sigara içebilirsiniz. Böylece hızlı bir şekilde para biriktirebilirsiniz.”

Odanın bir tarafındaki boş şişelere bakarak Youngbal Ağabeyimi bir yetişkin gibi uyardım

“Ah, tıpkı dırdır eden kız kardeşim Younghee’ya benziyorsun.”

Younghee, Youngbal Ağabeyimin ölen kız kardeşinin adıydı.

“Gel buraya, bak bunlara. Daha sonra Younghee cennete gidecek, ölecek olursa diye onun resimini çizmeye başladım. Onun resminin adı “Deden Younghee”dir. Şu anda Nuri dırdır ettiğinde benzeri olmuyor mu? Bunlar “Uyuyan Younghe”, “Kitap okuyan Younghee”, “Düşünen Younghee”, “Yan yatan Younghee”dir. Güzel değil mi? Melek gibi değil mi?”

Youngbal’ın gösterdiği şeyler, küçük kız kardeşinin kurşun kalemlerle çizilmiş çeşitli görünümleriydi. Kalın bir eskiz defterine çizilmiş resimler benim gibi çocuk gözleriyle bakıldığında harikaydı. Resme hayranlıkla baktım.

“Younghee yaşarken, onun kalbini kırmamak için gerçekten çok çalıştım. İçki içerek geç geldiğimde Younghee hiç ses çıkarmadan gözyaşları sicim gibi akıyordu. Ona

baktığımda, içim parçalanıyor gibiydi, yüreğim yanıyordu. Anne baba erken öldüğü için bana hiç şımarıklık edemeyen zavallı küçük kız kardeşim Younghee...”

Youngbal Ağabey’in sesi kısıldı, sonra ağlamaya başladı. Ben de ağlamaya başladım.

“Ya, neden ağlıyorsun?”

“Senin yüzünden ağlıyorum.”

“Ya, ağlama! Kes ağlamayı!”

“Önce sen ağlamayı kes, sonra ben.”

“Aman tanrım, kaybettim. Hadi sil gözyaşlarını. Ağlama, iki gözün iki çeşme. Gözyaşları nasıl bu kadar bol olabilir!”

Ağabeyimle ben hem ağladık hem güldük. Yabanî Gül Mahallesi’nden ayrıldıktan sonra kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Yüzü çilli, çirkin olmasına rağmen, onu gerçekten sevdim. Belki de Youngbal Ağabeyimle ben uzak geçmişte gerçek kardeşlerdik, birkaç yüz yıl sonra, bu dünyada tekrar buluşabileceğimize inanıyorum. Youngbal Ağabeyim, beni ilk gördüğünde Younghee’ye çok benzerliğimden dolayı şaşırdığını söyledi.

“Benli amcanın sizlere bu kadar kötü davrandığını gerçekten bilmiyordum. Annesiz babasız çocukları aldığını, büyüttüğünü, okula gönderdiğini, eğittiğini ve gösteriye çıkardığını söyledi. Bu yetim çocuklar sokakta kalırsa daha kötü şeylerle yaşayacaklar, o nedenle benli amcanın sıkı disiplini altında çalışarak para da kazanacaklar diye düşündüm. Sizleri hapsedip döverek size beceriler kazandırdığını, sizin üzerinizden kazandığı parayla kendi cebini doldurduğunu bilmiyordum. Mektubunu okuduktan sonra yüreğim çok yandı ...Polise ihbar ederken mektubunu gösterdiğimde, polis bu kişinin daha önce de hapis cezasına çarptırılan bir hükümlü olduğunu söyledi.

Şimdi çocukların hepsi iyi mi acaba? Küçük Miae için çok lezzetli yiyecekler satın almak istedim; ama artık ayrıldık.

İnşallah, yeni yetimhanede kekelediği için Miae ile oradaki çocuklar dalga geçmiyordur.

Miae'ye kıyasla gerçekten şanslıydım. Bana Youngbal Ağabeyimi gönderen kişi gökteki babam mıydı? Yoksa bir yerlerde Nuri'yi arayan annesinin içten ettiği duaları sayesinde mi şanslıydım acaba?

Annem lütfen biraz bekle. Kardeşim Youngbal Ağabeyim ile ülkenin her yerini sıkı sıkı arayarak seni bulacağız. Nerede olursanız olun hayatta kalın.

Lütfen bu dünyada bir yerde yaşayın ki benimle buluşabilesin.

Böylece biz, Youngbal Ağabeyim ve ben, manolya çiçeklerinin beyaz çiçek açmaya başladığı mart ayından itibaren planladığımız gezgin hayatına başladık. Sadece kitaplarda okuduğum 'gezinme' sözcüğünün böyle bir şey olduğunun farkına vardığım günler başladı.

Sadece gerekli eşyaları topladık, kamyonun köşesine yükledik. Kardeşim ikinci el kamyonun üzerini beyaza boyadı ve ardından kamyonun her iki köşesine de mavi boyayla 'YOUNG 발[bal]' yazdı.

"Ağabeyim, bu ne anlama geliyor?"

"YOUNG 발[bal], 'genç ayağı' demektir. Yani, bu sürekli çalışan genç bir kamyon demektir."

Youngbal Ağabeyim harflerin yanına sevimli ve sağlıklı görünen bir ayak çizdi. Değerli tek varlığımız olan kamyon, böylece benzersiz bir lüks gezici kamyon haline geldi.

Gezici bir kamyonun yaptığı şey, ağır yükleri bir şehirden diğerine taşımaktır. Her şehrin kargo ayarlayan bir nakliye şirketi olduğu için iş bulmak zor değildi.

Bazen kırılabilen bir nesneyi taşıırken ben son derece sıkılıyordum, bazen de yükü çok ağır olduğu için bu gezici hurda kamyonun tekerleği çöküyordu ...

Valizimi yükledim ve şehirden şehre dolaştık, yemek vakti geldiğinde mutfak gereçlerini çıkarıp kamyonun köşesinde pirinç pişirip yedik. Geceleri Youngbal Ağabeyim kamyonun sürücü koltuğunda bir battaniyenin altında uyudu, ben bagaj bölmesindeki bir çadırda uyudum. Çadırın içinde, kışın ortasında bile ılık tuttuğu söylenen kaz tüyü bir uyku tulumu vardı.

Youngbal Ağabeyimle ben bu hayatı sadece kısa kadar yaşayacağımızı kararlaştırmıştık.

Eğer annemle kısa kadar buluşamazsak Seul’da tekrar bir oda tutmayı ve aynı yerde yaşamayı planlamıştık.

“Nuri ders çalışmak zorundasın. Arkadaşların şimdi 5. sınıfta, gelecek yıl 6. sınıfta olacaklar. 4. sınıftan başlamakta, sınava hazırlanmak için biraz zaman ayırmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bir yılda hazırlanıp sınavı geçersen, tıpkı arkadaşların gibi ortaokula başlayabilirsin.”

Hiçbir şey söylemedim; ama okula gitmek hep aklımdaydı. Myeonghee ve Pilwu ortaokul öğrencileri olacak, ben ne yapacağım?

Görünüş olarak Myeonghee’ye ulaşamam ama ders konusunda ondan geri kalmak istemem. Yabanî Gül Mahallesi’nde, derslerdeki başarı konusunda Myeonghee ile Pilwu’dan daha ilerideydim. Okula gitmediğimde, bu eski püskü görünümümle Pilwu ile asla karşılaşmak istemiyordum.

Pilwu.

Aslında kamyonu alır almaz belki annemin geri dönebileceği umuduyla önce Yabanî Gül mahallesine gittik.

Yabanî Gül Mahallesine vardığımızda hava kararmıştı. Karanlık bir gecede geldiğimize sevindim. Arabadan indiğimde benim evim karanlıktı, evimde tek bir ışık

bile yoktu. Diğer evlerin parlak ışıkları dışarı sızıyordu; ama sadece benim evimin karanlık olduğunu görünce yüreğim sızladı.

Sonuçta, umudum suya düşmüştü. Mutfak kapısını açınca, fareler kaçıştı. Avucumla yeri süpürdüğümde havaya tozu yükseldi. Odaların kapı ve pencerelerinin kâğıdı yırtılmıştı, bahçede çimen büyümüştü.

Kimseye sormadan bile, annemin buraya gelmediğini çabucak anladım. Kristal taşların gömüldüğü arka bahçe de otlarla kaplanmıştı. Annem gelip gitmiş olsa, evdeki eşyalar benim bıraktığım gibi durmazdı.

Uzun süre evin içinde fırır dolaşıp, annemin izlerini aradıktan sonra yüzümü ellerimle kapattım, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Annemi bulma umudum kırıldığı için çok üzıldüm. Kasabaya girdiğimizde annemin evdeki ışıkları yakmış olabileceğini bir gün bu Nuri'nin geri dönebileceği umuduyla bekleyebileceğini düşünerek kalbim küt küt atmıştı.

“Ey, ağlamamaya söz vermiştin. Neden ağlıyorsun. Şimdi anneni aramaya başlayacağız.”

Youngbal Ağabeyim de burnunu çekerek ağladı. Öyle bir durumdayız ki, birimiz ağlamaya başladığında diğeri de ağlıyor.

“Görüşmek istediğin birisi var mı? Annenden haberdar olabilecek birisi varsa ona gidelim.”

Yeongbal Ağabeyim ‘in sorusuna karşılık başımı çabucak sağa sola salladım. Hemen aklıma Pilwu geldi; ama onunla bu halimle görüşmek istemedim. Mahalleden birisi ile ya da arkadaşlarımla karşılaşırsam, dolaştığımı öğrenirlerse, beni ya amcamın evinde bırakmaya ya da yetimhaneye göndermeye zorlarlar.

“Kimseyle görüşmek istemiyorum, haydi gidelim ...” Youngbal Ağabeyim ağlayıp duran beni sırtına almak için eğildi.

“Sırtıma bin. Younghee ağladığında da, ben onu taşırdım. Bol bol dağlara, denize giderdik. O zaman Younghee ağlamayı bırakır, gülerdi.

Ağabeyimin sırtına bindim, kamyonun durduğu yere döndük. Kamyona dönerken Pilwu’nun evinin önünden geçtik. Pilwu’nun odasının ışığı yanıyordu. Kapının önünde Pilwu’nun bir çift spor ayakkabısı düzgünce yerleştirilmişti.

Pilwu’nun odasının ışığını görünce, onunla buluşmuş, köyümden hiç ayrılmamışım gibi hissettim.

Bu arada ağabeyim hareket etmeden önce sigara içeceğini söyledi, ben kamyona yaslandım ve ne zaman döneceğimi asla kestiremediğim bu köyü unutamayacağım.

Kamyonu park ettiğimiz yer Pilwu’nun evinden pek uzak olmayan boş bir arsaydı.

Durduğu yerden Pilwu’nun odasını açık seçik görebiliyordum.

Hiç düşünmeden Pilwu’nun evine yavaş yavaş yaklaşıyordum.

Pilwu, bir süre sonra gidiyorum. Burada durduğumu bilmiyorsun. Bana verdiğin saat hâlâ bileklerimde tik taklarla iyi çalışıyor.

Pilwu’nun odasının kapısının aniden açılmasıyla birden irkildim, kendime geldim.

Çabucak bir çitin arkasına saklandım. Karanlık o kadar yoğun ki, beni kimse göremiyordur. Pilwu bahçeye çıktı ve etrafına baktı. Sonra yavaş yavaş saklandığım çite yaklaştı.

“Tuhaf. Biri beni arıyor gibiydi.”

Nefesimi tuttum.

Pilwu karanlıkta dolaşırken “Şüphesiz. Nuri olmalı. Nuri’nin bana seslendiğini duydum ...” dedi. Pilwu böyle mırıldanarak sokağa çıktı.

“Nuri geri dönmüş olabilir mi? Nuri’nin evine gitmem gerekiyor.”

Pilwu yanımdan geçti ve evime doğru koştu. O arada hızla kamyona döndüm.

“Ağabeyciğim. Hadi gidelim. Çabuk köyü terk edelim. Haydi!”

Ağabeyim acele etmemin nedenini bilmeden kamyonu çalıştırdı. Kamyonun sesinden birkaç köpek uyanıp havlamaya başladı, ben sessizce ağlayarak tırnaklarımı yedim.

O zaman, ilk defa, Pilwu'yu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Annemi bulup köye dönüp eskiden olduğu gibi yaşamayı düşünmüştüm; ama bu işin hiç kolay olmayacağını anlamaya başladım.

Annemi bulmak için köyü ilk terk ettiğimde kendime güveniyordum. Şehre gidip birkaç yer ararsam annemi hemen bulabileceğimi tahmin ediyordum. Ama şimdi bu umudum azaldı ve bazen şöyle düşünüyorum: Gerçekten, annemi sonsuza kadar bulamazsam, bu dünyada yalnız yaşayabilmek içim güçlü olmam gerek.

O yılın yazında, çoğunlukla Kore'nin doğu kıyılarında dolaşıyorduk.

Youngbal Ağabeyim, uçsuz bucaksız sahil şeridi olan burayı gerçekten çok sevdiğini söyledi. Uljin'den bir kutu balık yükleyip Seomcheok'a, oradan fabrika ürünleriyle Gangneung'a gidiyoruz. Bazen kamyon boş olduğunda sahili geçerken cump denize atlayıp cumbul cumbul yüzerdik.

“Nuriya, Bu dünyada bizden daha iyi yaşayan varsa, buyursun ortaya çıksın. Bir saniye, sadece kendimiz yıkanmayalım, karşımıza bir dere çıkarsa, kamyonumuzu da yıkayalım.”

Gyeongpodae Plajı, Cumunjin Plajı ve Songji Plajı'na uğradık. Gangneung'a giderken Sokcho'ya bir kutu kalamarla uğradığımızda Naksan Plajı'nda bir yaramaz Dolyi ile karşılaştık.

Naksan'a denizde yüzmek için değil, on kutu kalamar getirmek için gittik. Ağabeyim dükkânın önünde kalamarları indirirken ben kamyonunda kaldım. Orada tatilci çoktu. Kalabalık bir yere gittiğimde kalbim fena çarpardı. O kalabalığın içinde annem olabilirdi.

Ağabeyim çok geçmeden döndü. Onun yüzüne baktım.

“Bilmiyoruz” dediler.

Ağabeyim üzgün bir ifadeyle başını sağa sola salladı. Gittiğimiz yerde, karşılaştığımız insanlara annemin fotoğrafını gösterip, annemi tanıyıp tanımadıklarını sormaya karar verdik. Şimdi ağabeyim de kalamar kutusunu verdiği dükkân sahibine annemin fotoğrafını gösterdi; ama dükkân sahibi böyle bir kişinin oraya hiç gelmediğini söyledi.

“İnce yüzlü ve üzgün gözlü bir teyze görmediğini mi söylüyor?”

“Evet, ya. Ona annenin fotoğrafını gösterdim. Ama...”

“Annemin ensesindeki üç siyah benden de söz ettin mi?”

“Tabii, annenin ensesindeki üçgen gibi üç siyah ben olduğunu da açıkça belirttim.”

“Teşekkürler ağabeyciğim. Başka seferlerde de o siyah benleri unutma.”

“Tamam anladım. O zaman Gangreung’a gidelim!”

Ağabeyim umutsuzluğa kapıldığını görünce zayıf sesini güçlendirdi. Ben de onun için heyecan verici şarkılarla radyonun sesini yükselttim. Henüz hayal kırıklığına uğramanın zamanı değildi. Bu sadece başlangıç.

Bir süre geçti. Karşımıza bir kontrol noktası çıktı, askerler arabamızı kenara çekmemizi istedi. Ağabeyim kamyonu kenara çekti, ben hemen radyoyu kapattım. Ne taşıdığını ve ne kadar uzağa gittiğini soran bir asker aniden bagaj bölümünü işaret etti.

“Ya arkada bir köpek yavrusu mu taşıyorsun? Oh, köpek kalamar kutusuna çok işedi.”

“Ne? Köpek mi?”

Ağabeyimle benim ağzımız açık kaldı.

“Bilmiyor musunuz? Bagajda bir köpek yavrusu titriyor.”

Ağabeyimle ben arabadan indik ve bagaj bölümüne gittik. Gerçekten öyleydi. Küçük bir köpek yavrusu bir kalamar kutusunun üzerinde oturuyordu, korkudan titriyordu, beni gördüğüne sevinmiş gibi havladı. Kulakları kahverengi, beyaz tüylü bir köpekti.

“Nuriya, bu köpeği biliyor musun?”

“Hayır, sen daha önce bu köpeği gördün mü?”

“Hayır.”

Bu sefer ben askere “Peki o köpeği siz tanıyor musunuz?” diye sordum. Asker gülümseyerek cevap verdi.

“Bilmiyorum.”

“Peki nasıl oldu?”

Hepimizin kafamız karıştı, köpeğe baktık.

Ne yapacağız? Naksan’dan kalamar kokusuna gelmiş gibi görünüyor, bu yüzden oraya daha sonra götürmemiz gerekecek.

Hey, biz iki gezgin, bir köpek yavrusu ile birlikte üç gezgin olduk.

Dolyi son derece yaramaz bir köpekti. Bir kalamar kutusuna işediği için ödeme yaptığımız ilk günden beri bir gün bile rahat durmadı. Kamyonu bir süre durdurmuş olsak, o mutlaka sağa sola koşturuyor, bir yaramazlık yapıyordu.

Yolda geçen çocuğun yediği dondurmadan bir ısırık alır, ya da otobüs bekleyen bayanın topuklarını yalayarak çoraplarını yırtar, lahana taşıyan teyzenin arkasından giderek lahananın yapraklarını koparırdı vb.... Her neyse, uyurken bile ayağa kalkıp yaramazlık yapan bir köpek yavrusu.

Bu olaylar Mukho’da oldu. İşe girdikten sonra Mukho’dan hareket eden Youngbal Ağabeyim çok uykuluydu.

“Nuriya, arabayı süremeyeceğim. Arabayı park edip on dakika uyuyacağım. Bu arada sen ders çalışırsın. Sana verdiğim ödevi bitirdin mi?”

Ağabeyimin bana aldığı uygulama kitabını çalışıyordum. Ağabeyim bana ödev veriyor, test yaptırıyordu. Ağabeyim arabayı otoparkın gölgesinde durdurdu ve yattı. Arabayı durdurduğunu hissedince hev hev diye sızlanan Dolyi’yi dışarıya çıkarıp ona yaramazlık yapmaması için tembihledim.

“Dolyiya, bu sefer tekrar olaylar çıkartırsan sana akşam yemeği vermem. Sadece burada oyna ve hemen geri dön. Anladın?”

Dolyi, Youngbal Ağabeyimle benim söylediklerimizi biraz anlıyor. Gerçekten. Youngbal Ağabeyim yahniyi kamyonun bagaj bölmesinde kaynatıp, “Buraya taze yeşil soğan koyarsak çok lezzetli olur” deyince, bir yerden taze yeşil soğan çekip getiren, bizim köpek Dolyi’dir.

Ağabeyim uyurken ben matematik testlerine çalışıyordum.

Bir yandan kulağıma insanların yüksek sesle kahkahaları, öte yandan da bir gösteri bitmiş gibi alkış sesi geliyordu.

“Ne oluyor? Bu gürültü de ne?”

İnsanların gürültüsünden ağabeyim de gözlerini ovuşturarak uyandı.

“Tuhaf bir olay olmalı. Ağabeyciğim, gidip bakalım.”

“Oraya mı? Tamam. Gidelim Dolyi’yi arayalım”

İnsanların toplandığı yer, otoparkın yakınındaki caddenin öbür tarafında balıkçının önüydü. Yaşlı genç, çoluk çocuk, pek çok kişinin mağazanın önünde daire şeklinde durduğunu görünce, el çırparak, haha haha güldüğünü duyunca adımlarımızı sıklaştırdık.

“Neler oluyor? Nuriya, hadi çabuk gidip bakalım”

Beni hemen gitmeye teşvik eden ağabeyimle kalabalık bir yere geldik, ağabeyim aniden iki eliyle yüzünü kapattı.

“Hey, of of! Nuriya, ben gidemem, gerçekten gidemem.”

“Sorun ne ağabeyim? Niye?”

Sonra ben de gözlerimi sıkıca kapattım, sırtımı döndüm.

Muhteşemdi. Gösterinin insanları güldüren başkahramanı Dolyi’ydi. Gösterisi sıradan bir şov değil, bir hava gösterisi.

Dolyi, kurutulmuş balık deposunun tavanından sarkan kuru ahtapot bacaklarına asılmıştı.

Yani ahtapotun ayağını dişleriyle ısırp havaya asılmış çırpınıyordu, insanlar Dolyi'yi böyle görünce kahkahalara boğulmuştu.

“Nuriya, Dolyi bu yüksekliğe nasıl çıktı?”

Ağabeyim fısıltıyla kulağıma şöyle dedi:

“Dolyi'ye bir şeyler olabilir. Ağabeyciğim ahtapotun ayağı kırılırsa, Dolyi yaralanabilir. Lütfen çabuk kurtar.”

Ben de sadece ağabeyimin duyabileceği kadar alçak sesle konuştum. Ama Dolyi buraya doğru geldiğimizi fark etti. Köpek Dolyi bize bakıyor, uzun kuyruğunu sallayarak, zevkle havlıyor. Bunu gören mağaza sahibi, Youngbal Ağabeyime işaret etti.

“Bu yavru köpeğin sahibi siz misiniz bakalım?”

“Aman, Dolyi bir cambaz. Ben bu köpeğin sahibi nasıl olabilirim?”

Youngbal Ağabeyimin mırıltısını duyunca kıkırdadım.

“Bu yavruyu hemen alıp götürün ve bu ahtapot bacağına da satın alın. Yavru köpek onu yiyecek, bu yüzden özellikle ucuza vereceğim.”

İnsanlar mağaza sahibinin sözlerine güldü ve alkışladı. Bizi görünce rahatlayan Dolyi, bu arada asılı olan ahtapot bacaklarını yemeye başladı.

Dolyi'nin yediği ahtapot da pahalıydı. Evin hesap defterinden sorumlu olduğum için, Dolyi'nin başına vurmak zorunda kaldım.

“Kalamar bacakları ile hamsi kafaları da var, neden ahtapot bacağına yedin?”

“Böyle bir şey olamaz. Boynuna bir zil asmam, bir ip alıp onu bağlayıp çekmem gerekiyor. Başka bir zaman da bir otel restoranına gidip oradan yemek isteyecek.”

Sonra sandalyenin altına girip bize bakan Dolyi, onu ipe bağlayacağımızı hissedince hemen isyan edecek.

“Hav, hırrrr hav! [Ama böyle de olamaz Dolaşan bir köpeğin bağlanması saçma!]

“Tamam oğlum. Sen bir köpek olmana rağmen dile geldin. Seni bağlamayacağım; ama boynuna bir zil takmam gerekiyor! Nerede olduğunu bilmeliyiz, öyle değil mi?”

“Hav! Hav! Hav! [Tamam. İp yerine güzel çanlar takın!]

Dolyi’nin istediği gibi, gümüş renkli parlak en güzel çanları aldık. Şimdi sadece bir çingirakla Dolyi’nin nerede, ne yaptığını fark edebiliriz.

Bir sonbahar günü güneyde dolaşırken, sorunsuz çalışan gezici kamyon bozuldu. Araba hastalanmış inleyen bir insan gibiydi. Çalıştırıldığında motorundan gürültülü, acı acı bir ses çıkaran kamyonumuzdan ayrıldık, şehri yaya dolaştık.

“Ağabeyciğim, burası neresi?”

“Jeonla Namdo Suncheon.”

Artık Gyeongsangdo’yu geçip Jeonlodo’ya geldiğimize göre, gezerek neredeyse Kore’nin yarısını dolaşmış bulunuyoruz, yarı yarıya bitti. Buna rağmen annemi gördüğünü söyleyen hiç kimseyle karşılaşmadık. Annem çok iyi saklanıyor. Annemden sonsuza kadar ayrı yaşayabileceğimi düşününce içimi çektim.

Bugünlerde çok iç çektiğim için ağabeyim “Nuri’nin İç Çekmesi” adlı bir resim bile çizdi. Youngbal Ağabeyimin her zaman yanında taşıdığı eskiz defterinde, benimle Dolyi’nin birkaç resmi bulunmaktadır. Ağabeyim bir gün ünlü bir ressam olabilir. Öyle olacağına inanıyorum; ama ağabeyim benim sözümü dinlemiyor.

“Benim gibi ressam olmaz. Ressam olmak için, en azından yurt dışında okumak, orada eğitim görmek gerek. Böyle ressam olunmaz.”

Böyle bir yasa mı var? İyi çizen herkes ressam olabilir. Zenginler ve yurt dışında okuyabilenler ressam olacaksa, dünya çok adaletsiz demektir. Tanrı böyle bir adaletsiz dünya yaratmazdı.

“Kamyonu yarın sabah geri alabiliriz.

Leziz bir öğle yemeği yedikten sonra şehri keşfetmek için bir yerlere gidebiliriz. Dolyi sorun yaşamamalı ...”

Ağabeyimin kollarındaki Dolyi, ondan kurtulmak için çırpınıyordu.

“Şimdi, orada bir pirzola var. Dolyi’ye kemiğinin tadını baktırıp gidelim mi? Hadi, Dolyiya! Seni bırakacağım, bir misafir gibi gururla içeri gir.”

Dolyi kuyruğunu sallayarak restorana girdi. Ancak kısa bir süre sonra Dolyi, hiyynk hiyynk hiyynklayarak restorandan çıktı. Birisi tekmelemiş gibiydi, ayakları aksıyordu.

“Ne! Bizim Dolyi’imize kim vurdu?”

Ağabeyim restorana koştu. Sızlayan Doli’ye sarıldım.

Dolyi ile restorana girdiğimde, ağabeyim genç bir kadın ile kavga ediyordu.

“Yavru köpek de yemek için para ödeyebilir. Nasıl bir kadınsın ...”

“Komik olma. Bize bin altın versen de, köpeklere yiyecek satamayız. Bu adam nereden geliyor da bize çatıyor?”

Ağabeyimle kavga eden bu genç kadının sesi çok tanıdık geliyordu.

İki eli de belinde sıkıca duran ağabeyimi itip ilerledim. O Gangca Abla olmalıydı.

Naengmyeon Evi’nde hep yanımda olan Gang Gangca Abla oradaydı.

“Gangca Ablaaa!”

“Aman tanrım, bu kim? Sen, Nuri değil misin?”

Ablam şaşırdı, bana sarıldı. Aralarında şiddetli savaş geçen ağabeyimin öfkesi yatıştı, geri çekildi.

“Tanrım, seni burada görmek. Neredeydin? Seni özleyince birkaç ay önce, Naengmyeon Evi’ne uğradım; ama hiç kimse senin hakkında bir şey bilmiyordu. Anneni buldun mu? Annenle mi yaşıyorsun?”

Konuşan Gangca Abla aniden Youngbal Ağabeyimle Dolyi’ye baktı.

“Ya bu kişi kim? Bu yavru köpek ne?”

İkisini tanıştırdım. Yüksek sesle tartışan bu iki kişi uzaktaki dağları seyrederek birbirlerinin yüzüne bakmadan selamlaştılar.

“Şuna bakar mısın? Bir köpek yavrusu ile de ilişki kurulabilir. Bundan sonra da köpekleri tekmelemeyin!

“Ah, anlıyorum. Neyse, buraya otur. Nuri, sen de otur. Merak etme, sana köpek yavrusu için bir kemik vereceğim ...”

Makyaj hâlâ ablamın bir hobisi gibi görünüyordu. Naengmyeon Evi’nde bulunduğum sürece makyaj becerileri artmıştı, makyajla ablam televizyondaki bir oyuncu kadar güzelleşiyordu. Güzeldi; ama bildiğim Gangca Abla’dan on kilogram daha zayıflamıştı bu nedenle yüreğim sızladı.

Kaburga yerken Youngbal Ağabeyime “Ablam güzel değil mi?” diye fısıldadım.

“Güzel olsa ne yazar? Bu kadar vahşi bir kadından nefret ediyorum.”

“Peh ... Sadece sen onun yüzüne baktın.”

“Evet, gördüm. Bir restoranda çalışmasına rağmen, çok ağır makyajla dikkatimi çekti.”

“Ablamın hobisi makyajdır. Görünüşe göre ağabeyimle aynı hobilere sahiptir. Ablam yüzüne, ağabeyim ise kâğıda resim çizer.”

“Ayh. Çok tuhaf konuşuyorsun.”

Ağabeyim tartışmalarına rağmen, çok nefret ediyormuş gibi görünmüyordu. O gün, büyük bir mutlulukla et yedik. Kaburgaları iştahla yiyen Dolyi, Gangca Ablayla kısa sürede dost oldu, onun peşinden ayrılmadı.

“Gangca Abla, lütfen bana hikâyenizi anlatın. Fotoğrafçı amcaya ne oldu?”

“Ünlü olmayan, adı sanı duyulmayan bir fotoğrafçı nedir ki? Zavallı bir insana yardım ediyordum, birkaç kez buluştum, o kadar.”

“Peki, şimdiye kadar hep burada mıydın?”

“Hayır. Babamı özledim ve kır evine gitmiştim. Babam da çok yaşlı olduğu için orada birkaç ay babama baktım, sonra tanıdığım bir abla Suncheon’da bir restoran açmış, burada maaşla çalışıyorum. Ama burası küçük bir yer olduğu için burada yaşamak istemiyorum. Kışın, Seul’a gitmeyi düşünüyorum.”

Youngbal Ağabeyim, dinlemiyormuş gibi yaparak Gangca Abla’nın hikâyesini dinledi.

Gangca Abla benimle konuşurken Youngbal Ağabeyimle de ilgileniyordu.

“Neyse, burada yatmayı düşünüyorsan, bugün birlikte kalalım. Dolyi de burada yatabilir, yarın gideceğiniz zaman Youngbal Ağabey’in seni almaya gelebilir.”

Gangca Abla ayrılmamızın büyük bir talihsizlik olduğunu söyleyerek bana sarıldı. Böylece o gece kız kardeşimle bu restoranda yattık. Bu arada başıma gelenleri dinleyen Gangca Ablam çok ağladı.

“Ağlama ablacığım, şimdi iyiyim. Youngbal Ağabeyimle tanıştığımdan beri, Nuri [ben] ağlamıyor[um].”

“Tamam. Youngbal. Onun adı tuhaf; ama iyi bir insan. O gerçekten iyi bir insan.”

Gangca Abla, defalarca adının tuhaf; ama iyi bir insan olduğunu söyledi. Ayrıca, fotoğrafçıyla Youngbal Ağabeyimi karşılaştırırken aralarında gökyüzü ile yeryüzü arasındaki kadar fark olduğunu söyledi.

Ertesi sabah, ağabeyim restorana sağlam bir gezici kamyonla geldi. Dolyi’yle beni alıp Gangca Ablaya da şöyle söyledi. “Kışın bir kez daha uğrarım. Seul’e dönme planınız varsa, birlikte gidebiliriz. Çekinecek bir şey yok. Biz zaten arabayla gidiyoruz, sizin herhangi bir ödeme yapmanız da gerekmez.”

Gangca Abla restoranın önünde durup bize uzun uzun el salladı.

O gözden kayboluncaya kadar ben de el salladım. Sen de bizimle kalsan iyi olur. İyi insanlarla yaşarsam mutlu olurum.

Özlenenler ile

Sevdiğim insanlarla birlikte yaşamaktan çok mutlu olacağımı düşünüyordum.

Bu isteğim bir hayal olarak kalmadı. Youngbal Ağabey ile Gangca Abla evlenmeye karar verdiler.

Gezgin hayatımızı sonlandırmaya karar verip Suncheon'e döndüğümüzde Gangca Abla da restorandan ayrılmaya hazırlanıyordu. Seul'a hep birlikte geldik. Ablam çabucak Seul'da bir restoranda iş buldu, Youngbal Ağabeyimle birlikte ablamın çalıştığı restorana yakın bir yerde bir oda kiraladık.

O yılın baharında, Gangca Ablayla Youngbal Ağabey sık sık dışarıda buluşuyorlardı. İnsanlar bu ikisinin güzel bir çift olduğunu dile getiriyorlardı. Ben de öyle düşünüyordum. Yabanî Gül Mahallesi'nden ayrılıp, yaşam beni tanımadığım bir şehre tek başıma fırlatıp attığında, sadece bu ikisi bana yardım etti. Annemi bulamamam talihsizlikti; ama bunun yerine bu iki kişiyle tanışabilmem Tanrı'nın yardımıyla oldu. Seul'a gelir gelmez, ağabeyim söz verdiği gibi bana güzel bir kitap aldı ve bundan sonra ortaokulun giriş sınavına başka hiçbir şey düşünmeden hazırlanmam için elimden gelenin en iyisini yapmamı söyledi. Pilwu ve Myunghee de ortaokula gitmek için çok çalışacaklar. Okumayı hiç aklıma getirmesem de, ortaokul öğrencisi olan Pilwu ve Myeonghee'yi zaman zaman düşünüyordum.

Youngbal Ağabeyle Gangca Abla, ben ortaokula başladığımda evleneceklerini söylediler. İkisinin çabuk evlenebilmesi için çok ders çalıştım. Sonunda en yüksek puanı aldım ve ilkokulu bitirme yeterlik sınavını geçtim.

Ertesi bahar, evimizde üst üste güzel olaylar gelişti. Youngbal Ağabeyle Ganca abla nihayet bir düşün yaptı ve ben bir ortaokul öğrencisi oldum. O zaman 13 yaşımdaydım. Ağabeyim benim için iki odalı bir ev kiraladı. Çalışma odama masayı Gangca Ablam satın aldı. Gönül borcumu ödemek için yapabileceğim tek şey daha çok ders çalışmaktı. “Kız kardeşim tüm okulda birinci. Matematik, İngilizce yüz puandır, her neyse, hepsi yüz puandır.” Gangca Ablam hep böyle söyledi.

Youngbal Ağabeyim herkesin yanında benimle övünürdü. Younbal Ağabeyim de “Ders çalışan Nuri” adlı bir resim çizip, bir çerçeveye yerleştirip odaya astı.

Düşününce bu günler mutlu günlerdi. Ortaokul öğrencisi oldum, artık bir ailem vardı. Okulda bile öğretmenlerim ve arkadaşlarım tarafından sevildim. Youngbal Ağabeyle Gangca Abla hiçbir şey için endişelenmeden çalışmamı söylediler.

Ama depresyona girmeye başladım. Garipti. Sevdiğim insanlarla yaşadığım için mutlu olmalıydım ama değildim.

“Sanırım Nuri ergenlik çağında. Bugünlerde pek fazla gülmüyor ve konuşmak istemiyor. Onun için ne yapabilirim?”

Gangca Ablayla ağabeyimin benim hakkımda endişeli konuşmalarına kulak misafiri oldum; ama ben duygularımı kontrol edemiyordum. Sadece ergen olduğum için değildi. Şimdi fark ettim, babamın sağ olduğu, annemin evde bulunduğu zamana Na Nuri hiç dönemeyecek. Böyle zaman geçecek, yetişkin olacaktım. Hayatımın geri kalanını annemden ayrı, farklı yerlerde yaşayacağımı düşündükçe gözyaşlarım boşanıyordu.

Sürekli ağabeyimle ablamın yardımıyla yaşayamazdım. Her ikisi de bana çok iyi davranıyor, o kadar çok iyilik yapıyorlardı ki, ben bunların karşısında eziliyor, kendimi bir böcek gibi hissediyordum. Babam bana her zaman ‘sahip olduğun en küçük şeyleri bile başkalarıyla paylaş’ derdi.

Ama benim, zahmet çeken Youngbal Ağabeyim ve Gangca Ablamla paylaşacak hiçbir şeyim yoktu. Şimdiye kadar onların paylaştığını sadece ben aldım. Gelecekte de alıcı olarak yaşamaya devam edeceğim.

Bu nedenle kendimden nefret ettim. Bütün gün bir lokantada çalışan ve bacakları şişerek eve dönen Gangca Ablayı görünce acıyordum. Nuri'yi[beni] liseye, üniversiteye göndermek için para kazanmak zorunda kaldığından gece yarısına kadar kamyon süren ağabeyime hep üzıldüm.

Bu iki kişi ben olmadan daha rahat yaşayabilir.

Hızlı bir şekilde büyüyüp iki kişinin yaptığı iyiliklerin karşılığını ödemek istedim; ama böyle bir şey mümkün olamayacağından kendimden nefret ediyordum.

Belki yavaş yavaş olgunlaşıyorum. İki kişinin yardımıyla mutlu bir şekilde okula gitmenin ne kadar üzücü olduğunu anlayacak kadar büyüdüm.

Ortaokulun ikinci yılında Gangca Abla güzel bir bebek doğurdu. Ablama benzeyen şirin bir bebeğe bakarken, depresif hâli de azaldı. Çocuk doğunca benim de yapmam gereken işler vardı. Okuldan döndüğümde, doğruca eve gelip bebeğe baktım.

Gangca Abla, bebeğinden dolayı restorana gidemedi, evde yapabileceği bir başka işe başladı. Boncuk dikerek saç tokalarını süsledi. Bütün gün çalışmasına rağmen, çok az para kazanıyordu. Az para kazansa da, ablam ara vermeden bir süre daha çalıştı.

“Ablacığım, okulu akşama aldırıp gündüz fabrikada çalışabilir miyim? Dersleri aksatmadan iyi çalışabilirim.”

Fikrimi içtenlikle dile getirdim; ama ablam hayır dedi.

“Tatlım, biz seni fabrikaya gönderecek kadar fakir miyiz sence? Bir daha böyle bir şey söylersen, bozuşuruz.”

Hikâyeyi ablamdan duyan ağabeyim de ciddî bir yüzle beni azarladı.

“Sen, Nuri bu Pak Youngbal’ı küçültürsen, azarlanacaksın! Nuri gibi dâhi bir küçük kardeşim olduğu için insanlar bana gıptayla bakıyorlar. Neden fabrikada çalışacaksın? Başka çare yok deme!”

Ablamla ağabeyimin birlikte üstesinden gelemeyeceği bir olumsuzluk çıktı. Bebek hastaydı. Bebek birkaç gün boyunca ateşler içinde yattı. Başlangıçta soğuk algınlığı gibi geldi, bu nedenle hastaneye gitmedik. Ancak ateş düştükten sonra da bebekte bir tuhafılık vardı. Kucaklandığında bebeğin sevinçle hareket eden kolları ve bacaklarında hareket ağırlaşması ve güç kaybı vardı.

Evin üzerinde kara bulutlar dolaşmaya başladı. Ablamla ağabeyim hastaneden döndükten sonra sadece iç çekiyorlardı.

Youngbal ağabey “Ölen Younghee da tam olarak böyleydi. Tanrı da acımasızdır. Tanrım, Younghee yetmiyor mu, neden bebeğimizin aynı hastalığa yakalanmasına izin verdin?” dedi.

Bir gün ağabeyimin iç çektiğini duydum. Doğduğundan beri yatalak olan, 20 yaşında ölen Younghee ile sevimli bebeği aynı hastalığa yakalanmıştı.

“O zamandan beri farklı ilaçlar çıktı, tıp gelişti. Ben bu hastalıkla savaşmaktan vazgeçemem. Bebeğimin hastalığını giderip onu kesinlikle iyileştireceğim. Bebeğimizin hastalığını ne pahasına olursa olsun, tedavi ettireceğim.”

Ablam bu sözleri boğulurcasına ağlayarak söyledi.

Odama geri dönüp yüzümü battaniyenin altına kapattım, ne kadar ağladığımı anlatamam... Keşke bebek yerine ben hastalanabilseydim, hemen şimdi hastalanmak isterdim. Ablamın ve ağabeyimin üzüntüsünü azaltmanın bir yolu olsaydı, her şeyi yapabilecek gibiydim.

Gangca Abla zayıfladı. Ağabeyim bütün gece sarhoş oldu ve günlerce evine dönmedi. Bebek iyileşmedi ve evimizden yükselen kahkahalar kayboldu. Üstüne üstlük Doli’ye

bir araba çarptı ve köpeğimiz öldü. Ağabeyimle ben Dolyi’yi kasabanın arkasındaki tepeye dikkatlice gömdük ve mezarın önünde uzun süre ağladık.

Her gün bir diken üstünde oturuyormuşum gibi rahatsızdım. Doktorun, bebeğin hastalığının öldürücü olduğu tanısını koyduğu gün Gangca Abla bayıldı. Gangca Abla ayılırken, “Bu bebeğin len Younghee gibi bu hastalıktan 20 yaşına kadar yaşayabilmesi bir mucizedir. Bebeğimizin kalkıp yryememesi sorun değil, onu ölümden kurtarmak istiyoruz.” diye mırıldandı.

Artık annemi bulmak için dua etmeyi bıraktım, bunun yerine şimdi bebeği kurtarmak için dua ediyorum.

“Tanrım, şimdi çok büyüdüm. Annemi bulamasam da sorun değil, onun yerine yeni dünyaya gelen bebeği kurtarın. Sadece bebeği iyileştir, annemi bulamasam da ağlamam. Bu Na Nuri’ye[bana] vereceğin sevgiyi, zavallı bebeğimize verin, lütfen.”

Aynı yılın son baharında, bebek hasta olduğu için ağabeyimle ablamın başı dertliyken, okuldan gezi düzenlendiği bildirildi. Bunu ağabeyime söylemedim, evde böyle bir durum olduğu için okula geziye katılamayacağımı söyledim.

Arkadaşlarımın okul gezisine çıktıkları gün de okula gidiyormuşum gibi sırt çantamla evden ıktım. Birçok fabrika bulunan Yeongdeungpo’ya giden bir şehir otobüsüne binip Yeongdeungpo’da indim, oralarda bütün gün iş ilanlarına baktım. Birkaç gün Yeongdeungpo’da dolaştım.

Sonunda bir iş yeri buldum. Burası yatakhanesi olan bir fabrikaydı. Maaş fazla değildi; ama müdür geceleri ortaokula gitmek için bana kolaylık sağlanacağını söyledi. Yaşımı soran fabrika müdürüne yaşımın on altı olduğunu söyledim. Uzun boylu olduğum için yaşımı büyük söylemem şüphe uyandırmıyordu.

“Tamam. Yarın ğleden sonra yurda giriyorsun, ertesı gün işe başlıyorsun.”

İş görüşmesinde başarılı bulundum. İşe alındım. Evime geri döndüm, hızla eşyalarımı topladım.

Ablamla ağabeyimden işe girdiğimi gizledim. İkisi de fabrikada çalışmama izin vermeyeceklerdi.

Youngbal Ağabeyciğim, Gangca Ablacığim.

Beni aramayın, bulmaya çalışmayın, sadece bebeğimize iyi bakın.

Bir iş buldum, Okuluma da gidebileceğim.

Çalışırken benim için zor olmayacak, bu nedenle benim için üzülmeyin.

Bebeğimizin iyileşmesi için her yerde içtenlikle dua edeceğim.

Bugünlerde tek dileğim bu.

Ertesi gün, geride kısa bir mektup bırakarak evden gizlice ayrıldım. Yüreğime sıcak sevgi desenini işlemiş olan bu iki kişiyi bırakırken ağlamadım. Çünkü birbirimizden nefret ederek ayrılmadık. Hepimiz birbirimizi çok seviyoruz, kısa bir süreliğine ayrıldık. Çünkü onlardan sonsuza dek ayrılmayı asla düşünmüyorum.

Böyle acı dolu fabrika hayatım başladı.

Sık sık sabahtan gece yarısına kadar çalışıyordum, her gece yatma saatim 02:00'dir. Ertesi sabah saat 06:00'da uyanmak zorundaydım, sadece dört saat uyuyabiliyordum, bundan dolayı her zaman uykusuz kalıyordum.

Öyle olsa da yapılacak çok ev ödevi, yıkanacak çamaşırların olduğu günlerde bir iki saat uyusam bile hayatımdan memnun olmalıyım.

“Hey, Na Nuri! Işıkları kapat? Ders çalışmak istiyorsan, banyoda çalış! Terbiyesiz!”

Aynı odayı paylaştığın Jinsuk nedeniyle, ev ödevlerimi sürekli banyoda yapıyordum.

Odayı paylaştığım diğer dört kişi hiçbir şey söylemedi, rahatsız olan tek kişi Jinsuk 'tu.

Sadece beni rahatsız eden kişi Jinsuk değildi, çalıştığım atölyedeki yönetici abla da sinirlenip, bağıırıyordu. Böyle olduğu zaman sık sık ağabeyimin evine dönmeyi düşündüm.

“Bu da nedir böyle? Bunun ütülü olduğunu söyleyebilir misin? Bugün kaç tane kusurlu ürün çıktı biliyor musun? Aman tanrım, olamaz! Diğer atölyeler hedeflerine ulaşmak için uyum içinde çok iyi çalışıyorlar; ama biz ne yapıyoruz?”

İş yerinde hâlâ işin yabancıısı olduğum doğru. Bu işi ilk kez yapıyordum, yaşım söylediğimden küçük olduğu için işimde elim ağırdı. Tekniği öğrenene kadar, tek yaptığım iş diğer insanların diktiği giysilerin teyellerini sökmek, beceri gerektirmiyor; ancak çok zaman alıyor, bu nedenle ara vermeden çalışsam bile, atölye yöneticisi memnun kalmıyordu.

Amaçladıkları kadar giysi dikemezlerse maaşları kesilir, böyle olunca da işe başladıkları anda herkes ‘kan yok göz yaşı yok’¹⁶ gibi davrandılar.

Birkaç yıldır güneş görmeden çalışan, güneşli havada bile floresan lamba açmak zorunda kalan ablaların yüzü çok koyu kül rengindeydi. Kumaşlardan toz yutarak çalıştığı için hastalanan birçok abla vardı. Doğal olarak onların sağlıksız çalışma ortamı kaşlarının çatılmasına neden oluyordu. Jinsuk’u ve atölye yöneticisini anlıyordum. Varlıklı bir evde doğmuş olsalardı, şimdiye kadar böyle bir yerde çalışmak zorunda kalmadan güzel bir okul üniformasıyla okula gidebilen ablalar olurlardı.

Dünyada mutlu insan sayısı kadar mutsuz olan insanlar da vardı. Başlangıçta mutsuz olduğumu düşündüm. Ancak Seul’da orada burada dolaşırken, benden çok talihsiz

¹⁶ 피도 눈물도 없다[pido nunmuldo eobda]: "Kan yok, gözyaşı yok" genellikle bir kişinin duygu eksikliğini veya duyarsızlığını tanımlamak için bir deyim olarak kullanılır.

insanların olduğuna tanık oldum. Herhangi bir kimsenin başkalarını mutlu etmek için kendisinin mutsuz olabileceğini düşündüm.

Şu an mutsuz olmakla birlikte başkaları mutlu olursa kendimi çok şanslı sayacağım.

Hayır, böyle düşünürken içimde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Ben gerçekten derya gibi geniş bir yüreğe sahip olan bir çocuk değilim. Mutsuz olmak yerine herkesin mutlu olmasını dilerdim; ama içimde gizli bir istek vardı, herkesin değil ağabeyimin hasta bebeğinin iyileşmesini ve annemin bulunmasını istiyordum.

Atölye yöneticisi tarafından azarlanarak ağılatılmak ve üzülmek yerine, hasta bebeğin daha iyi olmasını istiyordum. Jinsuk odadan beni attı, banyoda titreyerek çalıştım; ama bunun yerine, annemin sıcacık bir odasında rahatça oturabilmeyi özlüyordum.

Önce bebek sağlıklı olsaydı, herhangi bir yerde annem kaygısız olarak yaşıyor olsaydı, bundan sonra benim için kim olursa olsun, onların mutluluğu uğruna her türlü eziyetlere dayanabilirdim. Ben gerçekten öyle düşündüm.

Fabrikada çalışmaya başladıktan bir ay sonra ilk maaşımı aldım. Muhasebe bölümüne gidip üzerinde adım yazılı olan bir zarf aldığımda o kadar mutlu oldum ki, ağlamaklı oldum. Maaşımı elime aldığımda, Youngbal Ağabeyime çalışarak yardımcı olabileceğime güvenim arttı.

Çok fazla maaşım yoktu; ama benim için bu büyük bir paraydı. İlk maaşımdan sadece on bin won para çıktı, ayırdım, sonra geri kalan parayı öğle yemeği arasında çıkıp fabrikanın önündeki bankaya yatırdım.

Hesabımdan para çekmek için kullanacağım, üzerinde adım yazılı olan hesap defteri ve mühür sahibi oldum. Hesap defterimi ve mührümü çantamın dibinde sakladım; ama geceleri bir kez çıkarıp göğsüme bastırıp geri yerine yerleştiriyordum.

Sonraki ayın maaşından da on bin wonunu kendime bırakıp gerisini banka hesabıma yatırdım. On bin won bir ay yaşamak için yeterliydi. Okul parasını fabrika ödüyordu, bu nedenle daha fazla paraya gerek yoktu.

Diğer çalışanlar kozmetiklere ya da kıyafetlere para harcadılar; ama ben kozmetiklere ve kıyafetlere para harcamıyordum.

“Nuri, çok cimri. Atıştırmalık bile aldığını görmedim.”

“Yüz sabunu da almıyor. Lavabodan topladığı sabun artıklarıyla yüzünü, çamaşırlarını yıkıyor.”

“Bu kadar cimrilik de çok fazla değil mi? Nuri’nin çoraplarını gördün mü? Ne kadar yıpranmış, asıl renginin ne olduğu belli değildi. Şuradaki pazarda beş çift çorap bin won’a satılıyor, Nuri neden öyle yapıyor?”

Fabrika çalışanlarının benim hakkımda böyle konuştuğunun farkındaydım. Ama yapabileceğim başka bir şey yok. İnsanların dedikodusundan korkup planımdan vazgeçmem. Ağabeyimle ablamın evini gizlice terk etmem bu plan içindi.

Benim planım maaşımı biriktirip çok paraya sahip olmaktır. Para biriktirip bir an önce ağabeyime gitmeliyim. Bu arada bebeğin hastalığının daha da kötüye gitmiş olabileceği endişesini taşıyorum. Bebeğin hastane faturasının çok kabarık olması nedeniyle oradan buradan para arayan Gangca Abla’nın süzülen yüzü gözümde canlanıyor.

Ablacığım, cesaretini topla. Nuri de burada para biriktirmek için çok çalışıyor. Bebek için hepimiz dayanışma içinde olmalıyız. Biraz bekle. Nuri, bebeğin yanağından öpmek için sabırsızlanıyor.

Ancak beklenmedik bir şey oldu. Jinsuk benden borç para istedi. Jinsuk benimle aynı odada kalıyordu, bu nedenle bir banka hesabım olduğunu biliyordu.

“Hey Nuri, azcık bir borç için neden bu kadar tereddüt ediyorsun? Gelecek ay maaşımı alır almaz sana hemen geri ödeyeceğim, bana biraz borç para ver. Biliyorsun ki gelecek ay maaş alacağım”

Jinsuk, memleketindeki küçük kardeşinin hasta olduğunu ve acilen tıbbî masraflara ihtiyacı olduğunu söyledi. O nedenle hiç düşünmeden hesaptan para çekip Jinsuk’a verdim. Jinsuk’un dediği gibi, çok fazla para değildi; ama benim için fabrikada kazandığım yedi aylık paraydı.

Jinsuk benden borç para aldıktan birkaç gün sonra fabrikadan ayrıldı. Gece geç saatte okuldan döndüğümde odamda bulamadım.

“Jinsuk başka bir odaya mı taşındı?”

Başka birine sordum. Benim yüzümden uyuyamadığı için başka odaya taşınmış olabileceğini düşündüm.

“Oh, Jinsuk’a borç para vermedin değil mi? O kız odadan odaya koşup borç para aldı ve bugün kaçtı. Maaşını bile önden alıp aldatarak kaçtı.”

İlk duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Asla olamayacağını düşündüm. Sevdiğim insanların özlemine katlanarak yedi ay çalışarak kazandığım para. Jinsuk tüm parayı aldı, bu imkânsızdı. O parayı ne kadar zorla biriktirdiğimi bilen kişi Jinsuk’tu.

Nefret ettim. Benim paramı çalan Jinsuk’tan gerçekten nefret ettim. Zaman geçtikçe organları giderek güç kaybeden bebeğin tıbbî faturalarını çalan Jinsuk’a o kadar öfkelen dim ki, geceleri hiç uyuyamadım. Şimdi bebeği görmeye nasıl gidebilirim, düşündüğümde gözyaşlarım yağmur gibi boşanıyor. Sildim sildim ama akmaya devam etti.

Youngbal Ağabeyimle Gangca Ablama bebeğinin tıbbî masrafı karşılayacak parayla dönme planı işe yaramadı.

Bir bebek bir hastalıkla boğuşurken, ben yaşam savaşı vererek bebeği güçlendirme gücümü yitirdim.

Böyle düşününce özlemim bir bulut gibi çoğaldı. Ağabeyimin sesi, ablamın beslenme çantası ve bana parlak gözlerle bakan bebeğin yüzü.

Onları çok özledim. Para kaybetmenin üzüntüsü ne kadar büyükse, onları görme arzusu da o kadar arttı.

Sonunda kimsenin haberi olmadan ağabeyimin evine gitmeye karar verdim. Sadece bebeğin daha iyi olup olmadığını öğrenmek istedim, başka bir şey değil.

Otobüsten iner inmez gözümde eski anılarım canlandı. Ağabeyimin geç kaldığı günlerde Gangca Abla ile ana yola çıkıp eski kamyonunu beklerdik. Ortaokuldaki ilk sınavımda birinci olduğum zaman bana ödül veren fırın hâlâ ordaydı. Ağabeyim kremalı ekmeği severdi ...

Dar bir sokaktan geçtikten sonra ulaşılan çıkmaz sokaktaki ev, bende sadece sıcak anılar bırakan ağabeyimin evidir. Boyalı demir kapıyı açıp girince, iki ayrı oda bulunmaktadır, orada görmek istediğim de bu iki odadır.

Ancak kapıya ulaşamadım. Youngbal Ağabeyim beni görünce ne diyecek? Belki bana kızgındır, yüzümü görmek istemediğini söyleyebilir. Bebek ne oldu acaba? Hastaneye yatırılmış olabilir mi?

Dar sokakta dolanıyor, zaman zaman kapının önüne kadar geliyor, duruyordum. Sadece tanıdık mahalle insanları gördüğümde, çabucak dönüp ve aceleyle yürüyormuş gibi yaptım. Sonra ev sahibi ile karşılaştık. Bir pazar sepetiyle sokakta yürüyen ev sahibi beni ilk bakışta tanıdı.

“Hey, Nuri değil misin? Gerçekten Nuri mi? Aman, Youngbal’ın dediği gibi, gerçekten geri geldi. Kesinlikle geri geleceğini söylemişti. Gangca Ablan taşındıkları evin adresini sana vermemizi rica etti.”

“Adresi mi?”

“İki ay önce taşındılar. Bebekleri daha kötüleşti. O yüzden hastaneye yakın bir ev tuttular. Nuri geri döner diye odayı kiraya vermediler. Gidinceye kadar seni beklediler. Ama bebeğin tedavisi için daha çok paraya ihtiyaçları olduğundan ucuz bir yere taşındılar.”

“Anladım...”

“Dur, bir dakika bekle. Adresi not aldım, hemen sana vereceğim. Tçe tçe, gerçekten iyi insanlardı.”

Ev sahibinden adresi alıp giderken, yolda bir yere kadar tuttuğum gözyaşlarım birden boşandı. Yüzümü duvara dönüp bir süre ağladım.

Youngbal Ağabeyciğim, Ganga ablacığım, gerçekten üzgünüm. Hiçbir konuda size yardım edemedim. Ama sizi gerçekten seviyorum. Bu Nuri’yi anlıyor musunuz? Adresinizi çok iyi saklayacağım. Ama şimdi size gelemem. Sizi ne kadar özlemiş olsam da, Nuri’yi[kendimi] size çok iyi durumda gösterinceye kadar sabredeceğim.

Yaz geldi.

Yazın gelmesiyle birlikte şirketin batabileceği söylentileri işyerinde dolaşmaya başladı. Bu yıl yıllık yaz ikramiyeleri verilmeyince, ablalar bunun şirketin çok zor durumda olduğunun belirtisi olduğunu söylediler.

Maaş günü geldiğinde durum daha da netleşti. Maaşımızı almak için muhasebeye gittiğimizde atölye yöneticisi başını sağa sola salladı.

“Fabrika iflas etti” dediler. “Öncelikle iflasın durdurulması gerektiğini söylediler. Ne diyebiliriz?”

Herkes iki aylık maaşın tamamının gelecek ay ödeneceğini düşünerek daha çok çalışsa da, durum aynıydı. İki aydır maaşlarını alamadıklarından artık çalışmak istemediler, sadece söylendiler.

Fabrika çalışanlarının huzursuz olduğu bir cumartesi günüydü. O gün, atölyenin aylık temizliğinin yapıldığı gündü. Atölyedeki tüm makineleri fabrikanın boş alanına çıkarıp su ile temizledik. Ancak şirketin battığı söylentileriyle huzursuz olanlar, diğer zamanlardaki kadar ciddi temizlik yapmadılar, fırsat buldukça bir tarafta toplanıp fısıltıyla konuştular.

O zaman müdür geldi, dırdır etmeye başladı.

“Suyla temizlik yapılırken makineler dikkatlice temizlenmelidir. Bu nedir? Kumaşı neden o köşeye atınız? Su sıçrayıp da kumaş kullanılamayacak duruma gelirse, ödeme yapmak ister misiniz? Ne yapıyorsunuz? Hemen kumaşları ikinci katta çıkarın!”

Müdürün bağırmasının şaşkınlığıyla kaygan merdivenlerden ağır kumaş toplarını çıkarmaya başladık. Ben de topun birini alıp merdivene çıktım. Ancak kumaş topu tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı. Tökezleyerek zar zor yukarı çıktım; ama aniden kumaş topunu elimden düşürdüm. Sarılmış olan kumaş topu merdivenlerden aşağı düştü, gevşedi, top bozuldu, hepsi ıslandı.

O anda müdür merdivenlerden fırladı, acımasızca yanağıma vurdu.

“Bu kadar aptal bir kız gördünüz mü? Bunun ne kadar pahalı bir kumaş olduğunu biliyor musun? Nasıl böyle kirli sulara batırırsın?”

Müdür düşen bu kumaş yığını alıp sağına soluna bakındı, iyice öfkeleni ve kumaş topunu sırtıma vurdu. Kaldırdığım kumaş topu gibi düştüm ve merdivenlerden aşağı yuvarlandım.

“Vah vah, bu da ne!”

İnsanlar şaşkınlıkla düştüğüm yere toplandı, ben tekrar tekrar kalkmaya çalıştım; ama kalkamadım. Biraz sonra bilincimi de kaybettim.

İnsanlar beni hastaneye götördüler.

Bir kolum kırıldı, bel omurlarım incindiği için doktorun yaklaşık bir ay hastanede tedavi görmem gerektiğini söylediğini duyduktan sonra bile ağlamadım. Durmadan çile çektiğimden sersemleştım.

Şirket, bu olayın fabrika çalışanlar arasında sorun yaratacağından endişeliydi. Beni döven müdür hastaneye bile gelmedi; ancak şirket yetkilileri bana hastane masraflılarını şirketin ödeyeceğini, endişelenmemem gerektiğini söyledi. Bunu şirket yetkilileri söylediği için inandım. Şirket hastanenin parasını ödemezse, ben iyileşmeden hastaneden beni çıkaracaklardı.

Biriktirdiğim parayı çaldırdım, iki aydır maaşımı da almamıştım, bu yüzden elimde param yoktu.

“Hey, Nuri, fabrika kapandı. Patron kaçtı.”

Fabrikada benimle çalışan bir arkadaşımın hastaneye gelip bana şirketten getirdiği haberlere inanamadım.

“Biz protesto ediyoruz. Ablalar, kıdem tazminatı ve gecikmiş maaşlarını istiyorlar, ödenmediği takdirde fabrikadan dışarı çıkmayacaklarını bildiriyorlar, mücadelelerde başı çekiyorlar.”

Arkadaşım her gün beni ziyaret etti ve bana şirketten haber getirdi.

“İstekleri yerine getirilmedi. Fabrikayı satın alan yeni Patron, yeni çalışanlarına, ablaları bir sopayla dışarı kovdurdu. Ne kadar korktuğumu biliyor musun? Yaralı bir abla da var. Ayrıca yarından itibaren başka bir fabrikada çalışmaya karar verdim. Üzgünüm. Artık hastaneye bile gelemeyeceğim. Hoşça kal.”

Arkadaşım gitti. Bir daha gelmedi. Bir yılı aşkın bir süredir orada çalışan diğer insanlar da oradan dağıldılar. Hastanede yalnız kaldığım için korktum. Taburcu olma tarihi yaklaştıkça endişem daha da arttı.

Hiç Kimse beni ziyaret etmedi. Şirket çalışanları beni çoktan unutmuş olmalı.

Şimdi ne yapayım? Borç içindeyim, hastane faturalarımı ödeyemedim. Tıpkı bir lokantada yemek yedikten sonra ödeme yapmadan çıkanların hırsız sayıldığı gibi, hastanede tedavi gördükten sonra para ödemedem çıkarsam, ben de öyle hırsız sayılacağım.

Yüreğim günden güne daralıyor. Bir gün kontrol etmek için gelen doktor şöyle dedi:

“Sırtın ve kolların daha iyi, bu yüzden hastaneden çıkabilirsin. Yarın taburcu işlemlerini tamamla!”

Hiç cevap veremedim.

“Niçin sessiz kaldın? Taburcu olup eve gideceğin için mutlu değil misin?”

Doktor nazıkçe sordu. Doktorun yumuşak seslenişinden sonra benim gözyaşlarım boşandı. Utandım; ama hırsız da olmak istemedim, bu yüzden doktora sorma cesaretini gösterdim.

“Hastanede yapabileceğim bir şey var mı? Her şeyi yapabilirim”

“Neden soruyorsun?”

“Hastane borçlarımı ödemek için para kazanmam gerekiyor. Param yok. Bir evim bile yok ...”

Doğruyu söyledikten sonra yüzüm kızardı. Ne yapacağımı bilmiyordum ve başımı eğdim.

“Tamam. Uygun bir iş olup olmadığını bir araştıralım.”

Doktor omzumu okşadı ve başka bir odaya gitti.

Ertesi gün hemşire odamın kapısını açıp adımı çağırdı.

“Na Nuri, beni takip et, doktor seni çağırıyor.”

Hemşire beni doktorun odasına götürdü. Doktor beni karşıladı.

“Taburcu işlemin tamamlandı. Şu andan itibaren, hastane borçların için endişelenme.”

‘Teşekkür ederim.’ Konuşmalıydım; ama sözlerim boğazımda düğümlendi, ağzımdan hiç ses çıkmadı. Endişe ettiğim hastane masraflarımın bir anda çözülmesine inanamadım.

“Hastaneden çıkınca gidecek hiçbir yerinin olmadığını söyledin”

“.....”

Ben yine kızardım. Bu durumda ‘hayır’ cevabını versem iyi olurdu. Annemin beni beklediği eve gideceğimi söyleyebilseydim, böyle kızarmak zorunda kalmazdım.

“Nuri’nin on beş yaşında olduğunu mu söyledin?”

“Evet.”

“Yaşlı bir amca, ev işleriyle ilgilenecek bir hanım arıyor; ama Nuri bunu yapabilir mi bilmiyorum ...”

Doktor bir belgeye baktı, başını öne doğru salladı.

“Yapabilirim. Her şeyi yapabilirim!” sözü ağzımdan bağırırçasına çıktı. Doktor yüksek sesle konuştuğum için gülümsedi. Utandım, hızla başımı eğdim.

“İşini yapacağın bu yaşlı amca, iyileştirdiğim hastalardan biriydi. Sırtında çok fazla ağrı var, bu yüzden vücudunu iyi hareket ettiremez. Ona bakacak hiç kimsesi yok, yalnız yaşıyor. Hastanemizden birkaç kez bakıcı gönderdik; ama çok tuhaf bir kişiliğe sahip olduğu için gidenler uzun süre katlanamıyor. Birini bulamazsa tekrar hastaneye kaldırılacak. Nuri, sen bu işi yapabilir misin?”

“Evet deneyeceğim. Çok iyi çalışacağım.”

“İyi. O halde hemşire hanıma gidin. Detaylar hemşire tarafından verilecektir.”

“Efendim, hastane faturasını ödemek için çok çalışacağım.”

Bunu daha önce söylemek istedim. Kesinlikle bu borcumu ödeyeceğim. Ancak doktor başını sağa sola salladı.

“Hayır. Nuri gibi gözleri pırıl pırıl parlayan bir kızı görmek, bana gençliğimi hatırlatıyor. Ben de Nuri gibi talihsiz bir çocukluk geçirdim. O zamanlar birçok insandan nefret ettim. Biraz yardımla her şeye yeniden başlayabilirdim. O zaman bunları düşündüm ve sana yardım ettim.”

Doktor sırtımı okşadı. Gerçekten iyi bir insandı.

“Kim o?” diyen yaşlı amca ile tanışma!

“Kim o?”

Zil çalar çalmaz “kim o” diyen amcanın kapıdaki görüntülü diyafon’dan sert sesi duyuldu.

Doğru gelmişim, buldum. Rahat bir nefes aldım.

“Kim o?”

Yaşlı amca cevabımı bile dinlemeden, ardı ardına “Kim o”, “Kim o” diye sordu.

“Ben Na Nuri’yim. Hastaneden...”

“Kim?”

Kapıdaki görüntülü diyafon’la konuştum, amcaya kim olduğumu anlattım. Yaklaşık on dakika konuştuktan sonra kapı açıldı. Ama dış kapıyı açıp içeri girer girmez aynı soru bir ok gibi bir daha bana yöneltildi.

“Kim o?”

“Kim o” diyen yaşlı amca beli bükük beni karşıladı, dikkatli gözlerle yukarıdan aşağıya beni süzdü. Ne yapacağımı bilmiyordum, dış kapının önünde bekledim. Amcanın soğuk bakışları karşısında donup kaldım.

“Tçe, senin gibi küçük bir çocuk ne yapabilir?”

Amcanın ön yargılı ilk sözleriydi. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum; ama cesaretimi topladım. Bu şekilde kapının önüne konulamazdım.

Bir doktora gönül borcumu düşününce de gergin havayı yumuşatmak zorunda kaldım.

“Merhaba amca, ben Nuri, Na Nuri’yim. Hemen ne yapmam gerekir?” diye sordum.

Amca ne söylerse söylesin, hiç korkmuyormuşum gibi yüz kaslarımı gererek gülümsedim bile.

“Sana tek tek ne yapacağını anlatacak olursam, sen burada nasıl iş yapabilirsin?

Söylemeden iş yapmalısın!”

Amca sertçe cevap verdi, ellerini bükülmüş beline koyarak odaya girdi.

İlk başarı!

Hızla mutfağa girdim, kollarımı sıvayıp bulaşıkları yıkamaya başladım.

Mutfakta bulaşıkları yıkadıktan sonra, temizliği yapmak üzere süpürgeyi yerinden alıp çıkarırken kapı açıldı, yaşlı amca karşıma çıktı.

“Kim o?”

“Yaşlı amca, ben Nuri’yim. Daha önce tanışmıştık”

Kendime güvenle gülümseyerek söyledim. Böyle tekrar tekrar devam etti. Yaşlı amca dışarıdan bir ses duyduğunda, kapıyı açıp “Kim o” diye soruyordu. O zaman ben bakıp yaşlı amcaya “Ben Nuri’yim” diye cevap veriyordum. Bu yüzden ilk gün içimden yaşlı amcaya “Kim o” diyen amca adını verdim. Amca çok şüpheliydi. Temizlikçi kadınla konuşuyor, birazdan içeriye girdikten hemen sonra yine “Kimsin? Sen kimsin?” diye tekrar tekrar soruyordu. Bekçi köpeğinin gözleri gibi beni takip eden onun bakışlarını üzerimde hissedince elim ayağım birbirine dolanıyordu.

Amcanın sürekli şüpheliğini düşünürken kendimi kötü hissediyordum; ama yaşlı amcayı anlamaya çalıştım. Dünyada unutulmuş yaşlı bir adam yalnız yaşarsa, inatçı olabilir.

Birkaç gün sonra aklıma iyi bir fikir geldi. Amcanın oda kapısını açık bıraktım. Odaya oturduğunda nasıl çalıştığımı görmesi için yatağını ona göre düzenledim. Yaşlı

amcamın artık belini büküp sürünerek odadan dışarı çıkıp “Kim o? Sen kimsin?” diye sormasına gerek kalmadı.

“Sıkılınca, beni izle. Ayrıca size ilginç bir hikâye de anlatacağım. Tamam mı?”

Yaşlı amca hı hı diye ses çıkardı; ama hayır demedi. Yeri temizlerken baş belası Dolyi’nin hikâyesini anlatmaya başladım. Dolyi’nin bir ahtapot bacağına asılma hikâyesini anlatırken, amcanın yüzüne baktım, her zaman çatık olan kaşları düzelmişti. Bu da bir başarıdır. Bir kamyonu binip Youngbal Ağabeyimle yaşadığımız gezgin hikâyelerini tek tek yaşlı amcaya anlatmaya devam ettim. O günleri anlatırken Youngbal Ağabeyimle berabermişim gibi hissetmem de hoştu.

Yaşlı amca hem şüpheci hem de dırdırcıydı. Bir gün birden fazla yemek yaptığım için sinirlenip kaşık fırlatmıştı.

“Evime yemek için mi geldin?”

Oda biraz sıcak olunca da bağırırdı.

“Sen kimsin de benim mallarımı böyle israf ediyorsun?”

Oda biraz soğuk olunca da, yine bağırıp çağırıyordu.

“Bu yaşlı adamı şimdi dondurup öldürecek misin?”

Amca ne kadar kızarsa kızsın, suratımı asmadım. Tuhaftı, ama böyle amcanın dırdırı bana ilginç bir hikâye gibi geldi. Tutuk konuşması da eğlenceliydi, şöyle ya da böyle bir çocuk gibi olan amcaya bakıp gülerdim.

Amcanın eziyetine rağmen, vahşi bir kuş gibi hep cıvıldayarak hareket ettim. Bir gün bana şöyle bir soru sordu:

“Benden korkmuyor musun?”

“Hayır. Ben amcamdan korkmuyorum.”

“Sürekli azarlıyor olsam bile mi?”

“Amcanın lehçesi dırdırı bir şarkı gibi geliyordu. Eğer azarlanırsam, bir dahaki sefere azar işitmemeye çalışırım. Neden korkayım?”

“Sen tuhaf bir çocuksun.”

Amca başını bir o yana bir bu yana salladı.

“Gerçek korkutucular korkup korkmadığımı sormazlar. Bir sürü gerçekten korkutucu insan gördüm.”

Naengmyeon Evi’nin büyükannesi ve benli amcayı hatırladım. Paramı alıp kaçan Jinsuk, bana vuran, zarar veren fabrika müdürü, hastane masraflarımı ödemeyen şirket yöneticileri hepsi korkutucu insanlardı. Bu tür insanlarla karşılaştığımda, amca bana hiç korkutucu gelmiyordu. Benim fikrime göre amca yalnız ve sıkılmış görünüyordu, bu nedenle dırdır ettiğini düşünüyorum.

Mahalledeki marketin hanımı bana amcanın huysuz olup olmadığını sordu. Hayır dedim. O hanım da başını sağa sola salladı.

“Garip. O huysuz amcadan nasıl korkmazsın? Mahalledeki çocuklar, top oynarken toplarını amcanın bahçesine kaçırdıklarında amcadan korkularından toplarını almaya bile gidemiyorlar. Bakıcı teyzeler bile bir hafta sonra çantalarını toplayıp kaçtılar. Nuri, burada bir ayı doldurdun mu? İlginç.”

Doktor da beni hastaneden aradı.

“Hemşireler arasında yaşlı adamdan korktuğuna dair söylentiler dolaştığı için çok endişelendim. Gerçekten iyi misin?”

“Yaşlı amca gerçekten çok iyi... Hiç endişelenmeyin.”

Birçok insan ona huysuz dediği için amcaya acımaya başladım. Herkes benden nefret edip kaçarsa, ben de huysuz olurum. Ayrıca amca, sırt ağrısından dolayı rahat hareket edemiyor. Babam bile çok hastayken ölmeden önce anneme bazen eziyet ederdi.

Babam anneme her ne kadar eziyet etmişse de, annem hiç sinirlenmedi.

Ama amcanın acısını dindirecek hiç kimsesi yoktu. Arkadaşları da yoktu, gelen gideni bile yoktu. Kapı hızlıca çalındığında yüksek sesle “Kim o?” diye bağıırıyordu; ama postacı ya da temizlikçi dışında kimse içeri giremiyordu. Sıkılmasın diye yaşlı amca ile sürekli konuşuyordum. Mutlu Yabanî Gül Mahallesindeki mutluluğumun hikâyesi, Seul’daki hikâyem; sadece on beş yıllık kısa hayatımın hikâyesi olmasına rağmen, hikâye sonsuzdu. Amca, hikâyelerimi ilginç bulmuş gibi görünüyordu. Sessizce temizlik yaparken kapısını açıp şöyle sordu:

“Ağzına yapışkan mı sürdün? Niçin ağzını açıp bir şey söylemiyorsun?

Evimden nefret mi ediyorsun? Başka bir yere gitmeyi mi düşünüyorsun?”

Amcamın bana böyle söylemesi benim için hem sevindirici hem de üzücüydü. Hikâyelerimi dinlemekten büyük bir zevk alan amcamın bana karşı hâlâ şüphe duyması beni üzdü.

Sonra diğer zamanlarda beni dırdır ederek erkenden kaldıran amcadan bir sabah hiç sesi çıkmıyordu. Endişelendim, sessizce odaya baktım, yaşlı amcam soğuk soğuk terliyor, acı çekiyordu. Şaşkınlıkla hemen doktor çağırmak için sağlık ocağına koştum, doktor getirdim.

Doktor şöyle dedi:

“Çok soğuk almış. İyi bakılmazsa, zatürreye yol açar, bu nedenle ona iyi bakın.”

Yaşlı amcam o gün o kadar hastaydı ki, doktorun gelip onu muayene ettiğini bile fark etmedi. Bir kâseye soğuk su döktüm, ateş içinde yanan amcamın alnını ıslak bir havluyla soğuttum. Bunu yaklaşık bir saat yapınca da amcamın yüksek ateşi bir nebze de olsa düşmüştü.

Amcamın durumunun biraz iyileşmesi sevinciyle çabucak beyaz yulaf lapası pişirdim.

Amca yulaf lapasından birkaç kaşık yedikten sonra başını sallayarak artık yemek istemediğini belirtti.

“Yemem, ağzımın tadı yok, hiçbir şey yemek istemiyorum.”

Amcamın ne yiyebileceğini düşünerek markete koştum. Deniz kulağı alıp deniz kulağı lapası pişirmeyi düşündüm. Amcam bunu bilseydi, amcamın parayı dikkatsizce kullandığımı ileri sürerek beni azarlayacağı açıktı, bu nedenle deniz kulağının ederini kendi paramla ödedim. Tahminim doğru çıktı. Amca, deniz kulağı yemeğini görünce anında sinirlendi.

“Bu nedir? Deniz kulağı değil mi? Sen deli misin?”

Amcamın hastalığının daha da derinleşeceğinden korkuyordum.

“Amcaya deniz kulağı yemeği yedirmek için deniz kulağını kendi maaşımla aldım.”

“Ne? Sen gerçekten delisin!”

Amca daha da sinirlenmesine rağmen, yine de ben amcaya deniz kulağı yemeği yedirdim.

“Haydi, ye bunu. Siz sadece iyileşin de ben yine size deniz kulağı yemeği yaparım. Sizin ne dediğiniz önemli değil.”

Gerçekten öyleydi. İnatçı olsa bile benim için sorun değil, amcam kalkıp evin etrafında dolaşırsa mutlu olacağım. Bu nedenle bütün gece hiç uyumadan amcamın başında bekledim. Geceleyin yine ateşi çıktı, rahat nefes alamadığı için endişelendim.

Bütün gece el havlumu soğuk suyla ıslatarak amcamın alnına koydum, bu şekilde şafak attı. Sabah olurken amca zar zor gözlerini açıp bana baktı, şaşkınlıkla bana şunu sordu:

“Hey, Nuri, bu vakte kadar hep yanımda mıydın?”

“Amca, amca, biraz kendinize geldiniz mi? Artık ateş düştüğüne göre, yakında iyileşeceksiniz.”

Amca uyandığı için çok mutluydum, gece boyunca çektiğim zorlukları unutup amcamın halini sordum. Amca yüzüme anlamlı anlamlı baktı, sonra kendi kendine şöyle mırıldandı:

“Bu yaşıyı her gün daha çok şaşırtıyorsun ...”

Amca korkunç soğuk algınlığını atlattı. Hasta olduğundan beri, amcam bana dırdır etmeyi bıraktı. Sadece dırdırı bırakmadı, bana karşı tutumu da değişti, daha nazik davranmaya başladı, amcanın bu tavrı beni düşündürdü. Amcanın o eski şüpheli bakışları kalmadı, işlerin altında ne kadar zorlansam da, kendimi kuş kadar hafif hissediyorum.

O sırada gece ortaokulundan bir telefon geldi. Daha fazla okula devamsızlık yaparsam, diploma alamayacağımı bildirdiler. İlk dönemin son sınavı bittikten sonra hastaneye kaldırılmışım. Bu arada yaz tatili başladığı için sorun çıkmadı.

Şimdiye kadar sorun yoktu; ama sınıf öğretmenimin sözleri beni endişelendiriyordu. Ancak amcam benim okula geri dönmeme izin verdi. “Sen gündüz çalışıp gece okula gidiyorsun, benden izin almana gerek var mı?” O kadar mutluydum ki, şafaktan kalktım, ev işlerini tamamladım. Güneş batınca sırt çantamla uçarcasına okula gittim. Okul zamanı yaklaştığında amca okula geç kalmamam için daha acele etmem konusunda beni uyardı. Yağmurlu günlerde amca otobüs durağında şemsiyesi ile beni beklerdi.

“Amca, sırtınız ağrıyor, neden dışarı çıktınız? Yol çok karanlıktır.”

“Sıkıldığımdan çıktım. Haydi gidelim.”

Amcamla bu şekilde eve döndüğüm günlerde, sokak ne kadar karanlık olursa olsun, yüreğimin ışığı çok parlaktı.

Okula zar zor gittim; ama derslerimden geri kalmadım. Bu nedenle ertesi bahar ortaokuldan onur ödülü ile mezun oldum. Amca bana beni mutlu eden bir mezuniyet hediyesi verdi.

“Ana cadde üstünde bir akşam lisesi olduğunu söylediler. Gitmek istiyorsan git.”

“Amcacığım, çok teşekkür ederim.”

Mutluluktan başım döndü, amcamın kollarına düştüm. Amca kızgın bir suratla sertçe şöyle söyledi:

“Nuri, neden böyle yapıyorsun? Bütün gün çalışıp okula gitmek istiyorsan, acı çekecek olan yalnız sensin! Öğrenim ücretine ek olarak maaşını da biraz artıracam.”

Mart ayında giriş ücretini ödeme zamanı geldiğinde amcam maaşımı biraz daha artırdı. Öyle olsa da amcam bana sert davranıyordu.

“Başkalarına okul ücretini ödediğimi söyleme. Sana karşılıksız para vermem. Hepsini sonra alacağım.”

Lise öğrencisi olmamın güzel haberini öncelikle Youngbal Ağabeyime bildirmek istedim. Bebeği ve Gangca Ablamı da çok özledim. Hemen mektup yazdım. Çünkü onuruyla yaşayan Nuri’nin haberini Youngbal Ağabeyimle Gangca Ablam duyduklarında bebek için endişelerinin biraz daha azalacağına inanıyordum.

Youngbal Ağabeyime mektubu gönderdikten yaklaşık üç gün sonra beklemediğim bir şekilde eve ağabeyim geldi. Çok yakın bir zamanda bir pazar günü kendilerine geleceğimi yazmıştım, ağabeyimin mektupta verdiği adrese geleceğini hiç düşünmemiştim.

“Ağabeyim.....”

Kapıyı açıp ağabeyimi karşımda görünce uzun bir süre donup kaldım. Çok özlediğim ağabeyimin karşımda durması bir rüya gibiydi.

Ancak o benim eski Youngbal Ağabeyim değil gibiydi. Sakalları uzamış, kıyafeti çirkindi. Benzi sarıydı, hasta görünüyordu. Aklımdan kötü şeyler geçti. Titredim.

Ancak ne olduğunu sormak için dudaklarım kilitlendi, ağzımı açamadım.

“Çok mu acı çektin?”

Youngbal Ağabeyim ağzını zar zor açtı. Ağabeyimin ağzından alkol kokusu geliyordu.

“Ya bebeğimiz?”

Artık dayanamadım, bebeği sordum.

“Bizim bebeğimiz?”

Ağabeyim gökyüzüne baktı. Mavi gökyüzünde bulutlar kayıtsızca hareket ederken onlara bakan ağabeyimin gözlerinden yağmur gibi gözyaşları dökölüyordu.

“Gitti. Bizi bırakıp gitti.....”

Ağabeyim dudaklarını ısırđı. Ağabeyimin kollarının arasından sıyrıldım, üzüntüyle ağlamaya başladım. Ben ağlarken ağabeyim sarıldı, kendi kendine konuşurcasına mırıldandı.

“Tutamadım. Bu dünyada yaşam mücadelesi veren bebeğimi yakalayamadım. İyi bir iş yaptı. Gökyüzünde mutlu yaşamak, bu zorlu dünyada yaşamaktan yüz kat daha iyidir.”

“Üzgünüm ağabeyim, sizi incittim. Gangca Ablam için gerçekten üzgünüm.”

“Evet, ablan senin için çok endişeliydi. İyi bir kadındı. Ama şimdi birlikte değiliz. Onu bıraktım. Yemin ederim, ona vurdum, onu gitmeye zorladım. Benim gibi insanla yaşasaydı, ömür boyu gözyaşı dökecekmiş gibi hissettim, bu nedenle ayırılmaya zorladım ...”

“Ne? Sonra.....”

“Evet şimdi yine yalnızım. Younghee öldükten sonra yalnız kaldım, yine yalnızım. Ama yalnız yaşamak benim için çok zor olmadı. Doğduğumdan beri yalnız yaşamaya alışkınım.”

Youngbal Ağabeyim yüzümü kaldırıp gözyaşlarımı sildi.

“Ağlama. Bana mektup göndermeseydin, seni çok merak edecek ve kendimi tamamen alkole verecektim. Seninle buluşmak için hiç tereddüt etmeden Seul’dan ayrılabilceğimi düşündüm. Senin geri dönebileceğin umuduyla her gün çok içki

içerek seni bekledim. Şimdi rahatladım. Nuri sen zekisin, bu nedenle bu çirkin ağabeyin olmadan da yaşamını sürdürebilirsin. Gerçekten mutlu olacaksın.”

“Ağabeyim! ...”

Sokakta yürüyen insanlar baksalar da görmezler, kıvrınarak ağladım. Bebeği kurtarmak için dua etmiştim, bebek sağlıklı olsun da, annemi bulmasam da olur diye dua etmiştim.

“Ağabeyim.....ne yaparız?”

“Hey Nuri, sonra tekrar görüşebilir miyiz?”

Ağabeyciğim ‘Sonra tekrar görüşebilir miyiz’ deyip geri döndü. İleriye doğru yürüyen ağabeyimin arkasından baktığımda, bir gölge gibi hafif ve yalnız görünüyordu, ben ise bulunduğum yerde çivilenmiş gibi dikilip kaldım. Akan gözyaşlarımı bile silemedim Youngbal Ağabeyimin talihsizliğini düşündükçe, yeni yeşeren filizlerin, tomurcuklanan manolya çiçeklerinin güzelliğini göremiyordum. Yüreği yanan ağabeyimin bir yerlerde alkol içtiği aklıma geldiğinde boğuluyordum.

Amcam şöyle dedi:

“Eski bir söze göre, dolu yağsa, sadece fakir çiftçi tarlalarını seçer ve oraya düşer. Maalesef ağabeyinin güçlüklerden yorulduğu günler olabilir. Bak, yağmur veya rüzgâr ne kadar güçlü olursa olsun, zamanla hepsi denecek. Ağabeyin sana çok iyi davrandığı için kesinlikle kutsanacak. Gerçekten.”

“Gerçekten mi?”

İçimden, Youngbal Ağabeyimin üzerine esen rüzgârı, yağın yağmuru durdurması için tekrar tekrar Tanrı’ya yalvardım.

Bana göre Youngbal Ağabeyim dünyanın en iyi ressamıydı. Ağabeyimin büyük bir ressam olması için dua etmeyi unutmadım, Gangca Ablayı da.

Gangca Ablayı düşününce de çok üzüliyordum. Fakirlerin hep yanında olan Gangca Abla, her zaman maddî ve manevî zarar gördü.

Ben Gangca Abla olsaydım, Youngbal Ağabeyim düzelinceye kadar ona olan sevgimi korurdum. Tanıdığım Gangca Abla böyle sevgi dolu bir insandı.

Amcam gerçekten iyi bir insandı; ama Youngbal Ağabeyim olmadan Seul çok boştu. Seul'da kimsemin olmadığını düşündüm. Bu sırada aniden Pilwu aklıma geldi.

Youngbal Ağabeyimle kamyonetle dolaşırken Yabanî Gül Mahallesiine uğradığımızda tesadüfen erkek arkadaşım Pilwu'yu gördüm. O zaman Pilwu'nun Nuri'nin geri dönmüş olabileceğini söyleyerek karanlıkta bizim evimize doğru koştuğunu düşünürken içimden çok güzel duygular geçti.

Pilwu şu anda bir lise öğrencisi olmalı. Boyu ne kadar oldu acaba?

Hâlâ bir kız gibi yüzü beyaz mıydı? Bu kadar zamandan sonra Nuri'yi hâlâ unutmadı mı acaba?

Sonunda Yabanî Gül Mahallesiine bir mektup yazmaya karar verdim. Gece okulu da olsa lise öğrencisi olduğum için mektup yazmaktan utanmayacağımı düşündüm. Ama bir haftadır mektubu sırt çantamda taşımama rağmen, mektubu göndermeye cesaretim yoktu. Pilwu'nun şu anda beni hatırlayacağından emin değildim. Gece mektubumu yırtıp attım.

Birkaç gün sonra Pilwu'ya başka bir mektup yazdım, yeniden yırttım. Üçüncü olarak çok basit bir mektup yazdım. Bu, içimdeki özlemi yansıtmayacak cümleleri seçerek özenle yazdığım bir mektuptu.

Pilwu,

Ben Na Nuri. Beni hatırlıyor musun?

Senin adını andığımda mahallemdeki Yabanî Gül çiçeklerinin kokusu burnumda tütüyor. Lisemin batı tarafındaki çit de Yabanî Gül'dendir.

Bunun ne kadar hoş olduğunu tahmin edemezsin. Yabanî Gül Mahallesini hiç unutmadım.

Nerede yaşarsam yaşayayım, o günler kadar mutlu zamanlar geçirmedim.

Pilwu, senden bir isteğim olacak.

Annem hakkında bir şey duyduysan, bana mektupla bildirebilir misin? Ders çalışırken böyle meşgul ettiğim için üzgünüm.

Görüşmek üzere

Nuri'den

Bu mektubu gönderdim, her gün kapının yanındaki posta kutusuna baktım. Ancak, bir hafta geçmesine ve hatta bir ay geçmesine rağmen, Pilwu'dan yanıt gelmedi.

Neden bu mektubu yazdım? Pilwu beni tamamen unutmuştu.

Mektubum onu rahatsız etmiş olabilir. Belki cevap bile vermek istemez.

Ah, Na Nuri, neden onurunu düşünmeden böyle bir mektup gönderdin?

Bir süre onurum kırıldı, bu nedenle Pilwu'nun bana verdiği saati çıkarıp çöpe atmayı düşündüm. Gittiğim her yerlerde en sevdiğim şey Pilwu'nun Yabanî Gül Mahallesinden ayrılırken verdiği saatti.

Zorlandığım anlarda kol saatimi çıkarıp bakarak teselli oldum. Çok değer verdiğim için saati kullanmasam bile, kol saatinin pilini değiştirip temizliğini yapardım.

Onurum o kadar incinmişti ki, bir cevap alsam bile geriye bakmama konusunda kesin bir karar verdiğim bir gün, posta kutusunda Pilwu'dan bir mektup buldum. Mektubun zarfında Pilwu'nun adını okuduğum an, mektubu okumama kararım artık bir köpük gibi kayboldu, kalbim çarpmaya başladı.

Özlediğim Nuri'ye

Senden gelen haberlere inanamıyorum, ben sanki rüya görüyor gibiyim. Mektubunu yirmi kez okudum, hayır, yüz kez. Yazdıklarını ezberledim, bakmadan her şeyi hatırlayabiliyorum.

Nuriya, şimdi aynı gökyüzünün altındayız.

Nuri, bu mektubu okurken sen de gökyüzüne bak.

Ben de senin baktığın gökyüzüne bakacağım.

Ben de lise öğrenimimi Seul'da sürdürüyorum. Bu nedenle cevabım gecikti.

Yeni bir ortama girdiğim için uzun süre evde değildim. Ara sınavım bitince uzun bir süre sonra Yabanî Gül Mahallesine gittim, mektubunu aldım.

O kadar şaşırdım ve mutlu oldum ki, mektubunu göğsüme bastırıp açmayı bile düşünemedim.

Seni özledim.

Sen gittikten sonra seni çok merak ettim.

Bir süre sonra geriye dönüp evine bakarsın diye gecenin yarısında bile evine koşardım.

Ama hiç haber alamadım.

Beni unuttun sanmışım

Nuriya.

Aradan adını tekrar çağıramadığım çok uzun bir zaman geçti.

Bu arada sen de çok değişmiş olmalısın. Seninle buluşmak ve senin hikâyeni dinlemek, ben de sana hikâyemi anlatmak istiyorum.

Çocukluk arkadaşlarımızla bir araya gelelim.

Ayrıca Myeonghee ile de iletişime geçeceğim, üçümüz bir araya geleceğiz.

Myeonghee de öğrenimini Seul'da sürdürüyor.

Ama üzgünüm Nuri.

Seninle buluştuğumda, annen hakkında sana söyleyecek hiçbir haberim yok. Herhalde kristal taşlar da çok büyümüştür.

Seul'a gelene kadar her gün evine uğradım, kristal taşını suladım. Kristal taşların susadıysa, bu dünyanın neresinde olursan ol, Nuri'nin susayıp acı çekiyor olabileceğini düşünerek kristal taşını bir gün bile atlamadan suladım.

Nuriya,

Bütün bu mutlulukları bir mektuba sığdıramam.

Randevu saatini ve yerini aşağıya yazdım, lütfen buluşma yerine gel. Pazar olduğu için, senin de zaman ayırabileceğini düşünüyorum.

Daha şimdiden pazar gününü dört gözle bekliyorum.

Umarım, sen de sabırsızlıkla bekliyorsundur

Pilwu Seul'da

Pilwu'nun mektubunu almak da bir rüya gibiydi. Pilwu beni hiç unutmamış. Bunun yanında Pilwu da benim gibi Seul'da yaşıyormuş. Buna inanamadım. Yalnızlık hissettiğimizde, zor günlerimizde buluşabileceğimizi düşündüm.

Ancak, Pilwu ile görüşmeye karar verdiğim pazar sabahına kadar buluşmak üzere gitmekte tereddüt ettim. Mektupta Pilwu'nun beni çok merak ettiğini belirten ifadeler vardı; ama bu buluşmada üçüncü bir kişinin Myeonghee'nin de bizimle birlikte olacağı beni düşündürüyordu.

Myeonghee şimdi çok alımlı bir liseli kız olmuştur. Ben de şık olmaya çabalayan bir çocuktum. Ama bendeki bu hal ne? Bu iki arkadaşına pazardan düşük fiyata bile hiç kıyafet satın alamayan Na Nuri'nin bu perişan durumunu mu göstereyim? Öyle olmasa bile, onlara bir gece lisesi öğrencisi olduğumu da söylemek istemiyordum. Acaba zihnimi bir hiç uğruna mı yoruyordum?

Hayır. Şimdiye kadar çok iyi yaşadım. Asla utanacak bir şey yapmadım. Neyden korkuyorsun? Pilwu beni hayal kırıklığına mı uğratacak? O zaman Pilwu ile böyle hayal kırıklığına uğrayacaksam uğrayayım. İnsanları sadece görüşlerine göre yargılayan Pilwu ile arkadaşlığımı sürdürmek istemiyorum.

Sonunda buluşmaya karar verdim, büyük baba ile cesurca konuştum.

“Onlar ile buluşacağım. Buluşacağımız yere gidip göğsümü gere gere arkadaşlarımla görüşmek istiyorum.”

Büyük baba başını salladı.

“Büyük babacığım, ilacınızı almayı unutmayın.”

“Merak etme. Ah, Nuriya.” Büyük babam beni çağırdı.

“Evet?”

“Nuri, sen benim torunumsun.”

“Ne?”

“Senin ne düşüneceğini bilmiyorum; ama demek istediğim şu ki, uzun zamandır seni gerçek torunum olarak düşünüyorum. Anladın mı? İstersen Nuri’yi[seni] okumak için Amerika’ya göndereceğim. Arkadaşlarına öyle söyle. Büyük babanın seni yurtdışına göndereceğini söyle. O amcanın biraz inatçı olmasına rağmen, iyi bir büyük baba olduğunu belirt ...”

“Büyük babam!...”

Başka bir şey söyleyemeden çıktım; çünkü az kalsın ağlayacaktım. Büyük babamın bunu neden söylediğini biliyordum. Eski dostlarla buluşmaktan çekinmeyeyim diye söyleyecek bir sözümün olmasını istedi. Büyük babamın sıcak yüreği düşük omuzlarımı kaldırmaya yetti.

Pilwu ile buluştum. Myeonghee ile de görüştim.

O kadar heyecanlandım ki, hiçbir şey konuşamıyordum. Pilwu oldukça büyümüştü.

Onun bu kadar uzun boylu olacağını hiç düşünmemiştim. Hâlâ beyaz tenliydi; ama kalın kaşları ve iri parlak gözleri onun eski çocukluk arkadaşım olmadığı ifadesini taşıyordu.

Çocukken Pilwu ne kadar tatlıydı. Birlikte olduğumuz sürece Pilwu gözlerini benden hiç ayırmadı. Çörek ve börekleri yerken bana bir bardak su uzattı, dondurmayı yerken de bana bir mendil verdi. Benim koruyucum gibi davrandı.

Nasıl ki şu an ki Pilwu Yabanî Gül Mahallesinin utangaç Pilwu'su değilse, ben de Yabanî Gül Mahallesinden biri değildim. Pilwu'nun daha önce karşımda yaptığı gibi ben birkaç kez kekeledim.

Myeonghee tahmin ettiğim gibi göz kamaştırıcı derecede güzeldi. Myeonghee'ye "Çok güzelsin" dedim. Ama Myeonghee beni görür görmez "Sen gerçekten Nuri misin?" diye sordu.

Myeonghee'in alaycı sözlerinden değil; ama Pilwu'nun Myeonghee'yi çimdiklemesinden uzun süre kendimi kötü hissettim. Sadece bu değildi. Pilwu'nun Myeonghee hakkında her şeyi bildiği anlaşıyordu. Bu, ikisinin sık sık buluştuğu anlamına geliyordu. Myeonghee, belki de Pilwu ile aynı üniversiteye gideceklerini söyledi.

Bu iki kişinin önünde sevincim yavaş yavaş kayboldu ve susmaya başladım. Pilwu nasıl yaşadığını öğrenmek istedi; ama ağzımı açmadım, hiçbir şey anlatmak istemiyordum. Çünkü onların yaşamları benimkinden o kadar farklıydı ki, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kendimle karşılaştırdığımda, Myeonghee'nin davranışları bir çocuk gibiydi. Myeonghee'nin neden bahsettiğini pek anlayamadım. Myeonghee dans etmede iyi olduğunu, bu nedenle üniversitede de dans bölümünü seçeceğini söyledi. Myeonghee konuşurken hiç duymadığım ünlü dansçılardan söz etti.

Myeonghee'nin tavrı çok nazik görünüyordu, ben ise bir arpa çuvalı gibiydim.

Zaman geçtikçe, orada kendimi rahatsız hissettim. Pilwu bana çok iyi davransa da, ben onların yanında kendimi ezik hissediyordum. Çabuk geri dönmem gerektiğine dair onlara yalan söyledim. Yalan söylediğim için sesim biraz titriyordu; ama kimse fark etmemiş gibiydi.

Pilwu ile ilk görüşme böyle sona erdi.

Otobüs durağında Pilwu beni evime kadar götürebileceğini söyledi. Hayır dedim. İkisini otobüs durağında bırakıp aceleyle yeni gelen otobüse bindim. Otobüsün nereye gittiğini bile kontrol etmedim. Otobüs kalkınca etrafıma baktığımda, Myeonghee, Pilwu'nun koluna vurarak gülüyordu. Onu görünce yüzüm kıpkırmızı oldu.

'O gerçekten Nuri mi? Ah, paspal. Ya o giysiler ne?'

Myeonghee benim için böyle söylüyormuş gibi geldi. Bir daha arkama bakmadan dudaklarımı ısırarak evime geldim. Ama yanlış yöne giden otobüse bindiğim için saatlerce dolaştığımdan evime geç döndüm.

O günden beri uzun süredir çok depresyondaydım. Sadece Pilwu, Myeonghee'ye göre kendimi perişan hissettiğim için depresyonda değildim. Onların yaşamlarıyla benim yaşamım arasındaki farkı kendi gözlerimle görmek çok üzücüydü.

Çocukken arkadaştık; ama şimdi çok farklıyız. Eski halimi bir yerlerde kaybetme, sadece biyolojik bir varlık olarak dolaşma hissinden kurtulamadım.

Ben, ben değildim. Bu sözü söylemek benim için çok zor geliyordu; ama o zamanlar benim için mutsuz ve umutsuz yürek yakan günlerdi. Her gece günlüğüme kendimi kaybetme nedenlerini sürekli yazıyordum.

Şimdiye kadar, yaşamımı sürdürebileceğim ve küçük bedenimi besleyebileceğim bir yer ararken, başka bir şey düşünecek vaktim yoktu.

Annemi bulmak için evden ayrıldım; ama onun hakkında hiçbir bilgiye ulaşamadım.

Bu çok geniş dünyada annemi bulabilir miyim? Günler geçtikçe annemi bulma umudumu da yitirdim.

Bazen annemi şimdi bulmanın ne yararı olacağını düşündüm. Annemle ‘Na Nuri’ adıyla yaşadığım günlerden çok uzaktaydım. Şu anda annemle buluşsam bile eski günlere geri dönemezdim.

Pilwu’dan mektuplar gelmeye devam etti; ama ben cevap vermedim. Çünkü karışık zihnimi durulttuktan sonra cevap yazabileceğimi düşündüm. Sorun Pilwu ile değil, benimle ilgiliydi. Gelecekte nasıl yaşayacağıma henüz karar vermemiştim.

Benim büyük sıkıntı içinde olduğumu fark eden büyük babam bana şöyle dedi:

“Nuriya, insan yerine çivilenmiş gibi kalamayan bir varlıktır. Her şey zamanla değişir. Şu andan itibaren burayı senin evin olduğunu kabul et, buraya kökünü sal. Çimler sökülürse solar, ölür. Bunun gibi bir insan bir yere kök atmadan nasıl yaşar?” Bana bunları alçak sesle söyleyen büyük babam odasındaki küçük çekmecesinden sessizce bir şey çıkardı.

“Bak, bunu senin buraya kök salmana yardımcı olacağını düşündüğüm için hazırladım, ben ölürsem bile, bununla öğrenimini sürdürebilirsin.”

Büyükbabamın bana gösterdiği bir banka defteriydi. ‘Na Nuri’ adına açılan hesap cüzdanında, üniversiteden mezun olup yetişkin olana kadar yetebilecek para bulunmaktadır.

“Büyük baba!.....”

Artık konuşamıyordum. Çünkü gözyaşlarım boşandı. Büyükbabam kendi kendine konuşur gibi mırıldandı, ağlayan beni kollarının arasına aldı.

“Nuriya, ben sana güvenerek yaşıyorum, sadece sen de bana güvenmelisin. Bu senin evin. Gerçekten bu ev senin.”

Tamam, öyle yapacağım büyük babam. Büyük babamın beni diktiği yerde büyüyüp dallanıp budaklanarak çiçek açmak için çok çalışacağım. Kokulu kokulu güzel çiçek açacağım, birçok insanın yüreğini ferahlatan çiçekler açacağım.

Büyük babacığım sen kendini yalnız hissetme, artık yanında ben varım. Büyük babamla Nuri[ben], kök atıp birlikte yaşayacağız.

Yüreğim sakinleştiğinde Pilwu'ya cevap yazdım. Geçmişteki Nuri gibi güçlü olmaya çalışıyordum.

Pilwu mektubu alır almaz bana cevap yazdı. “Sen bana en değerli arkadaş olduğun gibi ben de tıpkı senin gibi çok değerli arkadaş olmak istiyorum...” diye.

Açık Gözlerle Hayal Et

Şu anda benim hikâyem sona erdi.

Ancak çok önemli bir hikâye daha kaldı. Hikâyeyi anlatmaya nasıl, nereden başlayayım?

Ben şimdi ağlıyorum. Geriye kalan hikâyemi düşündüğümde bile gözyaşlarım böyle bir şelale gibi akıyor, gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Artık şimdi biraz sakinleştim. İlk başta yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum. Her sabah uyandığımda yastığımın ıslak olduğu günler bir haftadan fazla sürdü. Bir insanda o kadar çok gözyaşı depolandığını o zaman fark ettim.

Ben, ben, sonunda ...

Ah, hikâyemi anlatamaya başlayamıyorum. Yapabilirsem, çarpan kalbimin sesini duyurmak istiyorum. Yüreğim patlamış gibi. Her zaman öyleydi. Kalan hikâyemi düşünürken yüreğim çarpmaya başlıyor, gözlerim yaşla dolduğu için önümü göremiyordum, gözyaşlarım dökülüyordu.

Hayır, konuşmalıyım. Gerçekten konuşmalıyım.

O anda silkinerek ayağa kalkıp, gözyaşı olmayan bir dünyada yaşamam için son hikâyemin hepsini anlatmalıyım.

Ben, ben, o kadar dolaşıp aradığım annemi buldum!.....

Gerçekten buldum. Annemi buldum. Şaşırtan şey şudur. Annem uzakta değildi, büyük babaya çok yakın bir yerde oturuyordu. Ben gerçekten aptaldım. Büyük babamla yaşarken annemle en az üç veya dört defa karşılaşmıştım; ama ilk bakışta annemi tanıyamadım.

Annem de beni tanımadı. Annem, zavallı annem, sonuna kadar hiç beni tanımadı.

Zavallı annem benim Nuri olduğumu hayal bile edemedi buradan ayrıldı.

Ben bir gece neler olduğunu en ince ayrıntıları ile hatırlayabiliyorum. O gece olmasaydı, annemle sonsuza dek buluşamayacaktım.

O gece okuldan biraz geç dönüyordum. Büyük babam yine sırt ağrısı çektiği için otobüs durağına gelmedi. Büyük babamın beni yalnız başına beklediğini düşünerek otobüsten iner inmez yolda koşarcasına yürüdüm.

Büyük babam benim ikinci sınıfta gece okulundan ayrılıp, gündüz okuluna geçmemi, herkes gibi okula sabahleyin gitmemi istedi; ama ben böyle gündüz okumayı hiç düşünmedim. Hangi okula gittiğim önemli değil, her şey benim çalışmama bağlı diye düşündüm.

Ancak her gece geç bir saatte döndüğümünden, büyük babam için çok endişelendim.

Evime giden ara yoldan aceleyle koşmaya başladım. Tam o sırada birden bir adamın bağırıldığını duydum, sonra bir evden biri çıktı. “Hey! Neredesin? Çabuk dön!”

Kaçan bir kadındı. Bu kadın birden gözden kayboldu. Kadının peşinden gelen adam sarhoştı, vücudunu kontrol edemedi ve tökezledi, ağzından kötü sözler savurarak evine geri döndü.

Olay yerinden hemen uzaklaştım.

Ta uzaklardan büyük babamın bahçe kapısının ışığı beni bekliyordu. Acele acele yürüyüp kapının önüne gelip durduğumda çok şaşırdım. Bunun nedeni, ışıkların ulaşamadığı karanlık duvara yansıyan bir kişinin titrek gölgesiydi. Korkuyla durunca, o kişi bana seslendi.

“Şaşıрма, bir süre burada bekleyip gideceğim”

Dış görünüşünden onun kaçan kadın olduğunu anladım. Ancak onu o halde gördüğüm için üzüldüm; o nedenle evime hemen giremedim.

“Teyze, burada durma, bir süre bizim evimizde kal.”

“Sorun değil. Kocam iyi bir insan; ama içki içme alışkanlığı kötü ... Yakında uyuyacak, bu yüzden biraz beklemem gerek. Merak etme, sen evine gir.”

Kadının karanlıkta çömelmesini görmek çok üzücüydü. İçeriye girmek istemeyen bu kadını ikna ettim ve eve birlikte girdik.

“Burada biraz oturup gideceğim. Oğlum uyandığında beni arar ve ağlar, bu yüzden uzun süre kalamam.”

Kadın gülümseyerek oturma odasındaki bir sandalyeye oturdu. Teyzenin solgun ten rengi, endişeli yüzü ve zoraki gülümsemeye çalışan dudakları, burnu ve gözleri parlak oturma odasının ışığında pırıl pırıl parladı, ben orada donup kaldım.

İnanılmaz!

O kadın, annem diye bağırmama neden olacak kadar anneme çok benziyordu. Gözlerimi ovuşturup tekrar baktım, yüzü zayıf, gözleri üzgün, kesinlikle benim annemdi. Bu yüz, yıllar geçtikçe çok acı çekmiş gibiydi, bu nedenle annemin hafızamdaki görüntüsünden çok farklıydı; ama kesinlikle annemin yüzüydü.

Çarpan kalbimi sakinleştirdim, hemen odama girdim.

Annemin resmini ararken elim titredi.

Annemin resmini yüz bin kez gördüm, bu nedenle yüzünü gözlerim kapalı bile çizecek kadar hatırlıyorum; ama bir kez daha kontrol etmek istedim.

Annemden ayrıldıktan sonra onun fotoğrafını göğsüme bastırarak kaç kez gözyaşı döktüm. Annemin yüzünü tanıyamamam mümkün değil.

Ama oturma odasında oturan o kadın benim annemse, neden beni tanıyamıyor? Bu kadının bir kocası ve çocukları var. Dünya biliyor ki annem için sadece ben varım.

Tamam. Bu dünyada da benzer yüzler var. Şaşırtıcı derecede benzer; ama sadece beni Yabanî Gül Mahallesinde seven annem bu değildi. Zihnimi dinlendirmek için çok çaba harcayıp oturma odasına geri döndüm. Kadın endişeli bir pozisyonda oturuyordu, beni görünce çabucak ayağa kalktı.

“Şimdi gitmek zorundayım. Teşekkür ederim.”

Kadın arkasına bakmadan aceleyle gitti. Sokakta yürürken onun arkasından, ne kadar bakarsam bakayım, o benim annem; ama onun benim annem olmadığına, başka bir çocuğun annesi olduğuna inanmak gerçekten zordu.

“Kim o?”

Kadın gittikten sonra büyük baba bana sordu.

“Sokaktaki ilk evde yaşayan zavallı bir kadındır.”

Büyük babaya anneme benzediğini söyleyemedim. Çünkü büyük baba benim annem için çok üzüldüğümü bilseydi, o da üzülecekti.

Birkaç gün sonra pazar günüydü. Marketten dönerken sokaktaki ilk evin ön kapısının açıldığını gördüm ve elimde olmayarak evin etrafına baktım. Bir kezcik de olsa, anneme benzeyen o kadını görmek istedim.

Kadın bahçede oğlunun saçını yıkıyordu, beni görünce mutlu oldu, köpüklü ellerini gel gel diye salladı.

“Oğlumun adı Hun. Altı yaşında, o kadar yaramaz ki, her gün yıkamak işe yaramaz.”

Kadın yaramaz oğluyla birlikte, geçen geceki kadar perişan ve yorgun görünmüyordu. Saçlarından sular damlayarak birden dışarı fırlayan çocuğun arkasından bakarken, kadının gülümsemesi mutlu annelerin gülümsemesinden farksızdı.

O gün kadının evinde çay içip biraz vakit geçirdim.

Odasında kadın, kocası, güzel kızı Sol ve yaramaz Hun'un büyütülmüş bir aile fotoğrafı asılıydı. Fotoğrafındaki gülümseyen kadının yüzüne bakınca yine kalbim çarpmaya başladı. Güldüğünde de annem gibiydi.

“Benim adım Nuri. Na Nuri. Bu, babamın bana sevgiyi dünyadaki insanlarla paylaşarak yaşamam için verdiği adım.”

Adımı söylerken kadının yüzüne yakından baktım.

“Yabanî Gül Mahallesinde büyüdüm. Annem, babam ve ben çok mutlu yaşayan üç kişiydik. Ama babam ben dokuz yaşındayken öldü. Ah, babam bir besteciydi. Bana hep şarkı söylemeyi öğretti. Annem senin gibi çok iyi bir hanımdı. Ama annem, babam ölünce evden ayrıldı ve şu ana kadar haber gelmedi.”

Konuşurken de yine kadının yüzüne yakından baktım. Yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını merak ederek bilinçli bir şekilde konuşmaya başladım. Ama kadın sadece çok üzücü bir ifadeyle elimi tuttu.

Kadının kızı Sol okuldan döndü. Sol çantayı fırlattı, sonra annesinin kollarına atıldı. Nedense böyle bir kızı ellerinden tutup yanaklarını okşarken pırıl pırıl gülümseyen kadının görüntüsünü tam göremedim.

O gece eve geldiğimde büyük babaya dedim ki “Büyük baba, geçen gün evimize gelen kadın için kullandığım zavallı sözünü geri alıyorum. Kadının evine gittiğimde kadın çok mutlu görünüyordu.”

Büyük baba konuşmadan kızgın kızgın yüzüme baktı.

Her Şeye rağmen, yine de Hun'un annesinden etkilenmiştim. Dışarı çıkıp da geri dnerken, sokaktaki ilk evin n kapısının önünde elimde olmadan adımlarım durdu. Annem olmasa bile, herhangi bir neden olmaksızın Hun'un annesini çok sevdim. İçimden neler geçtiğini bilmesede, Hun'un annesi beni görünce coşku ile karşıladı.

Hun'un annesi çok gözü sulu bir hanımdı. Yabanî Gl Mahallesiindeki annem de yleydi. Biraz hüzünlü bir hikâye duyduğunda bile gözyaşları boşanan annem gibi, Hun'un annesinin de ben konuşmaya başlayınca hemen gözleri yaşarıyordu.

Hun'un annesi nasıl yaşadığımı ayrıntılı olarak öğrenmek istedi, şimdiye kadar kimsenin bulamadığı annesini aramak için Seul'a gelen küçük bir çocuğun hikâyesini defalarca sordu.

"Ağlamayı kesin. Artık konuşmayı bırakacağım. Sizi çok ağlattım. Ama çok kötü günler değildi. Beni seven birçok insanla tanıştım. Sanırım cennetteki babam benim yalnız kalmamam için pek çok iyi insan gönderdi. şimdi de siz bana kendi hikâyenizi anlatın."

Hun'un annesinin nasıl bir kişi olduğunu çok merak ettim. Birbirimize alıştıkça Hun'un annesi çok geç evlendiğini söyledi. Ama bana evlenmeden önce nerede olduğunu, ne yaptığını söylemedi. Bir gün detaylı olarak sorduğumda isteksizce cevap verdi.

"Ne acıdır ki, büyük bir hastalık geçirdim. İyileştikten sonra hastalanmadan önceki durumumu unuttum. Hun'un babası bana bakmasaydı lrdm."

ğrendiğimin hepsi buydu. Nasıl, ne tür bir hastalığa yakalandığını öğrenmek istedim; ama Hun'un annesi bana daha fazlasını anlatmadı. Belki de geçmişin acı yaralarını hatırlamak çok acı verici olduğu içindir.

Hun'un babasının, alkol almadığı takdirde çok iyi bir insan olduğunu söyledi. ğrenim görmediği için yalnızca ağır iş yapabildiğini, dinlenmek için de alkol aldığını anlattı.

Ancak, Hun'un babasından gördüğü iyiliği göz önünde bulundurarak, hiç incinmediğini söyledi.

Hun'un annesini dinleyince yüreğim burkuldu. Kendi kendime ne kadar annem olmadığını söylesem de, Hun'un annesini görünce, içimde anne özlemini daha çok hissettim. Benim annemle Hun'un annesi birbirine o kadar benziyordu ki, Hun'un annesine anne dememek için kendimi zor tutuyordum. Daha da yaklaştıkça, Hun'un annesi benim anneme daha çok benziyordu.

Bu nasıl oldu? Cennetteki babamın, bulamadığım annemin yerine anneme benzeyen Hun'un annesini göndererek beni mutlu etmek istemiş olabileceğini düşündüm. Anneme benzeyen biriyle tanışmaktan memnunum ve annemi aramaktan vazgeçirmek babamın isteği mi?.....

Şu anda Hun'un annesiyle tanışmamış olsaydım, daha mı iyi olurdu acaba diye düşünüyorum.

Orada durmamalıydım. Onunla hiç tanışmamalıydım; çünkü anneme benzeyen Hun'un annesini görmekten acı çekiyordum. Tanışmamış olsaydım, bu büyük gerçekle karşılaşmadan sessizce uzaklaştırdım. Keşke tanışmamış olsaydım...

Ama kader böyleydi. Benim hatam değildi. Gerçekten Hun'un annesiyle iyi kalpli bir komşu olarak yaşamayı düşünüyordum. Tıpkı annem gibi görünmesine rağmen, annem olmadığını neredeyse kabul ediyordum, Hun'un annesinin boynunun arkasında net bir şekilde üç nokta bulmasaydım.

Çok sıcak bir yaz günüydü. Şans eseri, Hun'un annesiyle bir şehir otobüsüne bindim. Okula gidiyordum, Hun'un annesi çocuklara yazlık giysiler almak için Namdaemun Pazarı'na gideceğini söyledi.

Nemli bir havaydı, Hun'un annesi ensesi terlediği için saçlarını yukarıdan bağladı.

Bir süre sonra bir koltuk boşaldı. Hun'un annesini oturtup çantamı ona verdim.

“Yazın gece okulu oldukça serin ve güzel geçiyordur. Şu an ikinci sınıfta olduğunu mu söyledin? Çok çalışmalı ve iyi bir üniversiteye girmelisin. Yakında tüm zorluklar bitecek. Değil mi?”

“Evet.” diye cevap verirken, istemeden Hun’un annesine baktım, içimden bir ah çektim. Açıkça gördüm, Hun’un annesinin ensesindeki üç siyah beni.

Kesin oydu. Hun’un annesinin üç beninin ensesindeki yerleşimi tıpkı anneminki gibi üçgen şeklindeydi, benin biri sanki saçın içine saklanmış gibiydi. O anda tir tir titremeye başladım. Olamaz. Bu hanım Hun’la Sol’un annesidir. Onunla kısa bir süre önce tanıştık, benimle hiçbir ilgisi yok. İsteddiği kadar bu ensesindeki benler aynı olsun. Yüz benzerliği olabilir; ama ensesindeki üç benin tesadüfî olamayacağını düşünüyorum.

Öyleyse, öyleyse, önümdeki Hun’un annesi, benim aradığım annem!

Ağzım kurudu, nefesim tutuldu. Gözlerimi Hun’un annesinin benlerinden ayıramadım. O arada Hun’un annesi bana baktı.

“Neden, ah, ah, ah, ensemdeki üç beni mi gördün? Hun bana ne dedi biliyor musun? Annem kaybolursa, endişelenmiyorum; annemi bulmam için sadece üçgen benlerini görmem yeterli dedi.”

Hanım Hun’un hikâyesini anlatırken gülüyordu. Ama ben güleliyordum. O gün otobüsten nasıl indiğimi, okula nasıl gittiğimi, okulda hangi ruh haliyle ders çalıştığımı ve eve nasıl döndüğümü hatırlayamıyorum. Kafamın her tarafında sadece bu üçlü ben vardı.

Artık bundan hiç şüphem yoktu.

Sonunda annemi buldum. Gelecekte sadece büyük babayla yaşamaya karar vermiştim; ama aniden annem ortaya çıktı.

Hun'un babasıyla tanışmadan önce tüm anılarını yitirdiğini söyleyen, yitik anılarının içinde bu Nuri'nin de olduğunu bilmeyen Hun'un annesi benim de annemdir. Ahhh, ben şimdi ne yapacağım?

Birkaç gün pek uyuyamadım, yemek bile yiyemedim. Kısa sürede bu kadar zayıfladığıma şaşırın büyük baba bana sordu.

“Kimdir o? Sana böyle eziyet eden kişi kim?”

“Büyük baba, ne yapayım? Kimse beni rahatsız etmiyor. Bilmiyorum. Niçin böyle olduğumu ben de bilmiyorum.”

Büyük babanın kucağına yığılıverdim, hüngür hüngür ağladım. Ben bunu kimseye söyleyemedim, büyük babaya bile anlatamadım. Annemi buldum; ama şu anda annem olmadığını nasıl söyleyebilirim? Hiçbir şey bilmeyen büyük babam sırtımı okşayarak “Kim, kim?” diye sordu; ama ben sadece ağladım.

Bir gün geçti.

Bir gün daha geçti.

Bu sıralarda bilerek farklı bir sokaktan okula gittim, okuldan döndükten sonra sadece Hun'un annesiyle karşılaşmamak için, evden de hiç çıkmadım. Her gün sokakta yürürken, çamaşır yıkarken, yemek yerken de gözyaşları dökerek günlerim geçti.

Annemi bulma umuduyla her şeye katlandığım sıkıntılı günlerden dolayı ağladığım zamanlar oldu. Ölmek istediğim zamanlar oldu; ama annemle buluşmak umuduyla yaşama direndim. Sadece annemi özleyerek yaşadım; ama annemin tüm eski anılarını unutması, öteki çocuklarıyla birlikte yaşamasından dolayı annemden çok nefret ettiğimde ağladığım zamanlar oldu.

Nasıl böyle olabilir? Her şeyi unutturacak nasıl bir hastalığa yakalandın acaba?

Annemi Hun ve Sol'dan geri almayı düşünerek ağladığım zamanlar oldu.

Baştan beri Nuri'nin kendi annesi olduğunu söylediği, annesiyle köye dönüp yeni bir yaşama başlayacaklarını hayal ederek sevinç gözyaşları döktüğü zamanlar da oldu.

Ancak, böyle olması mümkün değil.

Annemi geri alırsam, Hun ile Sol ne olacak? Bu sefer o çocuklar annesiz bir dünyada yaşamak zorunda kalacaklar.

Ben böyle yapamazdım. Nuri'nin çektiği acılar yeterliydi. Artık ben yalnız yaşayacak kadar büyüdüm; ama Hun ve Sol annesiz yaşamak için çok küçükler.

Hun ve Sol'ü düşünerek ağladım, ağladım. Öyle ya da böyle yapamazdım. Başıma ağrılar girinceye kadar uyumadan düşündüm; ama anneme “anneciğim!” demenin bir yolunu bulamadım.

Birini suçlayabilseydim, katlanmak daha kolay olurdu. Ama hiçbir şey hatırlayamayan annemi suçlayıp ondan nefret edemezdim.

Sonunda annemden vazgeçmeye karar verdim. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Dayanabilirsem annem şu an olduğu gibi Hun ile Sol'ün annesi olarak yaşayabilir. Zavallı annem için yaşamanın tek yolu bu.

Şimdi ben ortaya atılırsam annemin yeni düzeni paramparça olacak. Hun'un babası daha fazla alkol içer, sonra anne her gece sokaklara çıkıp titreyerek kocasının uyumasını beklemek zorunda kalabilir.

Anneme bu kadar acı çektiremezdim. Hafızasını kaybettiği için hiçbir şey hatırlamayan bir anne. Annemin mutluluğu için, eski anılarını sonsuza dek unutmasına yardım etmem gerekiyordu. O zaman artık annemi ziyaret etmeyeyim. Buluşmaya devam edersem, annem bir gün beni tanıyabilir.

Kararımı verdikten sonra, bir daha Hunlarının evine gitmedim. Onların sokağından hiç geçmemeye karar verdim, tekrar tekrar kendi kendime karar verdim. Ancak birkaç gün sonra, sanki derin bir hastalığım varmış gibi içim yanmaya başladı. Anemi özledim.

Annemin yüzünü yalnızca bir kez, bir kez daha görmek istedim. Onu görünce, ağrıyan, zonklayan, yaralı yüreğimin acısı azalacakmış gibi geldi; annemin yüzüne gizlice bakıp geri döndüm.

Ama yüreğimin acısı dinmedi. Sol'un saçını tarayan annesine gizlice bakıp döndüğüm gece battaniyenin altında için için ağladım. Yaralı yüreğimin acısı hafiflemek yerine, daha da derinleşti.

Dayanma gücümü toplayarak tekrar annemi görmeye gittim. Bu kez de, yüzünü yıkayan Hun'un babasına havlu veren annemi buldum. Geri döndüğümde yine acı ile kıvranarak ağladım. Bir daha asla asla annemin evine gitmeyeceğim. Dışlerimi sıkarak kendime kesin söz verdim.

Daha da zayıfladım. Yaz tatiliydi. Daha fazla yaşama karşı direnme gücüm kalmadı.

Sonunda yataklara düştüm, on gün boyunca ağır bir hastalık çektim.

Ben hastayken, büyükbabam her zaman başımda bekledi. Aklım başıma gelip de gözlerimi açtığımda, büyük babamın üzerime eğilmiş görüntüsünü gördüm.

“Büyük babaaa!”

“Tamam. İşte buradayım. Şimdi iyi misin?”

“Büyük baba, siz çok yaşayın. Büyük baba, Nuri'nin yalnız kalmaması için daha uzun yaşamalısınız.....”

“Ne söylüyorsun? Benim için ölüm uzakta. Sen evleninceye kadar asla ölmeyeceğim. Endişelenme, sen yaşamaya, daha iyi olmaya bak.”

Büyük babanın buruşuk elini sıkıca tuttum. Evet, benim büyük babam var. Annem olmasa da, artık sorun değil

Ben hastayken annem beni ziyarete geldi.

Uyuyora vurup, annemle hiç konuşmadım. Annemle büyük babam bahçede biraz konuştular. Kapının arkasına saklanıp gizlice annemi seyrettim.

“Çok mu hasta, hastalığı ne ?...”

Annem endişeli bir ifadeyle odama baktı.

“Lütfen, bu çapsalgyeongdan¹⁷ tatlısını Nuri’ye ver. Hoşuna gider mi bilmiyorum ama el yapımı, onunla paylaşmak istedim de getirdim.”

Annem, benim için yaptığı bir tepsi çapsalgyeongdan tatlısını büyük babaya uzattı, bir daha odama bakıp döndü.

Çapsalgyeongdan.

Annem hatırlıyor musun? Yabanî Gül Mahallesinde yaşarken bu tatlıyı yediğimiz günleri hatırlıyor musun? Çapsalgyeongdan babamın en çok sevdiği tatlıydı. Bir lokmalık küçük ve yuvarlak şekillerde yapılmış, dışı ince öğütülmüş değişik yiyeceklerle süslenmiş güzel bir tatlı. Annemin elleriyle yaptığı bu boncuk gibi güzel tatlıları yiyebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Bu, annemi son görüşümdü. Ben çok hastayken annem eşyalarını topluyordu anlaşılan. Belki de taşınacaklarını bildirmek istediği için beni ziyarete gelmişti.

Yataktan kalkıp ilk kez evden çıktığım gün, bakkal hanımdan Hun’un ailesinin taşındığı haberini duydum.

“Ne? Taşındılar mı? Nereye taşındılar?”

“Bilmiyorum. Hun’nun babasının yeni bir iş bulduğunu, o nedenle aceleyle taşındıklarını söyledi. Sanırım taşınalı üç gün filan oldu”

Neredeyse cüzdanımı yere düşürüyordum. Aniden bacaklarımın dermanının kesildiğini hissettim, yere çöktüm.

“Sorun ne? Hun’un ailesi taşınınca Nuri sana ne oldu?”

“Ha hayır. Bir süredir başım dönüyor ...”

¹⁷ 찹쌀경단 [çalssal gyeongdanü] Pirinç unuyla yapılan yuvarlak tatlı kektir.

Gittiğim bakkaldan alışveriş yapmayı da unutarak ben aceleyle geri döndüm. Aklım başımdan gitti, Hun'un ailesinin taşındığını söyleyen bakkal hanımın sesi kulaklarımda çınılıyordu, aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Beni burada yalnız bıraktın. Burada kaybolan kızının yanında olduğunu bile bilmeden öylece gittin. Yanımda olsaydın, içten annem diyerek güçlü bir şekilde yaşayabilirdim. Belki de böylesi iyiydi. Annemin karşısına çıkmamaya ne kadar karar versem de, aynı kasabada yaşasaydım, annemi düşünmekten asla kurtulamayacaktım. Bundan daha acısı, annemin hafızasını yeniden kazanması ve beni aramasıydı. Böyle olmuş olsaydı, annem ne kadar acı çekerdi. Annem, şimdiki gibi hiçbir şey bilmeden Hun ile Sol'un annesi olarak yaşamını sürdürsün. Ben de annemin sevgisini Hun ile Sol'e vermesini istemiyor muydum?

Annem taşındıktan sonra kendimi teselli etmeye çalıştım, annemin bana vereceği sevgiyi Hun ve Sol'e vermesine razı oldum.

Annem öylece gitti.

Yaz geldi, yapraklar gittikçe koyulaşıyordu.

Yaz tatilinde bir gün Yabanî Gül Mahallesi'ne doğru yola çıktım. Çünkü annemi bulduğumda geri dönmeyi düşündüğüm köye gitmek istedim. Annemle Yabanî Gül Mahallesi'ne dönme hayalim sonsuza kadar gerçekleşmeyecekti.

Mahalle girişinde otobüsten indiğimde Pilwu beni bekliyordu. Pilwu'ya Yabanî Gül mahallesi'ne geleceğimi önceden bildirmiştim. Pilwu bana baktı, el sıkışmak istedi.

“Hoş geldin Nuri. Seninle gurur duyuyorum.”

Pilwu'nun rehberliğinde mahalledeki büyükleri evlerinde ziyaret ettim. Memleketimdeki eski komşularım, beni görünce şaşırdılar, gözlerine inanamadılar, elimi tutarak ağladılar. Yabanî Gül Mahallesi'nde pek çok değişiklik olmuştu, beni tanıyanlardan çok tanımayan insan vardı. Mahalledeki yabanî güllerin çiçeklerinin

dökülmesine rağmen, yemyeşil yapraklarını görmek beni rahatlatmıştı, kendimi çok huzurlu hissettim.

Yıllarca terk edilmiş olan evimiz, bir dokunuşta yıkılacak gibi görünse de, ayakta duruyordu. Bu yıllarda ben bir selvi ağacı gibi büyüdüm; ama evimiz harap olmuştu.

“Ben biraz daha büyüyünce gelecekte burada yaşayabileceğim, yeni küçük bir ev yapacağım. Bunu kesinlikle yapacağım. Ben yokken burayı ne kadar özlediğimi biliyor musun? Bir gün geri döneceğim ve bu mahallede yaşayacağım.”

“Tamam. Ben de memleketimde yaşamak istiyorum. O zaman Nuri ve ben birlikte aynı köyde tekrar arkadaş olarak yaşayabileceğiz.”

Pilwu ve ben yaşlılığımızı hayal ederken birbirimize bakıp gülümsedik.

“Haydi, hızlıca bir kristal taş kazalım. Nuri, benimle buluşmaya değil, kristal taş için mi geldin?”

Pilwu gücenmiş bir ifadeyle beni arka bahçeye götürdü. Hafızamdaki kristal taş her zaman arka bahçede bacanın altındaydı; ama baca çoktan çökmüş ve yerle bir olmuş, sadece bacanın bulunduğu yer kalmıştı. Ben nemli toprağı dikkatlice kazmaya başladım.

“Aman, çok derine gömdüğümü sanıyordum; ama güçlükle bu kadar kazabilmişim.”

Kristal taş bir anda bir mücevher gibi ıslıl ıslıl parlayarak ortaya çıktı.

“Çok büyümüş. Gerçekten. Şuna bak. Kristal taş bu kadar büyümüştü.”

Sevinç çılgılığı atarak Pilwu’ya kristal taşı gösterdim.

“Demek ki, sen yokken iyi sulamışım, büyümez olur mu?”

Pilwu’nun göğsü kabardı.

Bu sefer kristal taşın altına gömdüğüm naylon poşeti dikkatlice çıkardım.

“Olduğu gibi duruyordu.”

Annem de gelseydi, birlikte kazsaydık harika olacaktı. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve zarfı açtım. İlkokulda çarpık çurpuk bir yazıyla yazılmış bir mektup ve annemin en sevdiği yüzüğü yıllarca beni beklemişti.

Anneciğim,

Ben şu anda annemi aramak için evimizden çıkıyorum.

Şu ana kadar annemin geleceği umuduyla bekledim; ama artık bekleyemeyeceğim.

Komşular annemin Nuri'ye geri döneceğini düşünmüyorlardı. Fakat anneciğim, siz endişelenmeyin.

Nuri artık çocuk değil. Şimdiye kadar tek başıma yaşamamı sürdürdüm.

Korkmuyorum. Çünkü annemin Nuri'yi[beni] ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorum.

Anneciğim, Nuri'nin gitmesi seni hayal kırıklığına uğratmasın.

Yeniden evden ayrılmayın. Mutlaka Nuri'nin dönmesini bekleyin.

Evden ayrılırken...

Nuri.

Bu mektubu Pilwu ile beraber okuyoruz. Ben ağlamadım; ama Pilwu'nun gözlerinde çiy tanesi gibi gözyaşları belirdi. Kendime artık ağlamayacağıma dair yüzlerce binlerce kez söz vermiştim.

Annenin sevgisini Hun ve Sol ile paylaşmaya karar vermedin mi? O halde paylaşmak için sevgiyi sevinçle vermelisin. Eğer üzülürsen ve sevgiyi gönülsüzce paylaşırsan, veremezsin.

Annemin yüzüğünü naylon poşetten çıkarıp sol elimin işaret parmağına taktım. Taktığım yüzük tıpatıp uydu. On yaşındayken yüzüğü yere gömdüğümde, parmağıma bol geliyordu, parmağımdan düşüyordu; ama şimdi tıpkı benimmiş gibi parmağıma uyuyor.

Yerde büyüyen bir kristal taş gibi, annemsiz yaşasam bile büyüdüm, boyum uzadı, yüreklendim, bundan dolayı annemin yüzüğünü takabilirdim. Şu anda annem yok, onun yerine sadece annemin yüzüğü var.

Annem gitmiş olsa bile, bu yüzük beni terk etmeyecek. Parmağımda annemin parlayan yüzüğünü görünce içimden sessizce dua ettim.

‘Ey Tanrım, cennetteki babam, yalvarıyorum, annemin mutluluğunu sağlayın’

Bir süre geçti ve şimdi...

Güneşli bir bahar gününde 19 yaşıma bastım, yarın üniversiteye giriş törenim var. İstedğim üniversiteye girdim. Şimdi onurumla bir üniversite öğrencisi oldum. Büyük babam yarınki giriş töreni için bana güzel bir takım elbise verdi. Büyük babam hâlâ sağlıklı. Şimdilerde beli çok iyi; bu nedenle bu bahardan itibaren bahçesinde bir bostan yapacağını söylüyor.

Tesadüfen Pilwu ile aynı üniversiteye düştük. Myeonghee’nin de bir kadın kolejinin dans bölümüne girdiği haberini aldım.

Şu ana kadar aldığım haberlerin en şaşırtanı ve sevindireni şuydu:

Dün gazetede ağabeyimin adını buldum. Ulusal Sanat Yarışması’na yeni katılanlar arasında en iyisi olduğu için ödüle layık görülen ressamın ‘Pak Youngbal’e ait olduğunu okudum.

En çok beni ödül alan resmin adının ‘Gülen Nuri’ olması sevindirdi. Bu resmi ağabeyimin eskiz defterinde görmüştüm.

Gazeteyi okudum; ama haberim yokmuş gibi davranıyorum.

Birkaç gün sonra ödül töreninde ağabeyimi büyük bir buketle şaşırtacak bir planımın gerçekleşeceği günü bekliyorum. Orada Gangca Abla ile buluşabilirsem ne harika olur.

Ve annem.

Annem taşındığından beri onun hakkında hiçbir haber alamadım. Annemle ilgili haberleri öğrenmeye bile çalışmadım. Çünkü annem için en doğru yolun bu olduğunu düşünüyordum.

Bütün Okuyuculara Verdiğim Sözler

Hatırlayacağınız gibi, bu kitabın başında size bir söz vermiştim. Nuri adlı bir kızın yaşam hikâyesini bana anlatan kişinin gönderdiği ikinci mektubu size açıklayacağıma dair verdiğim söz.

Sözümü tutmak için başa geri döndüm.

Ama ben uzun sözler söylemeyeceğim. Onun mektubunu okumak, benim söyleyeceklerimden çok daha etkili ve dokunaklı olacak.

Ama sevgili okuyucular, bu mektubu okumadan önce sizden bir isteğim olacak. Bu istek, yerine getirilmesi güç bir istek değil; ancak bu çok önemli bir istek, bu nedenle lütfen dikkatlice dinleyin.

İsteğim farklı olmak değil, dostumuz Nuri'nin yaşadığı hayatın hâlâ yanı başımızda yaşanan üzücü hikâyelerden biri olduğunu unutmamaktır.

Yaşadığımız dünya ilk bakışta renkli ve mutlu görünebilir; ancak yakından bakarsanız, çok daha fazla insanın acı dolu bir hayat yaşadığını fark edersiniz. Bu gerçektir.

Sadece bu dünyada gördüğünüz mutlu insanlara odaklanmamanızı, onların arkasındaki ağlayan insanları da düşünmenizi istiyorum.

Lütfen talihsiz insanlara birazcık olsun sevgi gösterelim, azcık sevginin onlara ne kadar çok yardımcı olabileceğini de göz önünde bulunduralım.

Bu sadece benim isteğim.

Şimdi ikinci mektubu aktarmama izin verin. Bu mektup, aslı gibidir, mektupta herhangi bir düzeltme yapılmamıştır.

Sevgili Yazar Yang,

Beni hatırlıyor musunuz?

Birkaç ay önce sana mektup gönderen kişi bendim; ama siz çok meşgul olduğunuz için beni hatırlamayabilirsiniz. Nuri, Na Nuri adını kesinlikle hatırlarsınız.

Ben daha önce yazdığım mektubumda Nuri hakkında bilgi vermişim. Melek gibi iyi ve güzel olan Nuri'yi size tanıtmak için uzun bir mektup yazmışım.

Size mektup göndermemin ilk sebebi Nuri'nin hikâyesini herhangi bir kişiye anlatma isteğimle dopdolu olmamdır. Bir yazar olduğunuz için, Nuri'nin hikâyesini kaleme alarak sizin tüm dünyaya duyurabileceğinizi düşündüm.

Belki de şu ana kadar Nuri'nin hikâyesini yazmaya başlamışsınızdır.

Yazar Yang, eğer siz Nuri'nin hikâyesini yazmayı düşünüyorsanız, lütfen önce benim hikâyemi dinleyin. Önceki mektubumda anlatamadığım gerçekleri size anlatmak için tekrar mektup yazmak istedim.

Yazar Yang,

Ben Nuri'nin annesiyim. Hun ve Sol'ün de annesi benim. Şaşırmış olabilirsiniz; ancak bunların hepsi doğru. Ben dokuz yaşında Nuri'yi terk edip, başka çocuklara anne olan günahkâr bir kadını.

Yazar Yang,

Ben kendi evladımı bile tanıyamayan talihsiz bir kadını.

Nuri'yi ilk gördüğümde onu kendime çok yakın hissettim, kanım kaynadı; ama onun kendi kızım olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bilinç kaybına uğradığım için eskiye dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Nuri'nin babası öldükten sonra aklımı kaçırmışım. Şu anda bile, Nuri'yi nasıl bırakıp evden çıktığımı anlamıyorum. Evden çıkıp sokaklarda dolaşırken bir araba kazası geçirdim, bundan dolayı Nuri'den ayrılmış oldum. Başımdan büyük bir darbe aldım, bu kaza bana geçmişteki her şeyi unutturdu. Kendim bile kim olduğumu, nerede

oturduğumu hiç hatırlayamadım. O sırada bana yardım eden kişi Hun'un babasıydı. Hun'un babası sayesinde yeni bir hayata başladım. Onunla evlendim, Sol ve Hun'u doğurdum. Çok zor bir hayat yaşıyorduk. Kocam alkolü severdi, bu yüzden para biriktiremezdi. Nuri ile ilk tanıştığımda bile, kocam alkol içiyordu. Bundan dolayı çalışamadı. Ben başka birinin evinde hizmetçi olarak çalıştım ve zar zor yaşamımızı sürdürdük.

Yazar Yang,

Nuri ile tanıştıktan sonra, bende bazı değişiklikler oldu, unuttuklarımdan bazılarını hatırlamaya başladım. Nuri sık sık evimize geldi, benim hayatımla ilgili çok şey anlattı. Nuri ile konuşurken gözümün önünde tanıdık bir manzara oluştu, unuttuğum isimler birer birer aklıma geldi. Bir gün yaşadığım her şey aklıma geldi, film şeridi gibi gözümün önünden akıp gitti. Sonunda, geçmişin tüm anıları yeniden canlandı.

Sayın Yazar Yang,

Bilincim yerine geldikten sonra, kim olduğumun farkına vardığımda duygularımı siz tahmin edebiliyor musunuz? Nuri'nin terk ettiğim kızım olduğunu fark ettiğimde, yüreğimin nasıl paramparça olduğunu anlayabiliyor musunuz? Hafızamı geri kazandıktan sonra deliye döndüm. Keşke hiçbir şey hatırlamasaydım diye düşündüm. Nuri'ye onun annesi olduğumu söyleyebilirdim. Ama Nuri'nin uğrayacağı şoku düşününce ağzımı açamadım. Neyse ki Nuri, benim annesi olduğumu bilmiyormuş gibi görünüyordu. Kaç yıl geçti. Nuri, dünyada çocuklarını tanıyamayan bir annenin olabileceğini düşünebilir miydi?

Sayın Yazar Yang,

Birkaç geceyi Nuri ile ne yapacağımı derin derin düşünerek geçirdim. Varlıklı bir yaşam sürüyor olsaydım, Nuri'yi hemen evime getirmek isterdim. Ama maddi durumum iyi olmadığı için, Nuri'yi yeterince iyi yetiştiremeyeceğimi düşünerek çok

üzüldüm. Nuri'nin benim kızım olduğunu ortaya çıkardıktan sonra, Hun'un babasından çekeceğim acı önemli değildi. Eğer, Nuri başarılı olabilirse her kötülüğe katlanabilirdim. Ama sonunda Nuri'den vazgeçmeye karar verdim. Anne olduğunu söyleyemeyen bu çaresiz annenin ona hiçbir faydasının olamayacağı için tek çıkar yolu buydu. İyi, yaşlı bir amcanın korumasındayken Nuri'yi tekrar çetin bir yaşamın içine çekmek olamazdı. Yaşlı amca, onu üniversitede okutacak varlığa sahiptir; ama benim ona yardım edecek gücüm yoktu.

Sayın Yazar Yang,

Bu nedenle Hun'un babasına bir iş bulduğumuz yalanını söyleyerek Seul'a uzak bir yer olan Busan'a aniden hızlıca taşındık. Nuri bu durumu fark etmeden aceleyle ayrılmam, en iyisiydi. Anne olduğumu bilseydi, bana daha çok bağlanacak, kötü bir yaşamın içine düşecek, o nedenle sarsılacaktı.

Fakat Sayın Yazar Yang,

Son bir kez daha Nuri'nin yüzünü görmek için yaşlı amcanın evine gittiğimde Nuri'nin benim onun annesi olduğumu öğrendiğini hissettim. Çünkü onunla bir süre hiç karşılaşmadık. Onu ziyarete gittiğimde de, yaşlı amca Nuri'nin hasta olduğunu söyledi, Nuri odasından çıkmadı.

Sayın Yazar Yang,

Nuri belki de benim için böyle davrandı. Biliyorum. Nuri'nin zavallı annesinin mutluluğunu düşünerek onun annesi olduğumu söyleyemediği gibi, ben de Nuri'nin benim kızım olduğunu söyleyemedim. Onun çok ince düşünceli, hassas olduğunu biliyorum. Onun bu kararı verirken ne kadar gözyaşı döktüğünü tahmin edebiliyorum. Ben de ondan uzaklaşma kararı alırken onun kadar çok ağladım.

Sayın Yazar Yang,

Bu yıl Nuri üniversite öğrencisi oldu. En büyük kızım Nuri üniversite öğrencisi oldu.

Benim şimdi başka bir isteğim yok. Bana Nuri'nin üniversiteden mezun olup, toplumun değerli bir üyesi olmasını izlemenin mutluluğu yeter.

Eğer sizin yazdığınız hikâyeyi Nuri okursa, benim duygu ve düşüncelerimi sizin aracılığınızla Nuri'ye iletebilirim, daha da mutlu olacağım. Dünyanın herhangi bir yerinde Nuri'nin her zaman iyi olması için dua eden bir annesinin var olduğunu bilmesini gerçekten isterim. Nuri'ye bir şey daha söylemek istiyorum. Hun ve Sol'ün annesi olmadan önce, dünyanın en sevimli kızı olan Nuri'nin annesiydim. Ölene kadar Nuri'yi unutmayacağım.

Sayın Yazar Yang,

Bunları size bildirmek için bu mektubu yazma gereği duydum. İçimde sakladığım tüm gerçekleri dile döktüğüm için bundan sonra pişmanlık duymadan yaşayabileceğimi düşünüyorum.

Sayın Yazar Yang, şimdiye kadar hikâyemi dinlediğiniz için size içtenlikle teşekkür ederim.

Sağlıcakla kalın.

Nuri'nin zavallı annesi.

Bölüm 7

SONUÇ

Altay dilleri teorisine göre, Türkçe, Moğolca, Mançu-Tunguzca, Korece ve Japonca aynı dil grubuna girmektedir. Fakat bu konudaki tartışmalar sürmektedir. Bu tez çalışmasında, Koreceden Türkçeye çevrilen Nuriya Nuriya adlı hikâye kitabından örnekler vererek, Korece ile Türkçenin yapı açısından benzerliğini gösterilmeye çalışıldı.

Yapı açısından Korece de Türkçe de sondan eklemeli diller grubuna girmektedir. Korecede de Türkçede olduğu gibi türetme ve çekim ekleri bulunmaktadır. Ancak bu ekler birbirine benzemez. Olumsuzluk eki Türkçede sözcüğün sonuna eklenirken, Korecede olumsuzluk eki ön ektir. Korecede iyelik eki de yoktur. Türkçede dört çatı eki varken, Korecede ettirgen ve edilgen çatı ekleri bulunmaktadır; dönüşlü ve işteş çatı eki kullanılmamaktadır. Türkçede olduğu gibi Korecede de erillik dişilik yoktur.

Yüklem her iki dilde de cümlenin sonunda yer alır ve çekimli bir eylemdir. Türkçede çekimli eylemler kişi eklerini alırken, Korecede kişi eki kullanılmaz, özne olan ada özneyi belirten bir ek getirilir. Yeni Uygurcada da özne adılsa yüklem kişi eki almayabilir. Korecede her cümlenin sonunda bir bitiş eki kullanılır. Bu diller eklemeli olduğu için cümleler de birbirine eklerle bağlanır, bundan dolayı Korecede de Türkçede de ana cümleye bağlı tümce-silerle kurulan girişik cümleler bulunmaktadır. Eski Türk lehçelerinde olduğu gibi Korece’de de geniş zaman eki şimdiki zaman için

de kullanılır. Türkçenin tarihi dönemlerinde olduğu gibi, Korece’de de istek kipi eki yoktur, isteği bildirmek için ‘istemek’ eyleminde yararlanır.

Bu tez çalışmasında Korece’nin söz varlığından da söz edilmiş ‘Nuriya Nuriya’ adlı hikâyeden örnekler verilmiştir. Korece ile Türkçenin kavramlaştırma yolları da aynıdır. Varlıklar adlandırırken türetme yanında birleştirme, deyimleştirme ve ikilemelere de başvurulur. Deyim kurma mantığı her iki dilde de aynıdır. Deyimler, deyim aktarması ve ad aktarmasına dayalıdır. Her iki dilde de, bünyesinde organ adı bulunan pek çok deyim vardır. Soyut kavramlar da Türkçede olduğu gibi deyim aktarması yoluyla kurulmuş deyimlerle karşılanabilmektedir. Türkçedeki gibi Korecenin sözvarlığı içinde de yansıma sözler ve ikilemeler önemli bir yer tutmaktadır. Ulaçlı birleşik eylemler de her iki dilde aynı şekilde kurulur.

Koreceyle Türkçe eklemeli dil olsalar da, aralarında farklılıklarda da bulunmaktadır. Kaynak dilden hedef dile sözcüğü sözcüğüne çeviri yapılamamaktadır. Deyimler her zaman bir deyimle karşılanamamaktadır. Kaynak dildeki deyime karşılık hedef dilde bir başka sözlükbirim bulunabilmektedir. Kaynak dildeki bir ikileme hedef dilde bir sözcükle, kaynak dilde bir türemiş sözcükle karşılanan kavram hedef dilde birleşik sözcükle karşılanabilmektedir.

Koreceyle Türkçe arasında yapı bakımından bir benzerlik olmakla birlikte günümüz ölçünlü Türkiye Türkçesiyle ölçünlü Koreceyi karşılaştırarak bu iki dilin Altay dilleri grubunun üyelerini olup olmadığını söylemek güçtür; her iki dilin de tarihi dönemlerini hatta lehçe ve ağızlarını da dikkate almak gerekir.

KAYNAKLAR

- Ahmet, E. (2013), *Türk Dili Tarihi / Başlangıçtan Yirminci Yüzyıla*, Ankara: Akçağ
- Bon Kwan. G. Ve Jae Yeon, P. (2019), *Korece Dilbilgisi Genel Teorisi- Genel Bakış, Sesbilim, Biçim, Sözdizimi 한국어 문법 총론 I -개관, 음운, 형태, 동사*, Seul: Jibmundang
- Bong J, B. (2004), *Yabancı Dil Olarak Kore Dilbilgisin Gramer Sözcüğü 외국어로서의 한국어 문법 사전*, Seul: YSU Press
- Emine, Y. (2018), *Altay Dilleri Kuramı ve Korece*, Uluslararası İpek Yolu Sempozyumu, İstanbul 251-262
- Eunsuk C, ve Özlem G, (2015). *Korecede Edat Partikülü ve Bitiş Ekinin ve Türkçedeki Karşılıkları Çekim Eki'nin Karşılaştırmalı Analizi 한국어의 조사와 어미에 대응하는 터키어의 첨가어[Affix]. 언어사실과 관점*, 1(35), 127-155.
- Gui Ca, Y. (2002), *Nuriya Nuriya, 누리아 누리아*, Seul: Mungongsa
- Hamza, Z. (1995), *Türkçede Ses Yansımaları Kelimeler İnceleme – Sözlük*, Ankara: Türk Dil Kurumu
- Han Woo, C. (2004), *Eski Korecede Türkçe Ödünç Kelimeler, Bilig*, Türk Dünyası Sosyal Bilimler Dergisi 0(30), 85-93

Han Woo, C. (2010), *Türkçe, Korece, Mançu-Tunguzcanın Karşılaştırmalı Ses ve Biçim Bilgisi*, Ankara: Türk Dil Kurumu

Ho Bin, Li. Kyung Pyo, H ve Sun In, J, (2003) *Yabancı İçin Korece Grameri 외국인 을 위한 한국어문법*, SEUL: YSU Press

Hyo Jung, K. Lemi, A. (2007), *Türkçe 기초 터키어*, Seul: KIU Press

Hyungil, C. (2020), *Korece Grameri 한국어 문법*, Seul: Sotong

Jae Man, S. (2010), *Temel Türkçe Grameri 기초 터키어 문법*, Seul:HUFS Press.

Jin Ho, K. (2008), *Yabancı Dil Olarak Kore Diline Giriş 외국어로서의 한국어학 개론*, Seul: Park Lee Jung

Jung Suk, Y. (2016), *A study on the course development of Korean languagetranslation for Turkish learners of Korean : A case study on the Turkish-Korean translation course in the department of Korean language and literature at Erciyes University in Turkey* 터키 한국어 학습자를 위한 한국어 번역 수업 개발 연구 - 예르지예스 대학교 한국어문학과 “터키어 - 한국어 번역 연습” 수업 사례를 중심으로. *Tercüman ve Tercüme*, 18(2), 73-97.

Kyoo, Y. (2000), *Modern Türkçede Fiil Çekimi Üzerine Bir Araştırma 현대터키어의 동사활용 연구*, *Kore İslamToplumu Dergisi*, 18(1), 333-365

- Kyoo, Y. (2006), *Türkçede Onomatopoeia'nin Tanımı ve Onomatopoeia Sorunu*, *터키어에서의 오토마토피어 개념과 정의*, Orta Asya Araştırma derneği, 25(2)431-460
- M. Selda, K (2015), *Altay Dillerinde Edilgenlik eki*, dildergisi.com/makale/pdf/14437730424.pdf, 4(18)1-44
- Mustafa, Ö. Hatice, T. ve Osman, E. (2013), *Yüksek Öğretimde Türk Dili Yazlı ve Sözlü Anlatım*, İstanbul: Filiz Kitabevi
- S. Göksel, T. (2004), *Korecedeki “Baş (Kafa)” ve Başta Bulunan Organ Adlarıyla İlgili Deyimlerin incelenmesi*. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih- Coğrafya, Fakültesi Dergi 44(1). 93-109
- S. Göksel, T. (2019), *Korece ve Türkçe Yansımalar*, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih- Coğrafya, Kare 0(8). 93-109.edeki
- Sua, H. (2018), *Türkçe ve Korecedeki Emir kiplerin kalıp sözlerde İncelenmesi ve Öğretimi*, Yüksek Lisans Tezi, HÜE
- Tahsın, B. (2015), *Türkçenin Grameri*, Ankara: Türk Dil Kurumu
- Ung, H. (1993) , *Kore Dilbilimi 한국어학*, SNU Press
- Youngok, J. (2011), *Korecede Ünlemlerin Türleri*, *한국어 감탄사의 유형 분류*, Seul: SMU. 1-24